DIETARI ELEUTERIÀ (2006)

(*Tercer lliurament.*)

Eleuteri Qrim.

(Eleuteri Qrim : 2006-02-16 : setè de trens.)

Oït als trens (7)

Oït a l'avió (!)

–U..., u..., u..., Oleguer!

–Sí, ves. Aquest carallot d'Oleguer es veu que no sap allò que ja va dir el savi emperaire Marc Aureli: "–La llibertat d'expressió no està feta per als esclaus, xiquet!" I qui no és independent, és esclau.

–Això dels "epanole" no té remei. *Quan els criminals fan la llei, la llei és criminal* i cal anorrear-la, com cal anorrear els criminals, i doncs, els "epanole" – fauna fastigosa, feixisme escanyador. Jo, com

veieu, m'he independitzat de la Catalònia dependent – la meua és independent i a córrer. Ja n'estava fins més amunt de tant d'enemic i de botifler fent-me malbé el present. La vida és massa curta per a servar de veí tant de capdecony rosegacagallons. Au, i que els bombin tots plegats: els qui romanen mig extingits a la pàtria trepitjada i ranerosa, els bavosos qui foren incapaços de tastar la llibertat en una contrada – (la meua, independent) – on l'enemic és l'enemic, i no pas aquell a qui hom li llepa el cul. El foraster hi ve i et respecta; no és pas cap cagarrinós no-ningú qui et fa parlar en el seu algaraví fastigós i et fa penedir per no fer-li la puta farina encara més blana. A la merda tant de llepamocs. Som els resistents. Som els qui servem la puta flama. No som pas naltres els antipujolistes qui, per comptes d'esdevindre més independents, es tornen encara més franquistes: com els nazis dels "fiudadanos". Vaig conèixer el Babaudella quan encara era jove, i ni ell no sabia que es tornaria tan datpelcul, pobret. Anàrem a parlar de teatre a un bar on hom el coneixia. El cambrer – un cambrer d'aquells del "como dife?" si li dius res en català...

– Cal parlar'ls en anglès, i llavors es caguen.

–...li va dir, en l'esgarrifosa llengua franquista de l'imperi de la mort: "*Asberto, et donaré un cigar com una casa si la meua dona, qui és a punt de parir, em duu un xiquet.*" El Babaudella li demanà: "*I si és una xiqueta...?*" El cambrer, amb cara de prunes agres, respongué: "*Ec, re!*", i va etzibar un pinyac al taulell que va fotre saltar ampolles i gots; en va trencar trenta o quaranta, merdós de merda. El Babaudella em va guaitar amb uns ulls de guineu que deien: "*Aquests franquistes, quins repel·lents imbecils!*" I molt murriet. A l'hipòcrita li agradava de fotre-se'n subtilment, dels maleïts franquistes qui encara tenim a Catalònia (la gent qui no vol parlar, ni sentir parlar en català); i segurament que encara se'n fot, dels mateixos desgraciats als quals ara tanmateix demana el vot només perquè és tan pobrissó homenic que creu que la seua vanitat no rebia prou fems per part dels pujolistes cagadets, i que així, fent costat als nazis, en rebrà de més flairosos per part dels "epanole" del partit franquista entronitzat al merdís dels seus repapiejosos desigs, en "pikho" d'esglai, ara que fa catúfols, convertit.

–Els neofranquistes són increïblement pecs, són increïblement nics i roïns. Sempre marinant en odi. Sempre mostrant la ferotgia de l'apòstata. La típica fúria "epanole" que tan de riure fot pel món.

–Cap català comcal no reconeix aqueixa merdegada criminal que en diuen "epana".

–Els botiflers datspelcul diuen que volen afegir una hora i tot a l'estudi del xarnec.

–Zero castelladre durant 300 anys, dic jo! Qui digui re en castelladre a classe castigat, atupat, ridiculitzat i, si mai hi torna, la llengua arrencada i au, com han fet els castelladres amb tots els indis catalans, tota la sub-raça de malxerrats catalonis, durant 300 anys. Només cal esguardar girientorn, tots aquests milions de catalans muts en català, tots aquests catalans muts en donen prou constància.

–I tant. És clar, el problema amb els botiflers, amb els col·laboradors amb els castelladres, el problema amb el Duran i Salamanka (amb "s" de Salamanka, és a dir, amb "s" de creu gammada), com el problema amb el Mas, el Pujol, el xoriçu, el gallina, i tant de col·laboracionista, és que es pensen que són a "epana."

–Cal cridar'ls ben fort cada cop que obren la bústia cagarrinosa: "–Et penses que ets a "epana", capdecony!"

–Sempre ajudant l'enemic – per exemple, un català pot escriure en l'idioma que li passi pels collons, però cap govern català no pot ajudar cap escriptor "català" qui no escrigui en la llengua de Catalònia – fer altre és ajudar l'enemic. Quants de governs ajudaran els catalans qui escriguin en català a llur territori...? Cap! Ningú no és tan datpelcul.

–No prohibim res, mes tampoc no paguem res a l'enemic perquè

amb el que li paguem pugui continuar fotent'ns.

–Al mercat voldrien que només comprés amb els marmanyers i trastaires qui conec, mes cal comprar lliurement – hom compra amb qui vol, i a córrer; hom no es compromet a pèrdua; hom no és tan carallot. La casa resisteix l'allau de fang, el fang que com tarquim de porc s'ho enduria tot.

–Eh...?

–La casa resisteix. Els bascs no són gent gens violenta – si ho comparem amb llurs enemics, no en són gens, no – llurs enemics foten totes les violències que poden – amb exèrcit, guàrdies armats fins al plomall, els tètrics afeccionats de sempre a la discriminació, a la tortura, al racisme, al mortriment de qui és diferent i vol ésser lliure, vol no ésser pas com el tètric afeccionat al militarisme destructor i repressor – llurs enemics s'aprofiten avariciosament de les violències de llurs predecessors: bàrbars, borbònics, franquistes...

–I els catalans fent-los costat, vull dir, als resistents bascs. O pengem ensems o penjarem d'un en un. Sona millor en anglès. Let's hang together or we'll hang one by one. Això és el que volen. Tindre'ns com penjats, sempre separats.

–Els "epanole" assassinaren, torturaren i ficaren els alliberadors del poble cubà, del poble colombià, del poble mexicà, en camps de concentració (que més tard els nazis copiaren amb llurs camps de treball i de mort). Encara hi som. Abans com ara. Continuen d'assassinar, de torturar i de ficar en presons "polítiques" els alliberadors del poble basc, els alliberadors del poble català. Quants se'n moren a llurs garjoles! Encara perseveren en l'inquisició dels collons.

–Els catalans prenem el relleu als cubans – serem els qui farem esclatar la bombolla cagallona del castelladre massa umflat, la fètida bombolla al bassiot de merda que és "epana", fins que en un esclat de pudor irrespirable desaparegui per sempre pus.

–Com hi pot haver encara qui no ho entengui!

–Hi ha molt de betzol al món.

–Resumint una miqueta del clarós Pedrolo: "–El "nacionalisme" català deu ésser una merda, com assevera mant "savi", mes imagineu-vos el nacionalisme xarnec (per exemple), que damunt totes les merdegadetes del voler-se més "justificat" en la seua existència, hi afegeix el cagalló asfixiant de l'agressivitat (la passada, la present, la futura) amb exèrcits i "contitufion" d'intencions purament assassines. Ep, i en això cap reacció per part dels "savis", els "savis" no hi piulen, no hi diuen re; ací és on als "savis" "no-nafionalita" se'ls veu el cul enlaire, de babuí, cagant sang, eternament fastigós."

–Heu vist aquest poema aparegut al diari ADESIARA?

–Aquest és el guaitajorns històric que, darrerement, refermant-se en la vellúria i l'antigor del poble cataloni – tan vell i brillant (o més) com el babilònic (amb qui comparteix tant – gairebé el nom i tot), ens demostra que aquella immensa deessa qui era l'Isis d'ells (i llavors dels egipcis i romans), era la nostra deessa Tònia.

–La Tònia és l'Isis dels catalonis! Exacte. La Tònia (deessa heroica qui fundà la nostra nació). N'Arquimbau Cuca, historiador, cronicaire, èpic cantant de la nació i la deessa fundadora ens ho fa veure clar. I en Carallot d'Antares, visitant qui va a pleret comprenent-ho tot, en surt ben convençut. Esdevindrà un catalanot amb tots els ets i uts. *L'únic que l'història es mereix és veure's escrita de nou*, com va dir en Wilde. Ca la Tònia és el territori creat per la deessa Tònia, d'Alacant a Perpinyà, de l'Alguer a Fraga, tots els catalonis la tenen present. Aquest Arquimbau explicant-li a l'ADESIARA fil per randa com funciona ca la Tònia al pobre extraterraqüi català nou, el d'Antares, i alhora oferint-nos fragments del càntic catalònic a la Tònia i al seu territori: Calatònia.

–Calatònia: més tard, per dislèctics escoliastes lleugerament

esmenat en Catalònia. Tots dos noms s'hi valen ara.

–Calatònia-Catalònia, el mateix combat.

–I com fa doncs el poema, eh?

–Vós mateix...

(...)

Sóc el cap d'en Moragues

Sóc el cap d'en Moragues
resistent del XVIII
qui els castelladres escapçaren
i de qui el cap penjaren a podrir's

ficat en una gàbia al Portal del Mar
durant catorze
dels tres-cents anys on encara pengem
a mig podrir.

Clandestins
guerrers per la llibertat
vénen a oir'm.

Diuen subtilment:
que parli
que parli el cap
que parli el cap d'en Moragues.

I el cap d'en Moragues diu:
resistiu, armeu-vos, ataqueu.

El cap d'en Moragues diu:
el nacionalisme d'estat és feixisme.

Diu: el castelladre és l'enemic
no hi ha excepcions.

El castelladre s'amaga rere
l'emètica disfressa d'"epana"
d'"epanole", *ecs!*

Un castelladre és un "epanole"
un "epanole" és un castelladre
"epana" vol dir bassiot de merda
no ens hi ofeguéssim mai.

El castelladre és la llengua del franquisme
el franquista és el castelladre del XX
del XXI
el franquista és el feixista
el franquista és el castelladre
el castelladre és el feixista
el castelladre només es mereix la mort
el castelladre és el nostre enemic
no hi ha excepcions.

Clandestins
guerrers per la llibertat
cal anorrear qui ens anorrearia.

Sentiu-los infiltrar'ns
el castelladre és la llengua del feixisme
la llengua del feixisme és el castelladre.

El castelladre és flagell de mort
duu mort
el castelladre és l'enemic
qui cal anorrear
no hi ha excepcions.

(...)

–Hum. És força bo; gairebé com un poema d'aquells que escriu l'immillorable Gratulls. I és cert que certs infiltrats són fàcils de detectar: si parla en "epanole", ja saps que és per força un agent provocador, un destructor de propietat d'altri, un bòfia amagat, un pagat per l'imperi cagalló.

–Malcom X digué: "*Seré no-violent quan la caca del K.K.K. sigui no violent.*" Diuen els bascs, diuen els catalans: "*Serem no violents quan l'estat terrorista dels castelladres sigui no violent.*" Quan l'exèrcit ocupant no ens violi els drets cada segon de cada dia de cada any.

–Ei, i això...? Vós, com se sacsa l'aparell!

–Travessem segurament un grumoll de maltempsada.

–Sort que no volem "epanole"! Cal no volar mai "epanole", és clar.

–Cal ni volar ni voler. No volem "epanole" ni volem re "epanole" ni volem re en "epanole". Els avions epanole són una merda, els pilots epanole són una merda.

–He must be some kind of spic: that shit of a pilot is a pile of shit – aquest pilot de merda és un pilot de merda.

–No shit.

–Ha, hà!

~o~o~

(Eleuteri Qrim : 2006-04-08 : Damned Catalonians, pell del diable!)

Això de la raça catalana, malament rai, mala peça al teler, arbre caigut, totdéu fent-ne estelles; rebent, i massa poc, etc...

[–La raça catalana és pàl·lida, bruna, fosca, rebel, sinistra...?

–Sí, i llavors tanmateix tothom la dóna pel cul, i la tanca en un retret, i tothom se li'n fot.]

– – –

"Una xiqueta solament, als bancs del darrere, continuà fent aldarull sense cansar-se'n. Me l'esguardí amb cura. Era pàl·lida de cara, tenia uns cabells negres de nit, celles amples, fortes, trets decisius, i un ull fosc, rebel, sinistre.

"Me n'adoní que s'asseia prop una portella que jo sabia que duia a un armariet on hi havien llibres desats. La noia era dreta per tal de poder cridar amb més d'estrèpit.

"Alfarrassí a barrisc l'alta que era i la força que deuria tindre. Semblava robusta i amb nervis de filferro, mes, atès que l'atac fos inesperat i la brega breu, em creia que podia sobrar-la.

"Caminant corredor amunt, amb posat tan despreocupat i tranquil

com podia, com qui diu fent-me la desentesa, vaig empènyer lleugerament la portella i me n'adoní que només era ajustada.

"Tot d'una m'abalancí damunt la minyona; en un revolada, me li llencí damunt. L'instant després, la minyona ja era dins l'armariet, la portella closa, tancada amb clau i tot, i la clau a la meua butxaca.

"S'esdevingué tot plegat que aqueixa minyona – qui es deia Dolors, i era de raça catalana – tenia un tarannà rebec, repelenc, era un d'aquells personatges alhora temuts i odiats per tots els qui s'hi associaven; i, doncs, amb aquell acte de justícia sumària, l'aprovació general fou immediata. Ni una de les seues companyes no deixava d'alegrar's que la minyona hagués rebut de valent. Totes callaren una estoneta; llavors un somriure (no pas una rialla) anà saltant de tauleta en tauleta. Llavors, en pic prou seriosament i calma jo havia tornada a l'estrada, vaig demanar cortesament silenci i vaig començar de recitar el dictat com si res no s'hagués esdevingut."

– – –

["One girl alone, quite in the background, persevered in the riot with undiminished energy. I looked at her attentively. She had a pale face, hair like night, broad strong eyebrows, decided features, and a dark, mutinous, sinister eye: I noted that she sat close by a little door, which door, I was well aware, opened into a small closet where books were kept. She was standing up for the purpose of conducting her clamour with freer energies. I measured her stature and calculated her strength. She seemed both tall and wiry; but, so the conflict were brief and the attack unexpected, I thought I might manage her. Advancing up the room, looking as cool and careless as I possibly could, in short, ayant l'air de rien, I slightly pushed the door and found it was ajar. In an instant, and with sharpness, I had turned on her. In another instant she occupied the closet, the door was shut, and the key in my pocket. It so happened that this girl, Dolores by name, and a Catalonian by race, was the sort of character at once dreaded and hated by all her associates; the act of summary justice above noted proved popular: there was not one present but, in her heart, liked to see it done. They were stilled

for a moment; then a smile—not a laugh—passed from desk to desk: then—when I had gravely and tranquilly returned to the estrade, courteously requested silence, and commenced a dictation as if nothing at all had happened."

Això ho escriu na Charlotte Brontë a la seua novel·la *Villette* (1853)]

~o~o~

(Eleuteri Qrim : 2006-04-08 : *24 d'aclucallades*)

Vint-i-quatrè d'aclucallades

La raó per a viure: –Anomenem tantes de "coses" que no existeixen. Diem "déu" i no hi ha déu, diem "temps" i no hi ha temps, diem "ànima" i no hi ha ànima, diem "individu" i no hi ha individu...

Són "coses" que "són" sense ésser – car tot el que hom anomena ja "és".

Mes llur "ésser" es limita a existir en concepte. En concepte, no pas en realitat concreta. Només el que existeix – és a dir, s'estén en l'espai de la realitat concreta – val la pena d'ésser anomenat. I no ens en mancarà pas, de teca a anomenar. Tindrem por a perdre totes aqueixes camàndules que tanta d'utilitat – i sobretot d'entreteniment! – ens duen en la vida quotidiana, i que sovint tanta de tendresa ens desvetllen. Mes les noves descobertes, per noves, seran més tendres encara. I les adoptarem, i ens hi farem

com ens férem amb les velles. Ens acostumem a tot. Potser que fóra hora que ens acostuméssim a la veritat, per comptes de la falòrnia.

I, doncs, quantes de "coses" existeixen sense nom! Ací hi ha el tresor amagat – ací hi ha la raó per a viure – per anomenar el que hi ha – (i desanomenar l'anomenat que no hi és – per desempallegar-nos de tanta d'equivocació).

Així és com es construeix el text en el varengatge del viure: –El que penses, el que somies, el que desitges (ambicions, fal·leres, galivances), el que idees (projectes, sistemes, fantasies), el que sents... és SIMULTANI amb el que fas, i doncs, té absolutament la mateixa vàlua en les unitats de la teua existència. Aquest moment "teu" és tot això. Donar cap prioritat al "fet" damunt el pensat, l'ideat, el somiat, el gruat, el sentit..., et sostreu existència.

Formatges: –L'escriptor es creu d'ésser el melic del món, i que quan treu quelcom al mercat, o de cara al públic, és com si donés a tastar tastets dels seus formatges únics al món.

I els llegidors no són sinó pardalets puçosos, escarransidots, qui s'atansen temorecs a ficar-hi cops de bec, i surten tot estarrufadets, piulant i garlant, dient qui sap què. I se'n moren a gavadals, de pardalets..., mes això què hi fa...? Car els formatges de l'autor són eterns, i sempre, pels segles dels segles, vindran nous pardalets fastigosets a ficar el bec al mos de formatget que l'autor es denyava, massa amplot, monumental, d'ensenyar a la gent.

En canvi, el llegidor "molt entès" es creu d'ésser el melic del món, i que, generós de sobrepuig, de trast en trast tria de tastar qualque formatge de les lleixes aitan farcides com volten pel món.

Tria els formatges amb molt d'ultracuidament, superioritat...

Car és ell qui es rebaixa a tastar-te, formatget de merda. I sovint

ecs. Tot seguit ha d'escopinar el que es duia al bec: –*Quina orqueria, això és oradura, impaïble, vós; mai més no tastaré un formatge d'aquesta lletera capdecony*.

Rarament, l'entès tasta un formatge que li fa patxoca; llavors s'escarafalla molt, com un descobridor i diu: –*Collons, si és bo! Els compraré tots, i els vantaré pertot arreu, car aquest és un formatge qui, molt extravagantment, s'enduu l'oli. D'aquesta marca tothom que en tasti a manès i amb impaciència, car així ho dic, i sóc el més entès, l'únic entès, en formatges, jotfot*.

Al text, i a esbrinar-hi, assidu: –Quina funció més alta no voldries, escriptor, que la d'ésser, pertinaç i gens untívol, martell crític del poder...!

Si el qui escriu se n'està, de criticar el poder, el poder dominant, el poder terrorista, el poder totalitzant, el poder que en l'àrea on el qui escriu actua és el dominant (o posem que en critica un que no és el dominant ni pensaments, un que, per comptes d'un poder, és un voler i no poder), el qui escriu és un entretingudet i gràcies. És un tros de puteta i prou. No és pas cap escriptor.

Tothom sap que el compromís és merda.

L'escriptor és sempre a l'oposició.

Les hegemonies mai no tenen raó: en re.

Hi ha els neguits d'expressió, mes l'expressió sempre ha de martellejar el qui abassega el poder en detriment de tothom altri. I l'escriptor ha d'insistir-hi fins que el poder no pertangui de debò a tothom.

Derrida, Jankélévitch, tots aqueixos filòsofs amb careta de catecumen datpelcul, de bon minyó sempre impotent: "–Ah, tendre enyor de pupitre d'infància! Hem romasos mocosets

del fer-ho bé (gairebé de l'excel·lir-hi) davant la mestrota – deessa severa ans tostemps insatisfeta."

Aplicats, obedients acadèmics, mai no gaire espavilats.

Pobrissons, quina no en dirien per a estalviar-se el carxot, i rebre la bona nota del ninot icterici i fastigós qui somriu com un beneit.

Article signat: –Hom signa els articles als diaris per a demostrar-se fefaentment que hom és de debò (part dessota les manifestacions decebedores d'allò que hom és capaç de capir amb els ulls) un escarbat. Ve-li: un escarbat.

Adoneu-vos-en, si us plau... Tantost no hi esguardeu, o el full de diari s'ho pensa, que cap ell no hi llambregueu..., sigueu prou murris, i adoneu-vos-en de cua d'ull: *La signatura es torna escarbat qui fuig i torna després d'haver anat a pixar, a cagar, a estirar les cames, a fer un mos, a cardar...*

Ah, la signatura, entranyable escarbat. Diu: "–No n'hi ha prou amb ésser. Cal existir, tu."

Canyetes: –Va dir aquella canyeta escanyolida de Canetti que hauria d'ésser imposat que tots els "afamats" s'haguessin d'anar canviant de nom prou sovint. Semblava ésser enclí que l'estona permesa perquè qualsevol "notable" conservés el mateix nom fos uns cinc anys. Car – deia ell – (com sempre ha dit mant burgès desgraciat) – allò de: cria fama i fica't a jeure. Cada arrepapat esdevé un frau. Fes-te un nom i grata't els collons.

Com pots esdevindre un frau...? Sóc de l'opinió que ja érets un frau per començar. La fama i la vàlua sovint no es corresponen gens. Tant de famós fabricat! Tanta d'ídola balmada.

Crec, al contrari, que, si ets genuí, com més de nom tens, més de ferm has de pencar. Atès que... Només qui penca, anomena; només

qui anomena, descobreix. Només qui descobreix, viu.

(...)

De jovenet em vaig deixar enganar per mestre Foix. Hi deia, a algun dels seus escrits, quelcom com ara que: *El poeta ha d'escriure els poemes anònimament a les parets. Ha d'esbarriar sense signar els fulls escrits als quatre vents...*

I me'l vaig creure – no pas el bon tit d'ara, el Gratulls qui só – se'l van creure els altres, les despulles dels noms que vaig dur adés, quan encara em creia massa de rucades dites pels "creadors" – creadors de falòrnies, sobretot. I puc ficar-m'hi de peus i trepitjar-hi de valent. Quina mala idea no és! Car... Costa molt de fer-se un nom. I, si el tens, l'aprofites. Els altres s'anaren pseudonimo-dimonitzant molt carallotament fins que foren ignorats del tot. No és el mateix un poema escrit a la paret signat Foix o signat l'escarbat caganer – tot canvia.

Si el poema és mig bo, tothom sospita l'escarbat caganer d'haver plagiat Foix, o Bauçà, o Espriu, o Gratulls, o qualque altre d'aquests poetes magnífics: excel·lents, i amb nom.

Aforismes: –Projectats a l'horitzó (en grec). Escrits a la paret amb un nom amb prou pes a sota que en subscriu la vàlua.

Altrament, què els distingeix de les dites pietoses, és a dir, pudibundes, és a dir, encarcaradores, és a dir, falses, de tant de fanoc amb faldilletes lluents, pudents, clericals...?

Noms: "*–L'innominat no és...? / –És.*"

[*Hum*. També segons Heidegger (*Unterwegs zur Sprache*) (1959).]

És misteri – és presència innominada. Ni bona ni dolenta; és. Tret que encara no ens existeix al magí perquè no l'anomenàvem.

"*–És només el mot de què disposem que allera Ésser a la cosa. / Què són els mots que tenen aquest poder…? / Què són les coses que els calen mots per tal d'ésser…?*"

Més tard, fa: "*–No fa gaire, i prou matusserament, vaig definir el llenguatge com la casa de l'Ésser. Si hom, en virtut del seu llenguatge, habita dins el clam i la crida de l'Ésser, podria prou escaure's que els europeus visquéssim en una casa totalment diferent de la del llevantí asiàtic.*"

(*Hum*. Aquest llevantí no és gens de fiar.)

Les coses són – sense nom, no les "tenim" a la "consciència", mes són tant, si més no, com les que hem "ensinistrades" mitjançant el sagrament de l'anomenament.

L'innominat viu no vist. Invisible, no té nom, mes encara hi és, això rai, no li cal nom per a ésser-hi, rient-se'n, o tranquil, amb dos o quatre o catorze ulls, i bulls, badant a la vora del que s'escunça i del que ocorr.

Què diu l'innominat: "Em passa la nau, omplerta d'oblit…?" – com pretén mant clàssic – o… – se'n fot, murri, burleta, una rialleta part dessota la tarota…?

Hum, qui sap. Potser no diu re. Potser no penca tant com jo.

Qui el troba, l'ha, i l'anomena. Qui n'oblida el nom, no el veu –

potser en té una vaga idea, un enyor, mes no li retroba la fesomia, se li esquitlla entre les circumval·lacions, entre els dits, la llengua balba, el cervell ranc...

Dónes un nom a un infant i se't mor. Se't mor i l'enterres – has enterrat un nom – com qui diu, exactament, no res – un nom amb res dintre – colgares, sebollires un nom buit – això i prou, un nom – guaita-t'ho bé: un nom – res. Què hi havia dins? Res.

En Pitàgores assoleix d'escatir la grandària corporal d'un mite – n'Hèrcules, vós! – d'algú doncs qui mai no existí altre que en el magí del cantacançons.

I quantes de definicions del purgatori...! Un invent molt recent. I del temps, un invent prou antic. I del subconscient, un invent d'ahir mateix, com qui diu. Els mestres de la falòrnia tenen el do molt esmolat d'anomenar l'inexistent. La metafísica d'en Heidegger, i tant de metafísic deixeble seu, bah, falòrnies rai. Tota metafísica és invent.

Ah. I de molta de "cosa" que ja no és (per extingida) què en roman...? Només el nom.

Altrament, la "cosa" existeix – i és – tant si l'anomenes com no – qui collons et penses qui ets! Al contrari, perquè l'anomenis, no vol dir que existeixi. A l'univers, l'humà compta com la gallina – o menys.

A la "cosa" que existeix innominada no li cal ni la titlla que li posis ni els atributs que li imposis. Serà tal qual, per molt que en la teua ineptitud l'insultis. Ara, tu en depens. Car... com més saps, més ets. Doncs, no són les "coses" les subsidiàries; el subsidiari ets tu.

Fins "déu" (la criatura més ruc creada pels humans, pels humans rucs, qui en crear la criatura més totalitària la fan més totalment ruc), fins "déu" ho sabia.

El bacallà, doncs: Com “déu” anomenava els animals ja existents (i presents), el bacallà cridava massa (massa xarneguet, massa mitjamerda, massa pudent i coent), i “déu” el va reptar, li etzibà retret, li va dir: Calla! – i va callar: (“bacallà”, en vulgarot). Sense nomenar-lo, tanmateix no solament és, existeix – i, sense nom, té nom! La força de “déu” és nul·la.

A la merda l’ànima immortal: –L’única alternativa a la pietosa mort del no-res fóra la no-mort de l’horror infinit.

Valéry: “–Els de més ignoren allò que no duu nom. Els de més creuen en tot allò que en duu cap.”

[Els de més són uns betzols. Els de menys ho veiem clar: no pas que hi veiéssim gaire, mes si més no veiem això. *Ah, plaer i glòria de morir.*

El món és ple de capsdeconys sense remei, amb tant de moro del Mafumet, tants de cristians bibliosos, tant de fanoc, i de sucursalista i de lladre, i d’escarransit i de tifut.]

Tanoques supervivents: –Cofoiament balafiant l’allargassada benaurança de la mort. [Stupid survivors: –Smugly squandering the lengthy felicity of death.]

Els 43,444 noms de l’amor: –Quants de noms té l’amor? Per què tants? Molt de noms per al mateix “sentiment”. Flama inextingible. La pell jurcant pel toc. Deler de l’infant al cos per la tendresa.

[I llavors hi ha el verriny – un maleït cínic diria fins i tot: “–Tot és verriny.” Mes s’erraria. Hi ha moltes d’altres “coses” enllà del verriny, enllà del programa de gen monomaniàtic. Hi ha, per exemple, la noble fal·lera d’anomenar.]

~o~o~

(Eleuteri Qrim : 2006-04-08 : Aclucallades -- 23 --)

Vint-i-tresè d'aclucallades o de vidriols als salpassers

Honor: –L'honor de les dones és just a frec de forat del cul – (i l'honor dels homes molt "homes" es veu que els el duen i serven, els el guarden i desen allí mateix, al mateix indret, les dones i filles i sors).

L'honor cal rentar-la sovint – (tret que no pas amb sang, no fotéssim; amb força aigua calda i neta n'hi hauria d'haver de debò prou.)

Tantost un dit li entra al cony..., la dona, la filla, la sor, perd l'honor – i de retop tota la família – sobretot els "homes" de la família – i com més "homes", els homes, més el perden, llas!, i més a fons – l'ànima tota en parracs, en xàldigues i boïgues. Militars i feixistes, i d'altres molt dignes pallussos pudibunds, només cal veure'ls – ai, que galdosos sense honor! Foten patxoca, foten goig, ufana rai. Treuen guspires, foc pels queixals, i s'abalteixen en acabat de tant de crim de revenja, la depressió com un trebol que se t'esfondra al cap escarransit; es marfonen – deshonorats. Deshonorats, acaneu, vós...! Tant d'escarafall mortífer per un tendrumet fluix! [*Tant d'escarafall mortífer per un tendrumet fluix!*]

N'hi ha qui es fan dir "honorables"... I d'altres, encara més pixavins i baladrers, o mitjamerdencs i ultracuidats, "molt honorables" i tot.

Honorables...? Hum, això vol dir que cal llençar-los al capdamunt hímens...? I als molt honorables encara més hímens...? Per a fer-los contents, llencem-los doncs damunt tota mena d'honors – i a manca d'hímens, ous.

Cada ou conté sota la closca un parell de tels d'himen; es diuen membranes; les membranes envolten rovell, calazes, i els quatre llivells d'albumen de la clara. I, si s'escau (oh glòria breu del quiquiriquic!), el grell!

Marcolfes: –Cap puta no n'és tant, ni mai podrà ésser-ne tant, com les qui no són putes. Les putes maries són les pitjors putes, les úniques putes dolentes. [Adient record ací de mestre Joan Oliver, qui volenters faria portar a les guineus pells de burgesa puta.]

Vergonya: –En quin mons no hem viscuts...! – temps "clàssics" – cal ésser rata – la mateixa mentalitat – qui voldria tornar-hi – l'escut del soldat hi és l'himen de la verge – la vergonya de perdre el pavès és com la vergonya de perdre l'himen – en ambdues condicions el suïcidi s'imposa per a la "víctima".

Gleichshaltung: –Concepte clau del "tercer imperi" hitlerià [Hitlers Dritte Reich]. En "epanoles" en diuen "contitufion" (o més xarnegament, pikha, ignorant, carrinclona: "cafè per a tots"). En gavatxet, el noble nom horrorosament deturpat per '"égalité". Égalité, cafè per a tots, Gleichshaltung, tres conceptes idèntics. Gleichshaltung és un terme nazi (tan nazi com els altres dos termes) que vol dir: Tothom marxa al mateix ritme. Conformitat forçada, políticament, ideològica, "artística", cultural... Tothom "avença" al mateix pas (de cap al duad, on altre?). Capteniment unificat, marcat pels pets anorreadors del forat del cul central. *Bum, bum, bum*. No es permeten mai "desviacions", perversitats de llibertat.

Schadenfreude: –Sempre que el merdanyol esdevé trist, el català

exulta. I si mai es fongués o es fes fosa, si mai fos o es fos tornada cendra en un tres i no res la merdanya, llavors exultava fins a límits d'univers massa embombat i a frec de pet el sortosíssim català. Com se'ls mor el francó o el carreró blancó o qualsevol altra canfelipada molt repel·lentment coronada..., o com la grotesca "selefion nafionah" els perd..., o com perden una altra guerreta idiota..., i ells llagrimegen com cocodrils, els collons dels quals hom ha trepitjats amb delitós rabeig..., nosaltres ens en fotem esmeperdudament. Car duem a la merdanya un odi etern – i si ells mai pateixen, nosaltres en fruïm bon tros; i si mai res guanyen, llas, ens sap molt, molt de greu.

Estats "nafionales", amb orcs fets a mesura per als colonitzats: –Això ho trec del "nigerià" Chinua Achebe (*Anthills of the Savannah*): "La gent lliure és si fa no fa igual pertot arreu; ara, els oprimits viuen sempre en inferns tallats a mida."

L'infern "epanoles" on malvivim els catalans és un infern que els "epanoles" (tant se val el signe "polític" que s'autoalleren) ens tallen a mida – malvivim dins l'*iron maiden* que llur iniquitat ens fabrica amb cada llei de llur abjecta "contitufion". El sarcòfag amb punxes de ferro enverinat on ens tenen tancats ens ha anat sempre massa estret. Ah el jorn on ens en desempallegarem!

Som inexistents: -L'hiat efímer (1714-...?) de la Catalònia esclava ("esclava indigna qui cobeja viltats", en digué mestre Foix, i volia que s'aixequés i així doncs: "que sagnés, i signés el seu rescat") serà oblidat tantost haguda de bell nou la independència. De la pèrdua a la represa, un bleix malsà. La història ignora l'estantissa llacuna. La nostra independència futura justifica la nostra independència passada – i l'interludi, doncs, trista pallassada tantost oblidada.

No entris mai en competicions amb els negats de pesquis: –No! Só pas dels qui són tan rucs que jugarien al qui pixa més lluny amb cap mofeta – (aquell animalot qui es defensa atacant, és a dir,

“pixant” molt pudentment). Poc em faig amb enteniments tarats, poc em faig amb cervells nàquissos – o sorrats per falòrnies impaïbles. Impaïble: qui s’ho empassa, va massa lent, fuig! Lluny del patoll ignar. I cada dia més. Voleu creure en déus, en progressos, en nacionalismes, en imperis, en fetus, en merdes d’aqueixes..., doncs, au, ja us ho fotreu. [Not getting into any pissing match with a fucking skunk any time soon. No way. On the contrary, ok? Getting the hell farther and farther from the fucking stupid mob. Life’s short; ’m not wasting it in the company of creeps.]

No discutim de religió (tota religió és merda supersticiosa, i qui a cap se subscrigui ja ha perdut tot el meu respecte), ni discutim de nacionalisme (una altra excusa per a assassinar sense perill d’aclaparament de culpabilitat, car hom l’estén a tot un poble qui s’allibera, o conquereix, o converteix, o civilitza, o s’aferma... o merdegades rai), ni discutim doncs de fanatismes amb cap fanàtic (fanàtic ve de fane: temple, capella, lloc on has d’anar a coldre com un carallot carrincló un grotesc ninot fet déu). A la merda cada fanàtic, a la merda tothom qui sigui a favor de déus, d’estats, de negocis, de fetus, de lleis, de policies i generals... Ja es retrata qui hi ha darrere cap cartell que en proclami les “virtuts”: un pobre desgraciat, un perdut infecte – més val que la disenteria del seu “pensament” se l’endugui tot sol – qui voldria barallar-s’hi inútilment, amb perill, damunt, que se’ns endugués amb ell...? – estimbats vora avall del duad (el riu qui duu tota la merda i tots els cadàvers i tots els podrimeners del món) – barrejar-se amb els curts de gambals, ja és tindre un peu al tarquim fastigós del duad. Fotem-ne el camp, tan lluny com sapiguéssim, au.

La “creació” com a masturbació: –Ridícula imatge de “déu” qui, en pelar-se-la, “concep”. Aquest és l’argument de molts de savis tous.

[Els savis durs (de les religions “serioses”) diuen que “déu” ha creat tant el món com els xarrupamocs qui hi viuen, i l’ha “creat” només per a castigar-los, per a fer-los passar per les més cruels ordalies a veure com collons se’n surten, per a donar-los pel cul amb tota

mena de malalties, i morts i bogeries – i, com a prèmit, per als més datspelcul de tots, els dóna l'eternitat per a continuar patint. Qui concep un déu així es mereixeria que la seua fastigosa fantasia masturbatòria fos veritat, i, sobre, és clar, que guanyés el prèmit.]

Déu ensopit, ujat, avorrit, doncs, pelant-se-la i ejaculant allò que és, i allò que existeix, i allò que s'esdevé en acabat... En mots d'aquell altre pobre savi babau, Alan W. Watts: "–Déu, li agrada molt de jugar a amagat, mes com no hi ha re altre que déu aumon, ha de jugar amb ell mateix – he has no one but himself to play with [to play with oneself: to masturbate]."

Recança: –Maligne epifenomen.

Civilització: –Amb el garrot els rics et foten pel canó: "civilització."

Lògica: –Màrtir vol dir testimoni; testicles també... / Collons, doncs, com màrtirs, vol dir testimonis. / Virilitat equival a veritat. Collonada a religió. / [Em sembla que m'estic tornant a embolicar de valent.]

Sant tornem-hi. O... Tinc el metge per testimoni que... [Fa el metge, mentre te'ls sospesa: Amb tacte tast els "testes" no fos cas...]

Testimoni: algú qui dóna una opinió ocular, testicular.

"–T'estimoni" molt, testimoni, quan el que dius que veus s'adiu a la meua versió del que dic que fou...

"–Tinc el collons heretges...?" Es demana el torturat. / "–Pel martiri dels teus testimonis" – deia la inquisició bútxara – "se't desajusten una micoia les portotes del cel."

Pel testimoni dels nostres màrtirs – diuen els pares de l'església,

com els de qualsevol altre grupuscle o secta "terrorista" – es demostra que tenim raó, que la nostra religió és l'autèntica...

Bla-bla-bla, collonades rai.

Horitzons de singularitat: –"–Si no és així, és aixà, i, si doncs no és un daixò, és un dallò" – diu, una mica neguitós, el professor Daixonses, doctor en ciències de l'univers.

I, més serè, el doctor Dallonses l'esmena lleugerament, fent-li veure que prou podria ésser que no fos ni aixina ni allana, i que doncs, aquell dallò tan dallonses, ni fos un daixò d'aquells tan dallò, ni un dallò altre d'aquells que deuen dur, aixines i aixanes, aquell estri tan amfibòlic, ans una d'aqueixes enigmàtiques ocultes constants que prou cal assumir que existeixin perquè res faci xup-xup, perquè res rutlli aixins i aixines, tant ençà com allèn, com allines enjondre més amunt (o avall) on, daltabaix davantdarrere, els collons són, més que quadrats, cúbics i tot. [I les xones tan aixones.]

Del cabasset al cabàs: –Guillotinats, els nostres caps havien passats del cabasset individual, al peu del trau rodó del toldre, fins al cabàs on tots els qui havíem estats guillotinats aquell dia xerrotejàvem, com ocells de moltes menes mesos en la mateixa gàbia.

L'endemà de bon matí encara hi érem.

Doncs a mi – vaig dir – com em guillotinaren, això pensí: – S'allargassa aquest buit episodi garrulaire massa. Hi ha ací quelcom de sospitós. L'existència estireganyant-se fins a límits absurds. I, bo i rebotent als murs elàstics d'aqueixos límits, amb broma fada que no fa gens riure, sempre les mateixes paraules: "–*Encara? encara? encara?*" – a cada cop, revingut, rebotut, ençà novament de les parets dels límits de l'existència.

Lluitant, doncs, contra la llosa: –Hom, la seua funció el posseeix; es vincla a les necessitats adossades a la descripció del propi cos. Hom s’assumeix sota qualsevol condició i nom – prenyat, presoner, malalt, pre-mort – i va fotent contra les circumstàncies. Lluitant contra la llosa. Quin altre remei!

Bípeds: –Quan els bípeds eren quadrúpeds no pensaven pas d’ésser res de l’altre món. Els forats dels culs els eren tothora palesos. Cagaven amb tant de desempallec com ara un cavall, posem per cas. Amb naturalitat, diguem-ne. Quan, qui sap per quina maledicció de la natura, els protobípeds n’esdevingueren amb tots els ets i uts, el forat del cul se’ls entrebanca, se’ls estronca, se’ls esmuny i se’ls amaga.

No veien d’on eixia ara la misteriosa femta. Eixia d’un lloc ocult, secret, sagrat. Esdevenen doncs angèlics, dignes d’un déu… Heus ací de quin trau no ix tota la metafísica, dels crèduls, i creguts, i molt ofegats d’ultracuidança, bípeds. Merda pretensiosa, confongueren l’ull del cul per l’ull de déu.

~o~o~

(Eleuteri Qrim : 2006-01-29 : Oït als trens -- 6 --)

Oït als trens (6)

–Quina en deia doncs darrerament el bord Caguerot…? Ja fa dies que s’ha abaixats tots els calçotets, potser ara s’abaixa els budells i tot…

–No llegia pas cap diari d'aqueixos del règim, l'Avui i tots aqueixos que s'ofenen perquè bascs i catalans lluitin per la llibertat.

–Teniu raó: quan veurem que foten propaganda a favor de les marxes contra els terrorisme franquista que ha morts milions i milions...?

–I encara cueja.

–I vol haver morts uns quants milions més de bascs i catalans per a poder clapar finalment fart.

–"S'arrigola com el drac", lleig sanguinari nyap: vestigis de salvatgisme als mapes malparits de l'oficialitat qui ens discrimina encara per una Europa qui no assoleix de deixondir's del malson dels nacionalismes.

–Contra tot nacionalisme obnubilat (de xarnecs i gavatxs de reglament), hauríem de sortir a cantar: NO SEREM PAÏTS.

–No serem cagats.

–Lluny del canfelip. Ja cagarem a l'hort, ja pixarem a la molsa. Tothom a cagar a l'hort, tothom a pixar a la molsa. El canfelip per als canfelipencs i prou. I, si pogués ser, que el vent de ponent que sempre ens porta tanta d'irrespirable maror ja no bufés mai pus.

–L'estesa del canfelip... El castelladre i la seua mania (la seua malaltia) totalitària. Ens calen vint milions pel cap baix d'armes estratègiques, uns quants milions d'AXF foren collonuts. [AXF = AntiXarnecFuribund.]

–Encara sortiríem perdent. Em sembla que hi ha força més que vint milions d'anticatalans furibunds. No hi ha d'altra solució que continuar d'anar-nos revoltant... Refusant de pagar, refusant de plegar'ns, refusant de caure al bertrol, de jugar al joc de la falòrnia del cagalló estès dels temps dels visigots i tot, o abans . Tantes de

vegades com calgui. I amb raó. Cosa natural. No one likes to be ruled by an alien people.

–Alien spics, scram! Out, bums...! Mes darrerament quin paperet fotem... Jotfot. Emasculada Catalònia – massa anys de franquisme desmenjador – i aquests dies mateixos, amb el franquisme "fofialita", que encara ens ataca més fort. Ara els castelladres sense vergonya, dient que volen continuar d'anar manegant l'educació dels nostres – i és (diguem-ne) raonable: car qui vol perdre una ramat mesell qui reporta (en forma d'imposts i exaccions i escanyaments) guanys a betzef i, a canvi, emasculat, darrerement mai res no exigeix...?

–L'educació dels nous catalònics ha d'ésser: Menyspreu de la mort. Desig de glòria. Urc d'una reguanyada llibertat. I tindre ben clars quins són els objectius. Cal treure (d'on ara és) la ratlla de tramuntana i posar-la més amunt, i cal sobretot reforçar la ratlla de ponent (d'on ve l'horda, la voluda, lladra) – baldament poguéssim tancar-la hermèticament!

–Doncs precisament, això llegia a l'ADESIARA, el diari històric de Catalònia, l'edició d'avui. Hi resumien l'Història vera, breu. Un llibret d'història (el qual, pel fet que hom l'havia escapçat de tota falòrnia, es veu que és primet d'allò pus).

–Ah, sí, i què hi deia...? Allò de "tònic + lacònic = catalònic"...? Allò que venim de ca la Tònia. Tothom sap que el nom antic, prehistòric adu, de Catalònia, era ca la Tònia: era la contrada sagrada on la gran deessa única, Tònia – (d'on tots els fills foren nats déus) – visqué i, a tall d'enorme heroïna, hi combaté tot àvol poder subterrani i extraorbital... Per a vèncer i crear'ns – i encara cuegem... Mes... On són els nostres poetes cantant-la en llurs llarguíssims poemes èpics...? On era aquell carallot de Verdaguer cantant la Tònia per comptes de ximpleries atlàntides...?

–No, no; res de carrinclones fantasies columbines i "conqueridores". L'història verra, vull dir, vera aqueixa que dic, es veu que s'hi diu, si fa no fa, parlant de l'enemic: "–Quant a l'indret

apellat Castellàdria, direm això: –*Terra closa, avariciosa i erma del poble dels castelladres: gent escarransida i tanmateix vanitosa, qui, perquè no conqueriren re, prengueren el que conqueriren els catalans. Els catalans conqueriren Itàlia i Grècia, i descobriren camins cap a Amèrica. Els castelladres, llopada fastigosa, espletaren la badoqueria bonhomiosa dels catalans (poble generós, mediterrani), els espoliaren de mig a mig, els ensarronaren amb camàndules de lladre, per mà de casoris, de liquidacions de sotamà i de trucats consells, on part dels qui anaven a sentenciar la sentència hi anaven ja comprats per la religió, i es ficaren els castelladres a la cort catalana i, a poc a poc, amb un parell de centúries i cassigalls, tot el que era català fou dat o anà a parar a urpes del golut castelladre. (L'anglès salvà el portuguès de patir robatori semblant.) El castelladre llavors s'apropià àdhuc el terme geogràfic d'Espanya, el tornà en Espanyar (mes pitjor: amb el típic cagalló castelladre damunt), i es féu dir, més que castelladre, espanyaire, o "epanoles", i llavors assassinà per cobejança la massa dels americans qui caigueren sota la seua letal influència, i els qui quedaren els esclavitzà. I el cagalà qui no vol ésser català, és a dir, qui no vol ésser lliure, és un esclau encara, un cagalà qui cal viltindre fins que no es mori de vergonya*."

–Bon resum. Van conquerir un cagalló i se'l van fotre per barret. I eixamplaren la projecció i l'influència de l'irrespirable cagalló fins que agafaren, marejada de fàstic, Hispània i la convertiren en Epana, invent feixista, ecs, i hi plantificaren el cagalló damunt, i au, encara hi som, patint el tòtem, patint la creu del cagalló.

–Exacte, ens encolomaren aquelles sentències que la religió havia prostituïdes. Sentències entecades de religió (de mites ridículs) que ens condemnen a una història marcada pel domini dels mites estrangers.

–Això de les religions, embolics inútils rai. No trobeu? De què ens serveix ésser mínimament intel·ligents...? Per què volem un cervell que funcioni? Tot el que diem de seny cau en pou d'idiota ignorant, és a dir, de religiós, això si doncs no ens posa en perill i tot. Sovint més val callar.

–Més val no parlar gaire, teniu raó, no fos cas que ens caigués una bala al clatell per anar'ns-en de la llengua en indret massa mesquitós, o sinagogós o catedralici, ja m'enteneu; què hi fotrem! D'on no n'hi ha no en pot rajar: molts de cervells no hi arriben prou, s'aturen a l'infantilisme de l'adoració als déus petrificats, als cadàvers glaçats, momificats... Es veu que novament s'envolen com falenes de la mort, alaesteses com rates penades, les gemegoses divinitats assassines... Ídoles cruels batllint panys sencers de terra maleita. La boira verinosa embolcallant terres damnades... I naltres engolfats, a poc a poc engolits... Heu sentida l'expressió perles per als porcs...? Si tot tòtem és tabú, és el tabú tòtem...? Així com el porc per a moros i jueus és tabú, els és també tòtem...? Manies de la religió: cal llençar perles al tòtem, cal decorar'l amb perles i altre pedreries – i més tard, és clar, l'escolasticisme, la glossa, l'exegesi, l'hermenèutica: cal furgar-ne la merda... per a retrobar-ne les perles...? Tanta de beneiteria. Quin maldecap per no re!

–Què me'n dieu dels "epanoles" – llur tòtem és el cagalló damunt l'N – és palès, l'usen pertot de decoració, n'estan enamorats, és llur tòtem, segur. Adoren la merda, mes els és també tabú...? No en mengen gens, per això n'estan plens...? O en mengen massa, per això en diuen tanta...?

–Els tòtems són sovint només menjats en cerimònia de sacrifici als déus o als avantpassats (la mateixa cosa). Qui toca tabú n'esdevé... Ara, qui menja tòtem esdevé tabú...? No, car, quan cal, té lloc la cerimònia del sacrifici, i el sacrifici ho condona tot. Cada crim rentat, cada criminal net. Tot es justifica.

–Això de la sang rentant re... Veig, al contrari, que la sang ho embruta tot. Vivim a un món on tot són falòrnies. Nacionalismes, ètnies, religions, progrés... El cervell de l'humà: falorniós fins al punt que no pot treure el nas del merder de la falòrnia – terroritzat per la veritat de la nuesa de l'ésser.

–Voleu re més sanguinari que el jacobí per excel·lència, en Maximilià Robaperes...? Va dir, com qualsevol bòfia xarnec com et

tortura: "–Ei, qui tremola, ja vol dir que és culpable."

–En Robespierre i el senyor Ramon qui estupra les criades, mateix combat. "–Qui gemega, ja ha rebut..." Hà! Si cal matar algú és als botxins, i prou. Tret que pertot arreu manen. Voleu més sinistres sanguinaris brutals tifuts carnissers que en Txeni i en Buix? Bon altre parell d'ocellarres!

–"Millorant" els "models" d'ahir, el senyor Ramon i en Robaperes.

–Txeni i Buix volen el món fet merda – cagalló de l'univers perdut – sense testimonis. Txeni, maligne lloret nan, perxat en arbre alt, amb un ull molt badat escosint tothora el cel, sempre esperant no fos cas que li caigués ara mateix la cinglada de l'astor de la mort; amb l'altre ull guaitant, avall, les brees decebedores on esbarts i esbarts de passerells es posen per a ésser-hi només engolits. Aquest és el seu consol: "–Moriré veient tots aquests altres desgraciats morint-se." Empedreït per la constant pulsió de mort – mort qui el sotja sense respit – a cada dos per tres estassat per un atac de cor, o mès en ambulància especial avisat pels pròdroms de l'atac – tanmateix no s'abalteix, fa el cor fort i guaita com s'enfonsen els caganius, qui tindrien un cor tan fort que potser podrien haver arribats a vell i tot. Com li plauria doncs que no quedés nidéu abans ell no l'espitxés. I si doncs no pot ésser abans, alhora doncs...! La seua mona opaca, obtusa i sanguinària, Buix, inarticuladament, amb tics de mona folla, ho aprova, ho aprova, estiracordetes assidu, pertinaç, neguitós. "–Tot a la merda, oidà, tot a la merda", diu, "com Jesucrist, apocalipsi, rapte místic, arravatament celest: a fer punyetes, barrabum – el messies nou del no-re etern, terra totalment feta xorca, cagalló ressec perdut per l'univers; som-hi, que vol ploure radiació: espesses gotes d'esfumat i d'esfumaire mort."

–[...]

–[...]

[Els de la conversa van callar en sec perquè s'escau que, per badar,

em van clissar – i es fa que faig (llas!) cara de maleït xarnec de la secreta. I encara vivim, tothom ho sap, en terra ocupada pels llords buls, de qui les crueltats són llegendàries (només cal recordar l'inquisició, només cal recordar la destrucció dels amerindis, només cal veure què fan encara amb bascs i catalans, com fan malbé la nostra cultura, com ens volen anihilats)... Al cap d'estoneta, bo i dissimulant, reprengueren la conversa, mes com qui no diu re, de fet dient no re.]

–I la dona...?

–Nar fent.

–La canalla...?

–Nar fent.

–I què me'n dieu de l'Hèrcules?

–Vam tornar a guanyar. Enjorn campions del món.

–Ah, si aixequés el cap la padrina...!

~o~o~

(Eleuteri Qrim : 2006-01-26 entrevinenteses – continuant 9)

Novè d'entrevinenteses episòdiques (cont.)

74. Cuc copròlatra qui, assidu, gens ventolà, entrevé els desmenjatoris als aeroports, en Gaietà Penós, sempre guaitant si percep, damunt les mamparetes, xancres a les calbeses dels capolls – tumorets prou genuïns que poguessin celar-hi gemmes (com les gemmes que els bubons, i els escirres, i les eixidures i els anticors d'en Carallot d'Antares ja no celaven) – sovint, per comptes, rep mastegots.

–T'imitaré en el vestit de closques de pells qui desclouen robins, Carallot – s'havia promès, tantost l'homenet verd i la negreta havien emigrats a les Bahames.

–Descloc robins i...

El món és meu. Descloc robins, cascun gros i lluent com l'ull colèric de l'abellerol, i, al reng de davant de tot, al Liceu i a l'Escala, al Bolxoi i al Metropolità, l'odi coratjós qui m'arma, m'arma més fort, i, embriac de vanitat i d'altres mants reeiximents, sóc el magnat – el magnat pròdig – no venc, les reparteixc a embostes, mongetes i cigarrets amb la trampa ara-i-adés (car la sort és la sort) de la penyora dins, la penyora de qualque robí, o maragde, o electre, o topazi, o safir, o dacriòlit, o ambre, o perla o carboncle o brillant...! I tothom se m'esbojarra de rapafuig pels voltants... Aquells estaquirots adés tan elegants i ara espellifats com captaires...! Me n'esclafeixc privadament.

Fins que no tornaré al món humil d'on no hauria d'haver eixit mai. Hi re-esdevinc xicotella amb faldilletes molt curtetes qui vol travessar una carretera de tràfec molt intens. Duc un regalet molt ben embolicadet a l'amigueta qui viu a l'altra banda, mentre la meua

dona festeja al llit, i em vigila que no prengui mal per la finestra, mentre, com dic, festeja suaument amb un veí. Li fica la mà al cony nu on els tumors se li esponcellen en joiells...

Lluny de les voludes obsedides pels diners, en Gaietà sortí d'urgències a l'hospital amb el vult tot embenat. Sóc l'home invisible visible per les benes que m'embenen el vult, es feia. I el cert és que li feia mandra tot altre que elidir's. Hauria tornat a casa, tret que aquells dies son pare, en Gaietà Entrevingut, romania aclaparat pel pes de la depressió, aquell flagell episòdic que se'ls enduia manllevats ensems – ell i els seus "espellofats" (car en aquell estat morbós, afligit d'heutoscòpia, es veia a cada instant desprès d'una nova despulla – el seu jo de feia un instant se li esbaldregava allí mateix com pelleringa de conill arnada, i el terra dels estrets corredors i els murs, doncs, pudien a carronya i pixats) – se'ls enduia manllevats ensems, dic, la depressió, l'Entrevingut i les arronyacades, esparracades, emboïgades exúvies, a món subterranis, on les ombres dels pagans de mil·lennis ha divagaven bòrnies, manxelles, monorques, fustacamades, fetes malbé amb tota mena d'os dislocat pel vall dels cocodrils afamegats. Ningú no s'estorç de llurs ben enferramentades goles altre que amb un bocí menys de cos espectral, manllevat, com dic, a les fires molt pansides de la depressió, on el fat de cascú és de no tindre altre lleure que mirar al forniment de l'heteròclita pelleringa qui al capdavall és hom, i no pas altre, un tort d'organisme, un altre rebuig lleig a l'atzucac pudent del metabolisme malmutat, un embull de divís pseudoindividu tort, ple d'ois i xacres, ecs.

Així que, au, novament, cap al camp nocturn fa cap.

(...)

75. Gaietà, allò que et pensaves que era un pilot de brutícia – cassigalls, rosegons, pellucalles i d'altres oradures – era un pòtol atuït pel fred i la fam i la beguda – un altre tu d'ossos i carn en condicions lleugerament empitjorides – una mica més avençat en la deterioració, amb la data d'expiració encara més endarrerida, de lluny ultrapassada – allò que sense contemplacions anaves a treure del camí, doncs, era quelcom que calia tornar al punt d'origen – no fos cas que, bo i desempallegant-te'n, no acabessis descobrint que érets a mig camí del suïcidi.

Torna'l, afanya't, esdernega-t'hi, relloga'l, recol·loca'l al punt d'origen. Redhibitori, com tot altre cos.

Obsequiós, anaves a treure l'obstacle, i llavors a rentar-te'n les mans. Enrojolit, com si t'aguantaves un pet massa empegueïdor, te'n desdius. Cataracte, amb els pixats al ventre, com a ell, la mort qui vigilava ve dreta a dallar't.

- - - - - - - - -

76. Sentí musiquetes carrinclones d'escola de dansa vessar's amb

llengua tragitosa i davallar flonjament per un finestra alta – dalt, amb botes de sapastre matatothom, hi dansava la bòfia danses macabres. El cartell de fora hi deia “to do”. Escrit en foraster, eh...? To do or not to do, here’s the fucking rub. No pas ésser, doncs – fer.

Mes se n’adonà millor. No hi deia res filosòfic, i en americà. Era merda nacionalística – i, és clar, en xarnec. “Todo.” (Todo por la patriekha.) Hi deliberaven un altre prèmit al col·laboracionisme anihilador. Quina mena de barceloní degenerat deuen escriure aqueixa púrria bavosa...?

No se n’adonen els jurats d’aquests prèmits que hom els aixeca la camisa...? Són còmplices del robatori. Cal denunciar cada xuclapalters qui atribueix prèmits a oradura tan manifesta. L’Als-llunys Viciat de la Quadra, la Cagueras, la Babaudella, la Franfiska Todeskamps, l’Ivana Entubau (amb el nom ja paguen) — tornant de nit a la cambreta rellogada del comissariat rònec i pudent, cascú com un altre escarbat infecte, fet una merda ambulant, begut, tentinaire, qualsevol taxiot eixelebrat l’hauria pogut esclafar pel carrer... (Massa poc!)

Fastiguejats tots plegats d’ells mateixos – ara, quina culpa en té la llengua, la més rica i formosa del món...? Ah, atzeps datspelcul, d’aquests qui reben pel cul i en tenen fàstic, quina vergonya de tindre’ls de compatricis – tot hi és barreig de merda, borratxera, i autoodi...

Seré en Foció, qui beu el verí que li donen els caragirats i els sicofantes, o seré en Cató empoixevolit, rebutjant en canvi tot lletovari orvietí, tot vinet d’Orvieto, car no vull antídot ni triaga que no sigui la llibertat despullada.

Sortiren de la garita els goril·les Marcel·lí Cirerel·li i Mil·licent Seurat. Feien veure amb llur veueta més fleuma que eren la seua mare: “–Climent!”

–Climent...? Senyoreta Mona, só pas en Climent.

–Ah, guano – van dir els dos fanfarrons. Volien dir: ah, bé, tant se val. Mes així és com parlen barceloní els mossos – (es diuen mossos perquè, a tall de ianqui matairaquians, sempre masteguen mossos de merda seca).

–Veig que ballen molt çassús, vull dir, a la finestra de dalt.

En Marcel·lí i en Mil·licent, com bons militars, el tenien apuntat amb llurs metralladores. En Gaietà en sentia la pudor. Ballen danses macabres mentre canten molt de baix, és clar. Cagats, armats fins al barret, plens de mocs..., i tanmateix és tan fàcil d'ésser valent contra el poble desarmat...!

–Anava a dir: el català prohibit, tots els llibres cremats o destruïts, els papers oficials segrestats i deturpats...

–Massa d'urc de ço del teu – el reptaren.

–A les mones se'ls esvalota el galliner...? – queien de la finestra com broixos càdecs gegantins i mig corcats totes les tecles que romanien per tocar: els simis d'allà sobre les arrencaven i les llençaven avall,

embogits.

Sense tecles, s'aturarà l'aldarull cacofònic de llur ballar indecent... i es tornarà a oir pels airecels més nets les
simfonies eufòniques que baixen del barri del Conyeret, i els raucs i renecs tan melodiosos i

harmònics que pugen de la plaça del Clot de les Granotes...

- - - - - - - - -

77. Ah, deprimit Gaietà.

Amb deliqui de colgafocs el mesell sense pensar-hi esclafà la puça – aquella puça mascle qui heroica escodrinyà mantes esplugues vaginals, ara què és...?

Esdevenia ànima.

Em sembla que el seu ardit, espatotxí espectre entrevé com centella diabòlica el cervell de qui l'assassinà. L'estruç es veu lúbric estruç de qui el verriny el seu dur bec trempant trepant el torna. I doncs, se l'esmen, ara, exactament com s'aesma: enfonsant doncs el cap en parrufs de fufes flairoses. Nauxer d'esquinç qui recorr i es capbussa sense escafandre sense cessar ni cedir – escorcolla com cercapous amb dents i llengua, i campaneta; i escandalla amb les orelles de rems les pregoneses dels conys qui "escardassaren al desclenxí".

Hum, i qui, doncs, fou qui escardassà al desclenxí...?

Us ho dic: tothom altri que l'estruç-puça, qui escandalla amb l'escandall del seu cap esplugues vaginals clafertes de lleterades provinent d'innombrables vits.

- - - - - - - - -

78. "–A la merda totdéu!"

Aquest és el giscle que foté n'Iscle, nauxer d'esquinç

[No pas nauxer d'esquinç de cony, llas

Què més voldria!

Ans només d'esquinç d'existència en el no-res].

Sense sou perquè no vol treballar

Si doncs no és en els antics poemes

Que li sobreïxen dels calaixos

Se n'ha d'anar a escorcollar comelles

A caçar-hi rovellons, cargols, granotes, créixens, tresors...

Torna mà-buit – com un penjat

Sap greu de veure, mes altrament ens la duu prou fluixa

Perquè ningú li pengi (d'un fil al davant)

L'esquer risible de cap ral traucat.

- - - - - - - - -

79. Ultra el poema guixat amb les ungles a la paret (amb certs mots subratllats amb ditades de sang), a la cel·la afòtica i romàtica, hi escriu en Tanet:

“–Urpes al vol com filferros malconnectats, cabells esborifats, ple de cabòries, em moc per corredors foscs, nus, de laboratori. He perduda tota sensibilitat a la pell, i no hi veig de cap ull. En no reconèixer el toc de res, en no veure-hi sinó al llençol burell de l’enteniment despullat, hi estic completament perdut – mai pus no sabré on són els topants d’enlloc.”

- - - - - - - - -

80. Els mastegots que rebia espiant pixar se li resolen al vult nyaufat en indelebles xiribecs i carnadures. Perplex davant l’espill té prou mònita per escatir que amb aquella carota no es prostitueix

amb un cert èxit ningú. És un idiòlatra, mes versemblantment no pas un idiòlatra tan idiòlatra que no sàpigui copsar certes limitacions en els seus horitzons de seducció.

Fica el ventre endins i s'estreba cap enfora el dedalt dels pantalons perquè li sia dat de poder veure el seu malmès submarí groguet. Al vessant del segon colló tot verd de verdancs, llofrant a dreta i esquerra, hi esbrina, com qui diu entre l'userda, les orelles conillenques d'una puça.

Amb xiuxiueigs d'aconxorxat i bo i seguint els millors enquiridions d'urbanitat, li diu: "–Senyora puça, se m'esglaiarà pas si li inquireixc d'on ve... Em digui pas que del cul d'un altre d'aquells datspeldallò amb uniforme de militar a la reserva. Això ja ho sé. Que emigràveu a les meues alegres Bahames d'ençà de l'aiguamort fètid d'un d'aqueixos qui, burxant matusserament, m'acaben de foradar la bufeta del fel com a càstig d'afegitó, en acabat del grony que m'etziben i les puntades als collons. No, mes vagi més enrere, als temps on vivíeu entre sedes i setins i samitells de dona rica sense feina. Aconhorti'm, enraonaire, amb contes de xones que són com toves rosades grípies on s'abeuren els matrassos més potents. Amb detalls picants del xorc cuguç qui té una dona el moll cóm de la qual tothom visita, esbraguetat, amatent a penjar-li la llufa llarga i ampla, cinta virolada de mai no acabar. Feu-me feliç en la meua dissort..."

I se la va anar escoltant la durada de l'empresonament.

- - - - - - - - -

81. Fou acusat l'Entrevingut per dona fastigosa en magatzem d'haver seduïda una xiqueta qui per allí també hi era, ensenyant el culet. Moltes de dones ensenyaren llavors el cony – en solidaritat, se'l refregaren damunt seu.

Perfumat a cony, somreia tornant, conyarrí triomfant. I es deia, amb veu acaronadora: –Lo món, vós, pas sempre surt guerxat.

~0~0~

Eleuteri Qrim : 2004-01-24 : **Apòcrifs**.

[*Un altre castellà exemplar, n'Armini Xuclavits, molt espanyuelo i feixista i cristià*.]

Capdecony de n'Armini
No vol altre que et teu extermini

Capdecollons Xuclavits
no sap dir bona nit
sempre papissot, diu, perquè és boig, 'bones nits'
és a dir, et desitja eterna mort, sense demà.

N'Armini Xuclavits típic castellà
sempre s'escanya cridant

'arriba i espanya tot pany'
tret que on arriba i espanya és a la riba de l'Aqueró
i ni en Caront no el vol passar ultra
fot massa pudor de carronya
de rabiosa feristela morta de sempre
per sempre podrint-se
mal colgada, parasitada pels més execrables cucs
la més abjecta vermina
de qui les cagades són monumentals.

Horroritzat, ni en Caront no vol processar aquella immundícia
no la passarà a l'altra riba
al contrari, llença l'irrespirable cadàver riu avall
el riu que desemboca al no re de l'oblit total
perquè jamai no se'n servi cap mena de memòria

En realitat, doncs, per molt que s'escanyin els Xuclavits
allò d'espanyar no arriba enlloc
mai no ha arribat enlloc
ni a la sola de cap sabata sollada per la merda més infecta
del més infecte gos.

[*D'on surt i què vol aqueix condemnat pampana...?*]

El pampana Sam Abrams a l'Avui... Article lamentable: "Tots els Graves a Frankfurt."

Fementit, hi diu: "...detecto que es va estenent cada vegada més a la cultura catalana, una actitud de progressiu aïllament i desagraïment [sic]. És a dir, contra més recursos i més possibilitats té la literatura

catalana -- i se'ls mereix! -- més tancada en ella mateixa es torna."

"L'esperit de l'obra lírica madura de Graves és parcialment mallorquí [sic]. La seva obra lírica madura va ser pensada i creada a partir de la realitat mallorquina i ho va dir als quatre vents. A més, no creixen oliveres i tarongers a Anglaterra, ni tenen les famoses parets seques. Si volen veure la mallorquinitat de la poesia de Graves agafin les versions catalanes d'Àngel Terron i ho veuran de seguida. Graves sempre treballava amb el diccionari Alcover/Moll a la vora [sic!] i, si no es va integrar més a la cultura catalana, és per qüestions de gelosia del poeta Josep Maria Llompart i afirmacions atrabiliàries de Blai Bonet [sick, I mean, sic]."

"La literatura anglosaxona encara es vangloria [what the fuck's that? sic] d'haver captat Conrad i Nabokov [sic]! Per excés d'orgull o provincianisme, Catalunya es deixarà perdre aquest recolzament...? És un error."Petits comentaris a tanta de fada falòrnia de caire estatalista: "Ens tanquem quan som catalans." Oh, quina por. Hem d'ésser oberts de cuixes i continuar de parar el cul. I som desagraïts de no fer cas del senyor Abrams, un aixarneguit fent passar de continu bou per bèstia grossa. O qui és el desagraït...? A la seua contrada, qui li hauria publicades les seues merdegadetes; quin diari als Estats Units li donaria una finestra perquè esbombés les seues bajanades...? Els barcelonins tenen un complex tan enorme d'inferioritat que veuen un inepte bordant en barceloní i ja s'abaixen els calçotets. Sempre he vist que aquest filofranquista era un infiltrat. Se li veu vantant un altre franquista -- el Graves, greument malenterrat.

"Parcialment mallorquí" i totalment anticatalà...

Bescantar gent magnífica (en Blai Bonet, en Llompart), justament entre els més autèntics dels illencs, qui donen en tot, i més en lletradura, cinquanta mil voltes a aquell metòdic encarcarat copiaire d'enciclopèdies, gravy Graves, ens el descobreix....

Ja n'he parlat a d'altres indrets. El Graves sempre datà els seus llibres, i sempre hi digué l'horrorós Deyá, en xarnec. Mai no digué

re en català -- maleït, ni el nom del poble on visqué tantes de dècades.

Regalava una malallet de caldéu; puta gat-maimó, catamenial ensumaire, rèptil, cucós; murri filofeixista i per tant anticatalà (com tant de xarnec pseudoeuropeu qui ens prenen per merdanyols i per gent del cagalló per barret, com sovint explic al veïnot)... Va viure seixanta anys a les Illes i sempre ens tractà de pagerols datspelcul...

Va escriure un prefaci al llibret carrincló d'aquella bona altra xarona fava furgamerdes, la George Sand, i no té prou cervell ni justícia per a esmenar-li la betzolada típicament jacobina...

Se'n foten ensems (el Graves i la Sand) dels mallorquins — es veu que l'esperit finíssim d'un gal (!) bat novament i escruixidorament en escreix la vasta peguesa dels locals... Un "gal" de Perpinyà com en Francesc Aragó, eximi científic catalònic (qui s'esqueia de mesurar el meridià per l'illa quan la guerra contra el francès esclata de sobte, i doncs es troba aleshores en perill rai — i tanmateix veieu-lo com se n'ix sense ni una esgarrapada), el gal els ha ensarronats a tots, ha-hà... Els cagarrínics gals, i no cal dir els mocosos carpetobetònics, sempre victoriosos d'un poble tan mesell (i doncs lliure de falòrnies)...

No sap esmenar la pobra carrinclona Sand que: clar! Entre catalans no ens podíem, ni havíem de voler'ns, distingir — com podia aquells dies un gavatx de debò ni parlar (ni imaginar mai de parlar) perfecte català...? Els mallorquins, com tots els pagesos catalònics, en sabien i saben molt més que tota aqueixa vana idiotesa pedant -- Sand, Graves, caca rai. Mai no es "rebaixaren" a l'autèntic. Sempre suraren en l'infecte de l'artificialitat monçonegaire dels estatalistes altrament orbs. Els veig com en Panets de n'Espriu (passejant el cap, però trepitjant només merda). I mai els va deure lleure d'apendre que a muntanya la merda no fa pudor, ni encara que la remenos amb un bastó. En canvi el buit pedant put d'una hora lluny.

N'Aragó era català -- i per això se salva -- per això i no pas per

gavatx més viu que no pas els pecs catalans de Mallorca.

O bé les mentalitats imperialistes d'en Graves i na Sand els fan lluscs en ambdòs sentits — o són uns odiosos malparits.

A La deessa blanca, hi té les galtes de dir, i això et demostra què collons sap, que la famosa "cerdana (sic; amb onejós cagalló a la ena)"(?), "dansa del collir que es balla pels pirineus castelladres" (!), com el nom de la contrada "Cerdana (sic: amb el cagalló per barret)", i la capital Puigcerdà..., tots arrosseguen el nom del porc en castelladre -- serdo! Jotfot! I barrisca sense cap raó que les nou sardanistes del Cogul deuen coure-hi bacó...! Xit, aquest paio, oradures a coves, orcades rai...

[A part, n'Aragó — sembla palès: quin model per a l'heroi de n'O'Brian: n'Esteve Matúrin, qui diu que passà la seua infantesa amb els seus parents del Gaió i del Torricó, i qui quan més tard estudiava a l'universitat d'Irlanda havia doncs de fer les matemàtiques en català. (S'admira el nostramo: So you speak like a native; what a capital thing!) Els nadius parlem en català -- ni en balenfiano ni en gonella ni en xarnec ni en gavatx ni en tudesc ni en ianqui... -- collons, no és prou clar...?]

El Sam'suffit ací el tenen. Ens diu "tancats", ens diu "provincians", tot el llefiscós rebuig que de continu ens llencen els castelladristes més ferotges (atès que criden tant, deuen tindre raó!); dejorn dirà que parlem el polonès immund (el polonès brut per oposició al polonès net enraonat a Polònia!), i ens diu sobretot (ací li pruu!) que no fem prou cas a un pobre venut qui, perquè sap barceloní [la gran cosa!], i certs barcelonins són gent qui s'enlluernen perquè hi ha a Barfelonah molt de fofialistah i de modelno (és a dir pseudosocialista del psc), i quan un foraster fa veure qui sap barceloní -- que és el mínim que cap foraster a Barcelona hauria de saber (car demanar'ls català fóra belleu massa [hà!]) -- i després veure què diu -- ja li'n fan massa de cas immediatament, quan a casa seua ningú li diria ni bèstia que fots aquí.

La lletradura catalònica pertany a Catalònia i prou. I només pot

ésser escrita en catalònic. Encara que qui l'escrigui no hajo posat mai els peus a la Catalònia del mapa idoni. Només a la Catalònia del món lletradurístic. Idò! La literatura xarnega és de canfelip [per exemple un català més o menys botifler escrivint en castelladre i qui nogensmenys mai no hajo anat a Merdanya, pertanyerà a l'asspainish literature amb totes les de la llei, i bon profit li faço, com al ridícul Khironella d'anys ha...] La gavatxa és de cangavatx. [Què més voldrien els quebequesos que no pertànyer a la gavatxa. I els xilens a l'asspainish. Però s'han ben de refotre fins que llur llengua no esdevingo de debò independent.] La ianqui és de can-ianqui (in English, ok?)... Si posem per cas un sudamerimerda qui escrigués en castelladre als Estats Units (a Amèrica, se'n diu), el ficarien en "the asspainish literature in America", mai en l'American -- car "the American (car això de l'English n'hi ha qui ho troben provincià) literature" només pot ésser escrita "in American". I l'American literature pertany a "the literature written in English", mai a l'escrita en cap altre dels milers i milers de llenguatges que a Amèrica hom hi fa servir. I així anar fent. Pertot arreu idèntic. La literatura russa no inclou la georgiana ni l'ucraïnesa, no fotem. Ni a l'inrevés, per descomptat. Fóra pecat -- i perillós de dir-ho. I quan heu vist que la literatura merdanyola (whatever the fuck that is) inclogués el català...? Fillets, quina idea més feixista -- el polonès brut transformat en cagalló -- aquest miracle no s'esdevindrà ni al jorn molt lleig de l'armagueddó!

Vés a dir'ls als gal·lesos que en Dylan Thomas és de la literatura gal·lesa: et fotran un mastegot. Et penses que no els conec. A part que tothom veurà que ets un ignorant, i de tu se'n fotran un panxot.

Quan algú diu literatura irlandesa és la literatura en irlandès. Altrament ens engalipa. La literatura del Yeats és en anglès. La d'en Joyce també. I prou. Pertanyen doncs a la literatura anglesa. Qui no pugui comprendre això, no sap res de literatura. Quan dius literatura en llengua anglesa els inclous. Són irlandesos qui pertanyen a la literatura en anglès. Només qui escriu en irlandès (sigui d'on sigui, català també) serà algú qui pertanyerà a la literatura irlandesa. Diràs el català Pepet, de la literatura irlandesa. És clar. I un irlandès escrivint en català -- l'irlandès O'Malley, de la

literatura catalana. Quan dius asspainish literature hi inclous en Roa Bastos, en Garcia Marques, etc. I el Balasc Ivàneç (hà!) i el Terenfiete Moixete, i darrerement el Ferrante Torrente (hà!). Quan estudiem clàssics (i alguns dels esmentats -- en Joyce? -- n'esdevindran si el món no fa figa abans), diem literatura llatina (i hi incloem els grecs -- a pilots -- qui escrigueren en llatí), i diem literatura grega (i hi incloem els llatins encar més nombrosos qui escrigueren en grec). Per què cal explicar coses tan paleses...? I a gent qui es pretenen qui sap què. Un nascut a Catalònia qui escriu en xarnec pertany a la xarnega. Un andalús (benvinguts!) qui escriu en català pertany a la catalana. Per sempre pus! En Nabòkov pertany a l'anglesa en la part escrita en anglès. Només és un escriptor rus en la part que escriu en rus. Què és el que l'Abrams no entén...?

Un bon escriptor qui sí qui comprèn Catalònia: Robert Hughes. Un altre: Alan Yates, i si fes veure que "crea" en català, com el Tree o l'Abrams, o tots els encastelladregueïts qui aquest esmenta, el publicarien encara amb més urgència, tret que en Yates no és un farsant. (Com tampoc no n'era en David H. Rosenthal -- llas, ara sí que podeu dir malaguanyat.) Si en Yates "crea" en anglès i no se'n surt, perquè s'hauria d'autoenganyar publicant massa fàcilment en català, on llavors només el publicarien no pas per bo, sinó perquè és un foraster qui ens fa pessigolletes i enceta tremolinets, i som tan capdeconys.

Un bon escriptor qui tampoc no entén re de Catalònia (perquè no som al mapa, i no hi som perquè hem perduda l'independència, la qual hem de recobrar a manès). En Truman Capote. Es passa tres estius llargs (divuit mesos, 1960, 1961, 1962) a Palamós (i una mica a Platja d'Aro) escrivint aquell clàssic (qui sap!) A Sang Freda.

Diu de Platja: "This is a fishing village -- the water is as clear and as blue as a mermaid's eye. I get up very early because the fishermen set sail at 5 am [les cinc de la matinada] and they make such a racket not even Rip Van Winkle could sleep through it. But that is good for my work!"

Via fora ara: Pel fet que és a Asspain, fa enviar per al fill d'un investigador a Kansas (indret dels mortriments dibuixats a A Sang Freda) "a matador sword" [una espasa de torturador de bous], "please be careful; it is very sharp; it is a dangerous little weapon." Més tard, l'espasa d'assassinabraus no arriba a destinatari, i al cap de mesos diu, "I am furious about that damn sword. I wrote a very testy letter to the person to whom I entrusted it, so perhaps, if he was hoarding it somewhere, he has sent it by now. If not, I will never trust anyone again." [Hà!]

Lletra del 10 d'octubre: "Had a hurricane here a few days ago. Blasted windows, flooded floors, drove in a large british freighter onto the beach. Otherwise the weather has been perfect -- blue and still..."

[23 d'abril del 1961, escriu des de Palamós, sense cap esment ni pensaments que els catalònics celebréssim (d'amagatotis i tot) el dia llibresc. Un escriptor! Per això encara hi ha repugnants qui ens volen embolicar la troca. Perquè no som independents, tothom pot fotre'ns-hi cullerada, i impunement. Com ara dir que lletradura catalana és merda escrita en enemic. Pse.]

Escriu en Capote més detalls episòdics de la nostra vida, sense adonar-se'n que qui som no té res a veure amb els estranguladors del costat. "A really pleasant house is rare here; and the rents are too high; I had to pay $1000 a month last year; they really are mad." ["Per una merdeta de malfornida caseta a la platja: dues cambres, un bany, una saleta, una cuina, demanen $600 per mes!"]

"It is expensive here on the Costa Brava... Not really, no. But Portugal is both cheaper and far more delightful." [Nyac!] "Jack is going to the post-office this instant; since the place is never open,

I’d best take advantage." [Correus sempre tancat; els castelladres manant tothom mandreja -- sobretot ells, ànima de buròcrata, és clar.] "Was nice talking on the phone; if asspaininsh telephones weren’t so hopeless I’d call you again." [Correus, telèfons, etc.] "The mail here has been very erratic."

"The nicest thing about the Costa Brava is that it is so unfashionable. No one comes here, or wants to come here -- except a lot of limey milkmen and german trolley-car conductors." [Hà, i encara hi som, gràcies a tanta de xarnegada barata.]

Palamós. 4 setembre 1961. "At last the tourists have left here and today we had a great storm; the waves rolling across the beach almost to the front door." "Here in Kansas (which, mentally, is where I am most of the time)..." [Ja ho veiem quina impressió li fa Catalònia. Es creu a Kansas, i quan no es creu a Kansas, se sap a Asspain. Car no som enlloc al mapa, etc.]

"Saw a very happy-looking man standing on a beach with a pet owl on his shoulder and I thought of you for hours..." [Un dalinià, ei. Homes de rauxa i seny; i cacà-cacà...] "Last summer in Asspain a McGraw-Hill editor was visiting that ghastly Robert Ruark [ei, un altre dels grans autors qui hauríem de dur a Frankfurt, segons el condemnat pampana] who lives near me." Uns mesos més tard: "There is the difficulty of getting resettled in dreary, Ruark-ridden Palamós. Ugh." [Hà!] "Palamós, a place I really do not like."

...a Còrsega uns dies, el gos li agafa bronquitis, a l’hotel li roben els $500 ben desats i amagats qui abassega "per a emergències", per això tornant a Catalònia, diu dels corsos: "The people, they combine the worst characteristics of both the wops [els llefiscosos italians] and the frogs [els fastigosos gavatxs]; ugh! [ecs!]" (S’estima al capdavall més els spics de Palamós, hà!)]

...tip dels fotuts suïssos (a Suïssa hi passa l’hivern, a Catalònia l’estiu): "the goddamn Swiss: the ugliest race alive." [! Almenys als catalans mai no ens diu lleigs. Ara, ens diu que el que coiem, ecs. "The food is not very good in Asspain, unless you like everything

cooked in olive oil, which I don't."]

3 d'agost, 62: "There is a wild fox on the loose here; so we have to catch Sister [la moixa] and keep her in the house at night. So she is not very happy." 8 d'agost: "Had a great adventure yesterday -- a forest fire that burned the place next to ours and almost devoured us too. When the firefighters (over 400 of them [!]) told us to leave the house the only thing I took was The Book and all the material pertaining to it. But the house escaped. It really was quite frightening; if the wind had slightly shifted we would have been caught. Though of course we could have escaped by boat."

I ara inclineu el cap en reconeixement molt emocionat de tots els compatriotes, els de més els bons murcians i andalusos qui tant ens ajudaren a recobrar'ns i que ara els xuclacagallons lerrouxistes del maleït psc volen fer tornar contra la pàtria, tot i que són més catalònics (els descendents dels qui no periren negats) que no déu, encara que per a llur vergonya, i sobretot la nostra (els concagadíssims catalans vells), encara n'hi hagi qui garlin preferentment en xarnec. Lletra del 8 d'octubre, 62. "We had the great storm and floods. 1000 dead or missing, thousands more homeless. An appalling catastrophe... We missed the worst of it, but it was bad enough: no electricity; road washed out; sea waves at the door..." En una lletra posterior: "I might last month have drowned in the asspainish floods -- and damn near nearly did." [Fins i tot la catàstrofe nostra no podia ésser nostra enlloc del món; havia d'ésser asspainish, car no existim ni som al mapa sense llibertat ni independència ni lletres exclusivament catalanes, etc.]

Quan ja se'n van definitivament, en Capote i el seu home... La carta burella dels gavatxs caducada. A la frontera els gavatxs doncs no li deixen entrar el cotxe. Els xarnecs diuen que li confiscaran. Doncs els cal lleixar el cotxe a la ratlla. "And took a taxi to Perpignan [Perpinyà, és clar!], the nearest french town of any size..." [sense moure's de Catalònia, el perspicacíssim Capote va d'Asspain a Gavatxúndia]. La puta burocràcia llavòrens entrebancs rai. Al capdavall, tip, truca al ministre gavatx d'indústria, i ara de seguida totdéu quin culet, tots els buròcrates duaners raspallant-lo,

reverenciant-lo i xarrupant merda d'alzinat (foten altre els buròcrates...? molestar el proïsme i xarrupar caquetes de promocionat). "Never bother with petty officials. Go to the top (if you can)" [Mot de savi.]

Passant, juliol del 70: L'Horta a Mallorca. [Petita estada en casa molt bonica vora l'aigua.] "Very remote. The nearest village (and it's just a cluster of houses) is 8 miles away -- and Palma (which is rather like a small Barcelona) [ací finalment sembla haver-hi ensumat quelcom...?] is a 3 hour drive."

Tot plegat misèries. No seguíssim la grotesca fal·làcia abramsesca. "Tanquem-nos" tant com calgui. Estem en període de resistència. Més val tancats, és a dir, oberts a les muses del cel, que de bat a bat als invasors rèptils de crueltat curulls -- i portadors de gom a gom dels pitjors virus i calipàndries.

Aquell carallot ens vol també extingits. Diluïm (diu) tant la cosa catalònica, barrejant-hi no solament el xarnec i el gavatx -- els frogs i spics de sudamerimerda, com diu en Capote -- ans també els limeys -- i qui s'oblidaria dels panxuts dragabacons qui ofeguen Mallorca (però aleshores per què deixar'ns a l'estacada els moros i els berbers, i els grecs i els llatins...?), per tal que al capdavall res de nostre no en romangui. Car si tothom qui no és català és català, cap català de debò no és altre que anomalia. Ca...? Perfectes per a l'eliminació definitiva.

Au que et bòmbon, gamarús! Si et duia perxat al muscle, ja et llençava a mar. Car a cau d'orella (per l'Avui il·lús) només m'hi filtres, en escanyat espinguet, verinosament escardalenc, grolleres badomies d'enemic. Prou!

[*Això em deman: entre un colltort i un caragirat, què triaries?*]

Entre un colltort i un caragirat, què triaries?

Quant als colltorts... Tot i que nouen com déu...

Com digué (em sembla que el jutge Mitchell, a qui hom n'atribueix de pler de bones): "Tantost oïc el mot religió ja em trec la cartera." [Imitant la dita (potser espúria) d'aquell psicòpata Geobbels, qui es veu que féu: Ei, tantost oïc el mot Cultura ja em trec la pistola.]

Un colltort, doncs, ens costa calers — i és clar pler de bogeries (histerismes, angoixes, suïcidis) en dones i jovent. Però sobretot calers per a tindre els carallots confiats.

Dementre que els caragirats, de qui en Diodor de Sicília fa: "e gue blasfemía di aionos terouméne: kai teleutésantas autous katà to dynatòn metérkhetai", a ells (als maleïts traïdors) el mal nom els empaitarà d'empertostemps, i tant com es pugui, i àdhuc enllà de la mort.

Els botiflers ens costen la llibertat; per culpa dels caragirats existeix l'esclavatge. Sense caragirats tothom fóra pensat lliure.

Així doncs, tot i que fàstic rai ambdòs, dels dos empastifs pitjor és el segon.

[*Per aventura no és gens bonic...*]

Per aventura no és gens bonic de desitjar la mort de ningú... Ara, és cert que he reeixit a veure morts un parell de dictadors qui m’han emprenyada la vida. el franco i el voltil·la. un parell de dictadors d’extrema dreta. és cert que he desitjats desapareguts d’altres fillsdeputa tan repel·lents com aqueixos. la thàtcher, el règan, els dos buixos, el uan-kaldo, gent així fastigosa, però no són dictadors (el uan-kaldo sí, però se’l veu tan pallús, pobre home), i el procés polític, merdós i trucat com és, tanmateix ens el treu de sobre...

Em va fer molta gràcia quan eta ens va treure de sobre aquell trosdemerda que no me’n record... sí, home, carreró blancó em fa que es deia. l’eta sempre ens donava tantes gaubances.

M’he demanat com reaccionaria si mai un d’aqueixos dictadors, per cap casualitat impossible, era un dictador d’esquerres (les esquerres de veritat): és a dir, fotia a la presó o al manicomi tots els militars i bòfies, tota la púrria qui vol manar altri, i corregia tots els comerciants, és a dir, els escarransits, els abassegadors, els aprofitats, els espletadors d’humanitat; arrucava públicament tots els criminals qui sota sotana aritjolen i empudeguen velles i capsdeconys amb falòrnies religioses només per a plomar’ls; i castigués a pa i aigua (sa règim rai, collons) els qui mai treuen rèdit dels diners per qualsevol mitjà que sigui (sempre gens lícit)... Etc. Potser, hipòcrita que sóc, no voldria pas que es morís (o el "morissin") mai, no fos cas que qui vingués després fos (com s’escau 100 per cent de vegades quan puja algú al poder) de dreta i d’extrema dreta, car prou sabem que el poder corromp, i com més complet més completament corromp, i no diguem si ets un dictador, és a dir, corromput de per vida...

Per això quan finalment aquest pop de tentacles mafiosos que s’estenien escanyadorament pertot arreu finalment l’ha espitxada, m’he dit: collons ja era hora, i he estat content. Ja sé que el qui els etzibaran ara, de dictador, serà un filldeputa potser tan gros com ell,

mes què hi farem, aquesta petita satisfacció no me la treu ningú.

Una cosa que desig molt més que la mort de tota aqueixa vermina, és clar, és l'independència de Catalònia. I això (veient la merda de joventut enverinada pels objectes balafiosos que tenim) ja desesper de veure-ho, llas!

[*Troglodític*.]

trògle: és a dir, forat ; düein: és a dir, entrar ; troglodític: qui en forat entra.

Sóc un cuquet de cementiri qui, per bolla, s'escau de trast en trast d'escriure damunt les cendres del vell qualque lletra més o menys entenedora.

~o~o~

(Eleuteri Qrim : 04-07 : *Jove Gaietà amb el d'Antares*.)

73. Lliçó – (*hi relluen clàssics d'enjondre*)

[“En Brutícies es va començar de despullar: es va com qui diu esbadellar d’aquella closca d’oldà abric anacrònic que portava i la va llençar si fa no fa cap a la cambra de les robes. L’abric espetegà a terra, amb un espetec molt més feixuc del que feia pensar, tot i l’incòmode que semblava. Espetegà com si fos de metall. Ara, en Brutícies es vinclà envant per tal pelar’s aquella mena de part baixa de granota (tan densa com l’abric) que portava damunt els pantalons. Part de sota, anava vestit amb les mitges negres i blaves, les convencionals de fer negocis. No es podia pas dir que fos un estil que li escaigués ni mica. Als ulls de qualsevol ens gens avesat en matèries de moda civilitzada, diguéssim als ulls del mític Carallot d’Antares, hauria aparegut força pagesívol, àdhuc lleig de veure. De fet, semblava en tots els detalls qualque mena de vell escarbat massa gras.”] – [a “Waldo”, d’en Robert Heinlein]

En Carallot d’Antares es perdé en la nit. Era un nit humida. Queia un plugim amarg. Es va amagar rere un cancell foscant.

Al capdavall va encertir d’ensopegar’s en la foscor una ànima bessona. Era un noiet d’uns disset anys terraqüis, semblava pansit. Havia fugit potser de casa…? En tot cas, no tenia gens de pressa de tornar-hi.

En Carallot se li posà a la vora. “–Ei, com anem?”

En Gaietà Penós va respondre: “–Què fas pel carrer tan tard…?” – perquè l’havia pres per un infant de potser un parell d’anys.

–No et pensis pas que sóc tan petit. Petit d’edat, vull dir. De fet sóc un nan molt nan.

–Ah, perdoneu.

En Gaietà Penós féu continent d'anar-se'n, afermà el pas. Corrent-li darrere, en Carallot no perdia petja.

S'havia dit: Li tocaré els pebrots, a aquest xicot, fins a fer'n un aliat.

El xicot, doncs, veia que no se'l treia de sobre. "–Què vols, doncs?"

–Una mica de conversa, home. Com tu, també sóc rondant fora de casa enmig d'una nit gens joiosa.

–No tinc gens de ganes d'enraonar.

–Amb la companyia n'hi ha prou, si no et sap greu.

Avençaren per carrers sense llum. Monstres de forat raucaven sordament rere les portes negres dels edificis torts. Llavors les cases s'acabaren. Les pardines oferien refugi als animals. En Gaietanet i en Carallot encengueren una foguereta, arrecerats en un racó desocupat que encara servava una miqueta de teulada.

En el silenci, ombres s'esllenegueu cap al mig on la foguereta fa prou llum – són ombres de cuques feres qui surten dels forats, on bullen, freds, els orcs. Ningú no dorm.

Un esglai: moll cirerer mort s’esqueixava, i el corcs qui el corcaven, adolorits, gisclaven, exposats. Ocells nocturns s’aixequen cridant. Les flames s’esgaien, les espurnes constel·len el corrent.

–Vitamines...? – oferí en Carallot.

–Un xiclet, si de cas.

–Són xiclets vitaminats.

–Ah.

Li contà com li havia anat de bé en aquest món durant els primers anys. Com hom el prenia per infantonet sense malícia, innocu, doncs, i innocent.

–Un dia vaig entrar en una dutxa on tres indonèsies es dutxaven. Se’n reien una miqueta mentre anava enfonyant el nas a cadascuna de llurs xones.

–Doncs prou podeu – va dir en Tanet Penós, un pèl fora de món. Aquell xiclet vitaminat que l’ultraterraqüi suara li donava l’endormiscava suaument.

–...nogensmenys, tot s’anà espatllant... El pescater no em volia dir de cap manera el preu del peix. l’havia d’endevinar, se m’insinuava com a marieta, veia que no ens entendríem mai, allò era un desesper, vaig haver d’emigrar cap a millors barris... Pegellides és l’únic que menj. Ah, i el migdia on torna la minyona en acabat que m’he cardada la mestressa...! Com justificar les taques de fang

negre damunt la moqueta, que eren de les meues sabates quan pitjava fort fotent-me per terra la mestressa...? Per sort, sota el moble hi veig una vespa negra grossa, molt més grossa que les xanes, faig veure que me n'esfereeixc qui-sap-lo, la minyona m'ajuda que no em fibli i doncs se m'endugui al clot – la meua capacitat per al verí, menor d'acord amb la meua migrada mida... Li dic, damunt, que n'hi havia tres o quatre qui hi feien niu i que ara només roman aquesta, mig ferida..., la qual tot d'una se li fot damunt... Ara és ella qui s'esfereeix fins que finalment seré el seu salvador, d'on me n'estarà altament agraïda, i les marques a la moqueta comprensibles en acabat de la baralla titànica rai.

En Tanet s'admirava íntimament. Quins collons que té la moixa. Mai no ensopeguí aital assossec. Il·lès en acabat de l'atac de les falenes. Qui ho hauria dit. Mort de por, i sense paraigua, avorrit del viure, i ara sóc en paisatges reeixits i que excel·leixen en llur qualitat de somni...

En Carallot s'emmusteïa, mentre l'altre vagava per onírics paradisos: "–Després vaig veure-hi una dona morta, dalt al cadafal fet amb fustes encavallades. Mentre el discurs del botxí continuava, la bala llençada per l'estiracordetes creuava l'espai, com el ganivet creua el formatge o l'ungla del tigre el vel del tendal. Travessava la femella el gual que duu al son sense matí. S'enlletgia ferotgement, i pudia. Allò em tregué les il·lusions. Viviu en un món de merda, companys."

Tenallat per la rialla, en Tanet Penós recitava versicles de la bíblia d'en Xerxes Glaç, el màgic lul·lià. "–Oh, oh, oh, gran meravella! Un altre fill de déu qui surt del cony d'una femella!" Aquella deessa blau cel se li transformava a l'esment begut en jutgessa benigna, ara doncs l'arreglaire d'injustícies pretèrites; la qui es treu la corretja i corregeix les portes que es tanquen a l'inrevés, de tal faisó que el

deleteri ja no entra pas, ni entra el dolent, ni penetra l'envaïdor... Deessa – ací som, incapaços d'altre que de coldre't... "–Món d'empentes. Tot empeny. Tothom empeny. Endins la femella empeny. Empeny el mascle enfora. L'ou és post. I qui vulgui descloure que s'esdernegui a empènyer." Empenyia, sèdul, el jove Gaietà.

Deia, monòton, en Carallot: "–...sabíem els viaranys que davallaven cap a la desaparició, però triàrem de no emprendre'ls. N'hi havia un de relliscós, de neus glaçades i forats traïdors; n'hi havia una altre tot enteranyinit on tararanyes i serps i animals verinoses romanien celats, a frec de saltar't al cap; el tercer era impassable pels arços i per les espines i per la jungla... Mes el nostre guia era un antic autobusaire coneixedor de secretes adreces, s'atraçava pels trencacolls com qui neda en estany de cresp pla com mirall..."

En Penós rebé un sotrac, se sondrollà, aürtat. L'automòbil dins el qual es trobava bo i tractant d'empaitar l'autobús del mític homenet verd d'Antares s'havia perdut. En acabat que havia tombada una cantonada cap aqueixos passadissos estrets entre esmolades parets llises, no hi havia res a veure altre que envitricoll: ossos de drac, pintotes de cabellots pollosos d'harpia flamenca (aquelles donotes fastigoses qui imiten vilment i sapastre les mores d'Algèria), barrets xarolats de fatus, oblics, promiscus sorges qui devien dormir la mona en qualque altre racó oblidat, podrint-s'hi lentament i molt esgarrifosa... "–Sóc a l'hospital!" – va cridar, esfereït, "–Só en indret gamadiu d'allò més! Hi put a elegia i a benzina! Els llits hi són gàbies rovellades on cada llangardaix catalèptic, escuat, s'ofega esborronadorament! I les monges infermeres duen els sexes horrorosament esborrats!" Se n'adonà tanmateix que, sota la faldilla curta, els tres vits penjants de la mare superiora, el del mig més llonguet que no els dos dels costats, li feien l'ullet. Allargaré la mà, es va dir. Mà instantàniament aixafada per roc auri. Se li obriren, com ara volats per dinamita,

totes les tovamatrul·les (tots els calaixos de tendrum), també la melsa.

Tot s'esdevenia a una velocitat exhilarant. La porta mateixa duia calaixos – bicicletes en treien el nas, embuts que vessaven panderols ensucrats, tapissos que malembolicaven ensagnades rates i anyells nus.

La fetor de pells de conills qui cremen en fogueres i fa minvar el teu punt d'albir li dugué vagues memòries d'antany. Vares d'ametller perforaven els melons de sal. "–Només volia fer manetes..." – mormolà. Per a això no calia patir tants de nyaps ni atzagaiades. La punició surt de polleguera... Nadons d'Alger somiant, llur fetor allunya les oronelles... Digué la cabreta qui els va ensenyar de somiar: –Buf, ja n'estic tan tipeta, que cap fulleta ni aresteta no em ve de gust.

Trapezistes, llur coratge, preà en Tanet, funàmbul en funicle tremolós... Badà els ulls. Orió, per escorpins a mig occir, es rebregava, intermitent. Abaixà el llambrec. Va veure l'homenet estirat vora la foguereta – semblava un carbassó verd sobreeixit a mig coure de qualque olla barrejada. Nafres i xuclalls a la pell. Trets ingenus de gripaus mig arrauxats qui espien per fenelles. Grops i grumolls com grills de trumfes grillades pertot a la pell – un de gros, com tòfona mig eixida, a la cama esquerra, damunt el sec...

Se li'n rigué en Carallot com li va veure la cara d'estranyat que en Penós no feia. "–Què és aqueixa pell de sangonera per salvatges llenyataires debades ataconada...? Xoanons (dibuixets a mig acabar) de pimpinelles, d'espernallacs, de sivelles, de xacres, de tòfones i intueixc que de miàlgies rai."

--Amb àvol delit et respondré que sóc diabòlic. I ara, afanya't, que anirem arreu venent-nos a poc a poc tots aqueixos joiells trobats – car sàpigues que vinc afectat per miraculosa malaltia – "teratoma robiplàstica", em fa que en dieu per aquests verals – robins, mes també d'altres pedres precioses, desclouen dels alifacs o tumors que em creixen a la carn no gaire lluny de la pell, en indrets del cos inopinats – a les sofrages i aixelles predominantment mes també als lloms, als inguinals, als voltants de la carranxa, recte endins, a les genives, a la planta dels peus...

–Aquest alifac enjoiellat del sec de la cama, quin cràter més esgarrifós...

–Amb veu fosa et dic: "–Que li sigui llegut al poeta..."

–Galdós de vós, astruc rai.

–"...de fredament fotre's cràter ardent del Mongibell avall." (Liceat perire poetis ardentem frigidus Ætnam insiluit.) Potser és veritat que hi ha més dies que llonganisses, mes t'assegur altressí que hi ha més alifacs que dies. Les pedres precioses de dintre romandran enllà de tot element orgànic estireganyat en xiclet d'univers mastegat per la deessa Robí.

–La deessa inorgànica...?

–Eh que s'aprenen coses amb el tit...?

–I aprenc de vestir’m com un dandi patorrat. Ultraterraqüi, us imitaré.

–Em pots dir de Carallot.

–I a manguis de Gaietà. Mes sapigueu que no visc pròpiament en aquella casa de mon pare, l’episòdic Entrevingut; al contrari, sóc futbolisteta molt ben pagat, com veieu jovenet encara, enyorant-me nogensmenys de les riques planes verdes de cap a Lleida... Ahir, per la finestra, penjat d’un cable que baixava com un arpó del terrat, m’ha entrat el pudent a la cambra. Sempre tinc testimonis al meu favor... Llur paraula contra la nostra. La minyona és negreta – atlètica com jo; ben feta; ens neteja la casa; sempre diu que, net, faig oloreta de baconet ben net – i llavors amb baves a la boca se m’atansa a cardar’m... Érem prenent la dutxa en acabat que ens entenem, i de sobta se’ns despenja damunt el pudent, hi ve a veure què hi fèiem... És ell qui la maltractà. El dia on na Fel·la obri els ulls i pugui parlar, tot s’aclarirà.

–Hum – en Carallot es guaità el calendari-rellotge inscrit a la pell. Na Fel·la Tió (la negreta) es feia esperar.

“–Fel·la...” – imaginà, i ho trameté telepàticament – “–...cascun de tos pits un Mongibell que escalfeeix i fa suar, com vol en Fontanella (entre la neu i les flames, els seu pits, formosos Mongibells, ni ensenyaven llurs cristalls, ni apagaven mos sospirs); hi trempava rai, mes poc n’hi hauria prou; encara caldria que el volcà se’n deseixís, d’aquell ensopit barnús tel·lúric de la roba qui, rebeca, t’embolcalla, o ja que jo no gosi ficar la mà al foc... Saps què...? Ara vinc. A rembre’t, iè. Al rescat.” – Digué en veu alta –: Som-hi, doncs, marrec. Quina hora és? L’hora de comptar diners... I què fotre àls...? Re altre que comptar’ls...! Som rics i podem anar

pertot!

El sangtraït frugal de l'aurora començava de tacar el cul del cel.

En Carallot, d'on la fressa que li feia la rara roba donava un rampeu a la fressa feta pels tarongers eixorivits per l'aleteig de la brisa del matinet, amb dits de vori sospesant i fent tritllejar com esquellerincs maragdes i robins, solcava llambrescament entra la runa. Esvaït, en Gaietà li anava darrere. "–Camín ranc ran l'elefant diminut, dementre que el fosc es desfà i el lloc aïllat es va poblant de telamons i cariàtides esquerdats..."

–Què dius?

–Res. Que rebutja el verdet de l'arbre les llepolies de l'alè. S'alçura si l'alçuren.

–Ah. És que saps què em passa? Que la meua costella esquerra...

–Només tens dues costelles?

–Tres, i la del mig. Els transistors de la meua esquerra reben constantment les emissions de les ràdios nocturnes on la bona gent de la nit en diu de meravelloses, i sovint em faig un embull. Per això em semblava que deies no sé pas què d'un elefant.

–Deia d’un ant de banyes embrancades, mes, si vols, també de l’elefanta na Júlia – el soldà deposat a Marroc, aleshores vivint a Barcelona, l’ofereix al zoo.

–És la ràdio o tu...?

–Mani...?

–Colpeix als mèdols dels llimbs el titella llepafils; m’escorcoll murri els calaixos de tendrums (les tovamatrul·les), cercant a trobar-hi el donyet qui em pruu i pitjor: m’interfereix amb cassigalls esparracats de xafardeigs enjòlit, captats pels encenalls en U dels receptors de la meua costella, vesper de malhumorats perbocs, i qui cau al parany...?

–Ni puta.

–Aquell gastament amb cara de xiboc tromput: inòpia i nàpia.

–Vols dir el bòfia qui ens envaí i atupà la negreta?

–Ja sé on para.

Van arribar-hi quan el Solell era al zenit i tot. Tret que el dolent no hi era. En Gaietà va veure una dona grassa i lletja qui guardava tres llocs més a taula. "–Em malmiren els odiosos" (es deia la grassa), "–osta, osta!" Com si s'esventés alats coleòpters qui vinguessin a ficar-se-li al cau de les orelles.

Allò era un restaurant campestre – llargues taules de blanques estovalles.

–El vostre home és de la bòfia...? – demanà en Gaietà –. I els vostres dos fillets se n'han anat amb ell...?

–Sí! Un accident...?

–Per desgràcia, senyora. S'han aixecats fastiguejats per a anar a llençar aquella taronja amarga tota mastegada al cossi de les peladures... Han aprofitat que eren drets per arribar's als pixadors. Tret que els ha agafada diarrea. Totes les comunes ocupades. Han correguts cap a les muntanyes.

–Les muntanyes! Si és tan perillós!

La fartana agafà la cadira i amb una empenta la foté entremig.

–Vaig amb vós! Passeu-me l’arma de reglament!

La dona lletja es repensà llavors, els ullets se li escaparen cap una coixinera. En Carallot immediatament l’arrabassà. La pistolota era negra. Les cerres de bacó que formaven la barba de la donota cremaren com blens d’espelmes morents. “–Terroristes, no em matareu pas l’home!” – esgaripà.

Al fris del cel núvols de ciment s’enfeixuguien. Tot era a frec d’estimbar’s. Es retallaven els habitants al rerefons sobtat dels llamps. Corrien esfereïts a cobert. No pas així ni en Carallot ni en Gaietà ni la meucarra, embruixats els tres pel canó roent de l’arma.

–Na Fel·la Tió entre vida i mort rau leri-leri. És el tanoca de marit teu qui així l’espatllava, en acabat d’un altre tacó sense solta ni volta.

–I a mi què m’expliqueu!

–Només en volem un mocador o quelcom si fa no fot íntim. El seu material genètic encara deu raure al cony de la negreta qui rapia, harpia.

L'harpia ens passà un escuradents – remembrà en Gaietà. El penós l'ensumà: ecs, com tota bòfia, el merdacaner brutal també pateix de bromidrosi – la catipèn!

I ara cames ajudeu'ns-e cap a l'hospital.

Na Fel·la Tió encara cuejava. "–Tenim la cua d'un estevet que el teu assassí feia servir d'escuradents. Amb el meu compatrici verdoset ens hem cabussats al marès cerebral fins les clapes de més al fons. I n'hem extretes peces cabdals que provaran la culpabilitat de l'altre."

La negreta apedaçada somreia. Folres vaires la folraven de cap a peus. Policroma, amb ulls i llengua de camaleó, segur que ja no feia de tan bon cardar. Un metge maleït vingué a fotre's pel mig. "–Què hi veniu a fotre" (va dir), "quins tripijocs són aquests tripijocs?"

Tret que ja no hi érem. Érem a ca la jutgessa benigna. "–Aquest és l'escuradents del criminal, i aquest és el film que en filmava el meu amic Carallot, d'Antares, d'ulls de càmera, de remotíssim abast."

I, com dirà demà al seu guaitajorns, titulat "monstres", el coleoptèric bard n'Arquimbau Cuca, blocaire eximi, "–Així es resolgué el cas de la minyona dels Gaietans.

"–I, sobre, pel que fa als molls cirerers esglaiats, i als altres herois de què s'empatollà també n'Otto Rank, acaneu-me això:

“–u) Supermà — prement amb una mà, pot fer, de bocins de carbó, diamants; pot aturar una bala; pot d’un mastegot aplanar el món. dos) Batmà — bat de mans i vola! tres) Aquamà — pot suar de les mans aigua qui corroeix. quatre) Carallotmà – amb la mà l’envoltes i té la mida d’un carall, tret que el seu carall té la mida d’un escuradents. Us fibla, senyoretes i senyores (dels dos a dos cents anys), com us fiblava cap murri muricec, molt subtilment, i ni us n’adonàveu, llas! Tret que ell se n’adona enormement!”

~o~o~

(Eleuteri Qrim : 2006-04-08 : *Vuitè d’en Gaietà*)

Vuitè d’entrevinenteses amb l’episòdic Gaietà.

(*amb il·lustració adient i faceciosa del mot “bisbe”*)

64. Durant la nit s’havien enduts tots els edificis – tant les cases, com les barraques, com les ruïnes. En Gaietà se n’adonà que tot hi era ara paisatge d’arbres i torrents, i que doncs ja no li calia pas esperar un autobús que no arribaria mai més. Les idees se li aclariren – com l’horitzó – aleshores totalment comprensible, sense

enfarfecs.

I se li havien tornades, les idees, prístines, diàfanes, com l'airecel netejat, o de pedreria, de robí, de metall relluent, com el Solell qui roent s'alentia a tacar-li l'ull.

Tot hi era nu – i ell – al capdavall copsable.

(...)

65. Vol escoltar en Gaietà els cavalls quan neguitosos eguinen que els pruu el fibló del desig... Viatja nu per ondulats paisatges verds, sense casalots ni fums... I sap que els cavalls, ben copsats, dirien ver, com diu ver el cargolet de la taqueta a l'ull... Per això parava l'orella...

Per comptes de què...

Barrum! Barram...! Daltabaix! Terrabastall! Pandemònium! Cafarnaüm!

La sorollada de l'autobús foll de l'Ernest Maragall fa irrupció, a espatllar-ho tot.

Fa en Foix a KRTU (1932): "–L'Ernest Maragall hi ha penjat damunt el radiador un àngel de fang qui aguanta amb els braços estesos un paper que diu..."

I ara, a frec que l'autobús no s'ho endugui tot part davant, en Gaietà pot llegir el cartell.

Hi diu, en lletres de gegant:

"Us vull escanyar a tots...!

Ho vull escanyar tot...!

(...)

Tret dels qui ens escanyen, és clar!"

(...)

66. En Carallot d'Antares: –Antares és un Solell gloriós, amb planetes on harmòniques poblacions viuen vides de pacífica intel·ligència. En Carallot d'Antares era un homenet verd, quasi espiritual – per escunç estrany, eixí d'idea (eixí com a idea) del cos d'un creient – d'un qui creia que les idees eren embrions, i adu fetus, amb peus i cames, i mans i colzes, i nassos i pipinets, i ungles i

ullals – idees-infant, doncs, qui podies veure (com se't neguitejaven dins els cos) de vegades fer bot a aquesta o a aqueixa part del teu cos molt més gros... Burxava el genollet d'una idea, i l'ull et sobresortia un pam o mig; burxaven les banyes o el tòs llis d'una altra idea, i el ventre et feia bonys oldans..., i el dia que moltes d'idees se t'esvalotaven, ah, llavors: érets un mapa de tres dimensions on els sistemes orogràfics, vull dir, cims i cràters, i canyons i valls, i serralades i abims, i pangees i esllavissaments catastròfics, se't dibuixaven en un palimpsest de terratrèmol continu i esverat – les èpoques geològiques disparades cap al caos, la geografia del teu cos un afoll qui es transforma a la biorxa, molt desesperadament i esventat...

En Carallot esdevingué, fora de cos del creient, un infantó esmarrit, qui sovint somicava i llavors esclatava a sanglotar hores i hores. El culet damunt l'orinalet, interminablement, el cas és que no podia pas cagar de cap manera – plorava de les fiçances i frisances, de les fiblades i dolors, de la vergonya, de l'impotència, dels vans espoderaments, dels torçons...

El creient se n'anà al peu de la muntanya on, al bell capdamunt, hi havia el magnífic (pitjor: grandiós) nou monument – monument que en principi només serviria de deny rerefons per als tres déus de plom – els tres déu gegantins de plom qui tanmateix només feien acte d'aparició molt de lluny en lluny, en tota llur majestat i en fasts així, immensament acollonidors. S'agenollà el creient a pregar-hi; esperava, trinant-hi prou, l'aparició trina, entre d'altres pacients qui esperaven més tranquil·lament, asseguts o mig ajaguts, o jaguts del tot, llegint un llibre, xerrant amb veus pausades, fent mitja, o ganxet, o monejant amb els boixets, o gratant-se les crostetes, o amb un bastonet damunt la pols dibuixant teoremes matemàtics...

Aquells tres déus qui mai no acabaven de reaparèixer ajudaven tanmateix la gent de cagar – les latrines d'allí davant sempre eren plenes de merda – la merda dels pelegrins feia força pudor.

Diu en Gaietà: "–Ho sé perquè hi era. De vegades, vaig a indrets així, a tafanejar-hi una miqueta. Nu a la vora del Ganges, la meua pell feta de làmines d'or (imprenyable i resplendent, i qui reflectia enrere tot virus i bacteri, com qui reflecteix cap raig de llum) fou un esdeveniment per a aquella tossuda gent, molt aviciada als miracles.

"–A la Meca portava el meu llibre-ràdio, on entre altres meravelles de l'escriptura bona, t'hi trobes aquells enginyosos poemes visuals perfectament recitats per na Caterina Deneuve amb tanta d'aptesa i tant de tranc, i amb clara veu que curulla de fina seducció, que en romans bocabadat – i els sarraïns bocabadats em deien que quin alcorà més modern i automàtic..."

El creient al capdavall s'equivocà de latrina. El bertrol on caigué hi caigueren després i abans seu milers i milers d'altres vagabunds. És un estratagema de les autoritats per mantindre la població prou "regular"...

Per badada, doncs, féu cap el creient al laberint blau cel on vénen a perdre's els pòtols – esgarriats, ja no en treuran mai més el nas; arronsats a qualque racó eixut, finalment hi estiraran la pota, i au.

L'homenet verd se'l trobà la dona d'en Gaietà al jardí, i se'l ficà cony

endins, car tenia, en Carallot d'Antares, llas, consistència d'olisbe, de bisbe, de fòtil de plaer, i era tot net i flexible, i mai no cagava – i es devia doncs pensar la dona d'en Gaietà que era el conill de pasqua qui l'hi havia post, aquella xiroia, engrescadora andròmina, per comptes de cap altre ou de pasqua – amb un petit ajut de la butxaca d'en Gaietà, és clar, el qual (cal repetir-ho) era innocent de tot l'esdevingut.

(...)

67. Cavil·lant sobre l'infantó-idea qui de cagar no assolia, li vingué a en Gaietà a l'esment l'imatge típica d'en Luter restrenyut – tractant, l'heretget apagallums, de cagar al forat del canfelip – emprenyat qui-sap-lo, car tot era debades – no reïx de cap manera d'induir ni d'engrescar aquell cagallonet pioner que tregui a ensumar el nas pel forat del sés – prou estona a pensar-hi doncs cagant (o pus tost gens no cagant), a petit no en surt altre que la seua molt pudent religió especialitzada per als pitjors ignorants – ço és, el "protestantisme" – on només mana la fe cega – excusa per a poder robar i assassinar a cor què vols – només cal que tinguis fe en la merdegada futura – el cel prou t'esperarà.

(...)

68. Quin xiquet més poca-substància!: –Com era petit i anava a la platja, es ficava en Gaietà tot solet a un raconet, damunt una pedra porosa; es treia els calçotets somalls d'anar a l'aigua; es ficava,

estesa, una tovalloleta part damunt la falda, i, trempant-trempant, tantost l'hi passava, part davant, damunt la sorra, qualque damisel·la o senyora prou avinent, què feia en Tanet llavors...? Doncs això: es feia veure més ruquet encara que ja no semblava ni era..., i, amb una maçana a la mà i un ganivet rom, volia i no podia, molt sapastre ans maldestre, treure la pell a la maçana... De lluny en lluny, per una escalforeta que li pujava ran la bonesa del seu cor, la bellíssima femella l'atenia; amb tendra careta li deia: "–Pobre carallotet, vols que te la peli...?" Ah aleshores, engegat minyó enèrgic, com saltava la tovalloleta i prosperava fins a l'empiri el seu pipinot crestallut i escumós... "–I tant...!" Que li deia bo i botant, i rebotegós i repropiós. "–I tant, i tant...! Som-hi, vós, som-hi!"

(...)

69. Aitambé, de marrec ben marrec, abans d'haver mai cardat, els "savis" sabatots, els de la peudebancada sempre a tret, el veien ridículament "poètic" perquè mai no havia cardat...! "–Quan hagis cardat, sabràs allò que és bo, i et passaran totes les manies, capgròs...!"

Ara veu que no hi té res a veure. En acabat d'haver't bitllat mig món – i (segons aquell babau de profeta antiviu qui – de marrec en Gaietà mateix, per ells engiponat – i tots els altres pansits bacallans eixuts, els "catòlics", pretenien o pretenen de creure's) – ja qui es guaita cap femella amb ull lúbric, és com si se l'havia boquida de per de bo – en acabat de tant de querar xones (de debò o al magí, que si fa no fot es el mateix), encara et sents aitan "poètic" – si doncs no adu pus.

I què me'n dius amb cada os aixafat pel fotre massa assidu (i salvatge) de la dona quan no et té amant amanós...? Aitan "poètic" llavors, ai, que no ets pràcticament altre que buf d'ànima qui fuig.

(...)

70. S'embadalia, penós, l'Entrevingut davant aquell altre misteri més casolà: –Com és que jo (qui no tinc gaire res a dir) escric tant, i els ferms aventurers qui es xonen la meua dona no escriuen res – llas, gens, ni llurs memòries (que ni cal dir que llegiria esventegadament ans esbufegada – "on hi sóc, on hi sóc...?")

(Hi sóc..., hi sóc...?)

(Sóc..., sóc...?)

Com un soc, ni m'hi moc. Estaquirot. O en tot cas, ça i lla, rere qualque riallada, cert efímer bellugueig implícit i prou – ni teca prou no m'embolica per esdevindre personatge. Tan naquis que, com els microbis gariebé invisibles, caldria augmentar amb el microscopi molt virolat de l'imaginació el marge d'entre línies perquè es declarés la meua presència altra que com a descol·locada mancança.

Tret que, per comptes de plorar, en Gaietà, garneuet, se'n fotia com

un conill.

I es deia: "–Ves, s'ho duu segurament el tarannà – si són (els cardaires) de tarannà cardaire, ets (enfaulat flautaire) de tarannà fabulaire. I hi ha d'haver de tot perquè tothom se'n rigui amb el que li fot més gràcia."

(...)

71. S'aesmava en Tanet la seua dona definir el bisbe. Bisbe: –Olisbe. Objecte fàl·lic que les dones tradicionalment ens hem anat ficant fufa endins d'ençà que sabem fer atuells (diem-ne fòtils, millor; s'hi escau molt més, en aquest cas, que no pas atuells). Amb el bisbe amunt i avall, i endavant i enrere, i cargolant-lo així i això, hom en gaudeix qui-sap-lo – ah, bells benifets de l'autoerotisme...! Té si fa no fot forma de bisbe, tret que els bisbes, és clar, ja tenen forma de fal·lus ben trempat: duen un capell com un capoll – i el duen, com el capoll, així mateix morat. Per això, amb tota la raó, d'un olisbe o vit autònom (de terrissa, plàstic, de fusta, gomós, esponjós, de vidre, antropomòrfic o pla...), se'n diu sempre "bisbe". I [no cal pas dir que] aquest és l'únic bon servei que cap bisbe mai no fa.

(...)

72. En Gaietà Entrevingut, gai campió dels banyuts, s'empescava el nom Episòdic [episòdic...?: –com qui viu a bursades, a falconades,

by spurts, entremès, per intervenció obstrèpera, malreeixida, destralera] per tal d'escriure-hi sense ambages [ambages: –punyetes, bifurcacions, capitombes, marrades rai; com qui diu: amagatotis, estranquis, esquitllèbits... Segons mots adients del calçaire Chaucer: "–Si en Tanet adés ens guià amb ambages, ço és amb murris mots pel mig doblegats, dits com per qui diu mots amb dues cares, la del davant i la del clatell, n'Episòdic en canvi monçònega ni una no ens dirà..."] i, doncs, en l'esperit d'aquesta lluna, est poema confegia, humit.

Vagues pessigolleigs a la punteta la fava

Quan em van veure, algú va dir mig fluixet ara

Ve el marit

I tots quatre es van posar a riure

Mentre la meua dona deia adéu als gaietanets

Jo em fregava el nas

Hi tenia a la punteta unes pessigolletes

Que emmirallaven les que tenia a la punteta la fava

Tenia por que un esternut

No esvalotés el galliner

Paròdia criminal

Insurrecció dels nassos

Em desconfeixen

Les musiqueries del cos massa delerós

D'orgies – massa bo que sóc

Així no es pot anar pel món

El món se te'n fot, visceral i mordaç

Amb sanguinaris pessigolleigs als ullals

Jo qui em voldria canonge de la deessa

Oferint-la al caminant

Amb un somriure bonhomiós

Van veure que monejava amb el mocador

I un d'ells (un dels qui se'm boquien

La dona i tornarien a fer-se-me-la espetegar aitantost arribessin

En missió als Calàpets)

Em va demanar com es deia esternut en català

Els altres feien la rialleta...

No em feia càrrec aleshores que en moltes de cultures
Esternut vol dir també esclat de lleterada
I el cau de la meua dona
Territori d'aterratge dels llurs (de les llurs)
Tantost l'avió els aterri a l'illa i siguin a la piscina de l'hotel
On es banyaran nus – la meua dona i ells
Vint o trenta qui seran
A capitombar-se-la à tour de rôle
Vull dir, passant per sort o a torn de nom
O qui sap com s'ho foten
Civilitzats rai

Guaita (fan de rere les cortinetes les verges passades), vés-hi
Vés-hi, te n'hi vas
I tiren tafarreta i, en un instant
Amb petons i jolius pessigolleigs
M'empenyen la barcota a mar...

Em trec el mocador

Quin espectacle pus empegueïdor!

Amb una exhalació, la barca carraca

Se'n torna exactament al mateix indret

Del començament

Aleshores li vaig dir que en català rai

Que hi teníem una mà de noms

Tret que el més comú era el llatinat "esternut"

Com sternutation en anglès, and so on

No me'n vaig recordar més fins en ensopegar

Amb el mot Episòdic...!

Me n'adon que duient-lo

Alhora honor la meua dona

Qui cardava amb tothom

I alhora honor els pessigolleigs a la punteta la fava

Encara avui per aqueixos deliciosos records

Pessigollejada...

I honor sobretot l'esternut

També dit: episòdic!

També dit: collons!

També dit: salut!

També dit: orgasme!

Ja en parlarem

Si sobrevisc

Ara raig pertot arreu

No pas perquè plogui, vós, molla

Gens.

~0~0~

(Eleuteri Qrim : 2006-01-18 : *Vidriols (22)*)

Capítols d'un llibre gros, groc

Capítol 370-i-mugrons

Vint-i-dosè d'aclucallades (o de micoies enèrgiques de rebuig)

Fe: –Íntima aprovació de la falòrnia. Sense pensar, hom s'empassa sencera la camàndula – "píndola magnètica" que no duu a cap nord – i se'n deixa guiar com ara per ridícul albardà orb, dret cap al nore. Vantar-se'n, de tindre'n, és de rucs – "vanta't, ruc, que a vendre et duc".

Conversió: –"Convertir", és a dir, vessar l'essència d'altri i omplir-la de la pròpia brutícia sectària, és la feina del missioner. [He's kind of a crazy crusader, so much of a rabid Catholic, he loves "double-crossing" everyone.] La ràbia i l'odi del missioner. Tants de collons de creus que totdéu ha de portar. Vol que les idees que l'atenallen atenallin totdéu.

Som rats: –Ho sobreviurem tot. Mes no anirem enlloc.

Cançó universal que canten els jutges, els mestres, els capellans, els polítics, els assassins, els armats: –"Culpables, gens! Culpabilitat, cap!" "–Tots ho fem; per això ens autoperdonem." "–És llei de vida, és la vida, cal anar fent. Morir matant."

Doctors de la falòrnia: –Els doctors de l'església discuteixen seriosament de la falòrnia – i m'hi pixaria de riure si doncs no fos que m'hi estic cagant de por – car el fet que doctors de l'església (burxant en la nafra purulent de llur dèria carallot) discuteixin seriosament de la falòrnia, ja és prou per a acollonir qualsevol. Qui (demostrant una mica de seny) se'n rigués, ja hauria begut oli. Car seny és justament allò que veuen com a enemic demoníac, àvol i corruptor (corruptor de llur vida irrisòria on en els catralls dels fanatisme més o menys "sinecúricament" es rabegen – en els fums mefítics dels catralls del fanoquisme, dic, i en els fems afegits dels tarararats doctrinals i zelosos que van amuntegant, concili rere concili, tot sigui per estintolar i servar plantats vulguis no vulguis els tòtems buits i corcats de llur foll determini de creure en la falòrnia sense cap base real en l'existència, basat només doncs en els dogmes – ço és, dogmes: pallusses opinions sense solta ni volta, del primer datpelcul arribat, o del qui més impressió feia, "xorraetes" rai, devessalls de bava pudent de capriciós carrincló afligit pels gusts més xarons, veient "visions").

Al nord d'Àfrica "cristià", entre els donatistes i els cecilians hi fermentaren durant tres-cents anys els fems podrits d'un cisma assassí – només resolt pels moros i llur nou fanatisme. Els tres discutint seriosament de la mateixa falòrnia sense cap ni peus – i encara hi som.

Ai, en quin món de tolts de seny no hi fem encara la viu-viu – sempre a frec del pou de l'extinció, leri-leri d'estrompar-nos-hi sense més remei – una altra empenteta, i au...!

Se'ns deu acabar la "sort". Ens guaitem les societats i ens demanem, amb cara de babau: –Què hi fotem la gent de seny en aquest món d'imbecils...? No ens en podem aconsolar – i tanmateix anem fent – això és l'estrany, que encara hi som, que sobrevisquem – i encara més estrany és que res, vull dir, el món mateix, sobrevisqui, manegat per tanta dèria de falòrnia, tot i que ara que els fanocs

tenen finalment armes de destrucció planetària a l'abast diria que se'ns acaba, ves, l'excepcional ventura.

Gent de seny: –Gent qui tracta de veure la realitat sense cap mena de prejudici religiós – car comprenen que tota religió és una disminució de l'ànima.

Ànimes: –L'ànima d'una gallina equival en tot a la meua. [Coll arranat, mut coc-coc...]

Monstres: – Tot el que és viu (només pren-te l'estona de fitar-t'ho) és monstruós.

Els monstres: –Llurs ulls, llurs fàneres, llurs fal·lus.

L'univers és el monstre:–El seu fal·lus és els micro-vil·li. "–I els vivents qui són...?" – Miserables micro-vil·li d'univers amorf – tot sia donar pel cul el no-res.

Monstres obsedits, passionals: –A Harmonia hi teniu sempre cabuda – hi colleu perfectament – cap falansteri no fóra sinó sonso cementiri sense vosaltres – heus ça-sus el vostre ampli mendraig, airós refugi – enfilat dalt la muntanya – amunt, amunt – ardits com els isards.

La substància de l'univers: –L'adí de l'univers, l'adí del tot, en podríem dir l'adí-déu o el déu-adí. Car tard o d'hora al capdavall tot es fon en u – en el mateix adí, ço és, en el que hi ha. I així naltres: fosos, fets, com tota altra cosa, de micoies enèrgiques de rebuig – a l'univers la contralluita arreu s'instal·la – per l'eternitat – i tu tornes a ésser material minúscul de guerra còsmica.

Papallonetes telepàtiques: –"Com cadascun dels habitants del planeta a frec de veure's endut per la mort, la vella trameté febles recordatoris d'ella mateixa a tots els qui l'havien coneguda. Deixà anar un nuvolet de papallonetes telepàtiques, i, nou milles enllà, llavors l'ala d'una d'eixes volioles fregà lleument la galta d'en Dwayne. Tot i que darrere seu no hi havia ningú, de qualque banda o altra de darrere el clatell, en Dwayne sentí una veueta cansada que bleixava: "–I ai, i ai..." [Kurt Vonnegut a L'esmorzar dels campions, 1973.]

Escagatologia: –Ciència que estudia els cagalans...? O prou ho sembla. Dic: –"Em permetran de presentar'm: só en Gratulls, eximi escatòleg, escagatòleg."

Eixordador: –Chor de catalans qui callen: "..." [I no diuen re per molt que els maltractin.]

El Pair's: –Nom ridícul de diari franquista. Rima amb Merdís. Diari castelladre merdileny que, perquè és tot merda, es cruspeix, es paeix i es caga tot solet. [Ei, i ben gros profit que els foto doncs als merdosos qui se'l xarrupen – qui se'l xarrupen com s'eix-xarrupen els altres cagallons que ja s'eix-xarrupen habitualment.]

Descavalca del ja-dit i puja al per-dir: –Dius: "–M'encavall al ja-dit i m'estromp amb estrall i escarafall, i no vaig enlloc." El per-dir importa, i el ja-dit no gens. Cal prendre no pas altre cavall que ton propi fal·lus – i si pot ser trempat cap al demà naixent.

Prolapse: –Bo i vivint, cal fer-se caure endavant; endavant, per tal d'ésser capaç de plegar-se'n bocins propis més o menys sencers.

Saltamartins: –Som saltamartins sorrats immensament pel ja-viscut. L'ara-viscut ens fa fer qualque capcinadeta o altra, mes (sobreviscuts) sempre tornem a la mateixa posició. En casos extrems, el per-viure pot somoure'ns àdhuc, mes (si no ens tomba del tot per mà de suïcidi o atac circulatori) el per-viure es resol en granets de sorra més o menys ponderosos qui tanmateix ens sorren d'afegitó. I, doncs, de sempre que tenim consciència d'unitat, ja som cosa viscuda. Tot el per-viure és fum o en tot cas cop d'airet que en pic passat s'afegeix (com s'afegeix ara mateix l'efímer ara-viscut) a la sorra del ja-viscut. Fins que no tornem a la mateixa sorra d'on ja no n'eixíem (nets).

Cavalca desbocat l'oblit: –D'allò d'ahir..., re – només els vells certs aromes a mig fondre's – i llavors? – el buit.

Creixences: –Creixent fins a l'esclat. A sol colgant, darrer espetec de bombolla.

Tinc el dit a la pereta: –Apagaré el món caòtic en l'acte del traspàs – traspàs del tot al zero esclet. Ja us fareu fotre.

~o~o~

Diferència entre les expressions «*dit i fet*» i «*fet i dit*».

(*Dit i fet*:)

Deia,
—No en porten prou.

I això feia, n'afegia.

...

(*Fet i dit*:)

Tornava a emmelar i a emmelmeladar el pastís.

Hi havia a la cuina canalla inquisitiva, em demanen,
—I ara què fas?
—Reemmel i reemmelmelad el pastís perquè no en portaven prou, ni de mel ni de melmelada.
—Ah.

~o~o~

(Eleuteri Qrim : 2006-01-15 : *Trens cap al terme, ferms*.)

Oït als trens (5)

–Vatua, tornem-hi, vós. Nova proesa. Els castelladres ens imposen llur algaraví... Ara diuen que no n'hi ha prou, que ens el volen imposar encara més hores, catorze mil milions d'hores per dia, més fort, més cruelment, més endins, com qui, perquè és un malparit, trepitja, amb la bota ferrada, un estimat ocell caigut.

–I dieu "bota ferrada", és clar, perquè els castelladres imposen llur xerrameca només perquè, darrere, hi duen fent-los vent, l'exèrcit franquista – el covard exèrcit franquista només hi és per tal d'imposar damunt el poble desarmat els desigs dels castelladres. Què imposarem els catalans sense exèrcit...? I no dic ja pas a ca d'altri; ni a ca nostra!

–Exacte. Amb quin exèrcit podem, ja no dic imposar, desimposar res?

–Amb cap.

–En teníem l'inici, les beceroles, l'encet, el primer

gloriós esborrany d'un... Mes certs covards caguerots...

–I rovires...

–Ens el dissolgueren.

–I ara, de terra lliure, res.

–Ah, com enyorem els heroics lluitadors.

–Heroics...? En aquest cas, per què foren menys heroics els castelladres qui lluiten per llur causa castelladra...?

–Ah, en són tant.

–En són tant com els nostres...?

–Idèntics. Els herois són heroics per natura..., i vulguis no vulguis tots som humans, que és el mateix que dir animals.

–Així, voleu dir, per les circumstàncies que siguin, per sort, per estratègia, per volum de població, per cultura...

–Per cultura sobretot, per cultura...

–Pel que sigui; la qüestió: Ara que es troben en avantatge, per què no haurien d'aprofitar-se'n fins a les darreres conseqüències...?

–Perquè les darreres conseqüències són el nostre anihilament. Per això. Perquè cal parar'ls els peus, les botes ferrades... I doncs... No. El que retrec als castelladres no és pas llurs lluitadors de totes menes qui penquen i malden perquè llur poble suri – cada poble ha de surar amb els seus. No. Els qui em botzinen a mort són els de l'embalum, els de la massa ensibornada, els de la voluda volpella, bavosa, infame, de merdacaners qui s'aprofiten esmeperdudament de la situació de foll avantatge – la bòfia franquista, l'exèrcit franquista, la burocràcia franquista, els suporten, el bufen al cul cent per cent... I així, fent trampa, és un fàstic de viure. És la continuació dels vomitius "conqueridors"...

–Viciosa vermina.

–...els qui atacaren, amb designis inicials de vil extermini, pobles qui no els havien fet res, i només per a robar'ls, només per a pendre'ls-ho tot, i només amb l'excusa que eren diferents. Encara hi som. Tret que els "indis" som ara naltres.

–Sempre la mateixa cançó...

–...del xarnec queixamiques qui, mentrestant, per l'esquena te la fot. Ho volen tot, i que els altres desapareguin de pertot.

–És clar que prou et diran que segueixen les lleis, allò que en diuen “contitufion”...

–Unes lleis fetes a mida d’espoliació total; ells amb ells s’ho masteguen, i tu a empassar-t’ho sense gaires ennuecs; ennuega’t, i reps.

–I lleis, rai. Si s’escau que sobrevé de xiripa cap forat de llibertat, se’n treuen una de nova de la màniga que tapi la clivella, l’espirall.

–Qui era aquell...? En Tàcit ja digué que lleis i senyals de corrupció són tot u. Que, com més lleis, més corrupte l’estat.

–I doncs, com menys lleis, més llibertat, i més nets tots plegats. Per què no poden dir..., per què no podem dir tots plegats: Que cadascú faci com pugui sense que emprenyi el del costat. Només cal aquesta llei – i els afegitons d’allò que fóra raonablement emprenyador per a altri, per al proïsme, per al veí, sempre que el veí no sigui boig. I, si n’és, al manicomi.

–Què cal prohibir, res...?

–Només la prèdica de falòrnies; no pas l’explicació de les falòrnies, ep, mes la prèdica de falòrnies – no fos cas que, tal com s’esdevé ara, arreu, constantment, predicat per qualsevol rascalla, com ara un altre Vicenç Ferrer de firetes, qualsevol altre estaquirot es cregués les

falòrnies, les buidarades que li buiden al pap, i, en creure-se-les, acabés per força robat de cervell i de butxaca.

–La religió, el patriotisme, la superioritat, la benedicció, el calvinisme, la predestinació, el cofoisme… – en un mot, la justificació de l'injustícia.

–Predicar – exercici únic dels maleïts venedors pertot lo món, obsedits amb la merdeta, la derieta que els rosega el voraviu. Vendre-ho o morir de despit. Gairebé totes les sectes i supersticions t'ho fan aquests dies d'esbombament ubic: i amb això et roben alhora calers i cervell. Et vénen a vendre nocions inútils, coses nocives… I tu pagant. Au, i prou. Més ruc que mai. Et vénen amb falòrnies "religioses", i et roben i t'embeneiteixen… Et vénen amb falòrnies "patriòtiques", i et roben i et posen en perill…

–Quan al malparit se li acaben els arguments, et vindrà amb la merda del patriotisme. Quan se li acaben les raons per a continuar d'escarrutxar't, o per a altrament fotre't, amb quin altre quelcom nebulós (que t'obliga a fer allò que a ell li farà servei i a tu et durà vergonya o mort) vols que et surti si se li acaba l'imaginació de farsant…?

–…et vénen amb falòrnies "metafísiques", i ja has begut oli, t'has tornat zombi; et vénen amb falòrnies "científiques", com ara aquelles baboiades del "big bang" o de les "trenetes dels íntims teguments", i ja t'han donat pel cervell… No. Ep, al contrari; hi ha teories enginyoses qui-sap-lo. No, no. Tots els catralls poden ésser explicats, és clar, vantem ben alta la ficció

entretinguda..., mes ningú no pot predicar la “veritat” de res que no és sinó fum...

–I tanmateix, no és pas tanta de falòrnia dir dels cagallons el malparits que són com els cagallons diuen de naltres que som el que no hi ha del que sigui, d’escarransits, de fats, d’agressius, de cagats..., què ho sé?

–No, guaiteu: cal distingir, cavà...? Et dius no tinc... contra els cagallons..., et dius no els tinc..., et dius que, a tall individual, no tens res contra els cagallons – al contrari, no: certes cagallones, hum, te les cardaves amb tot l’afecte..., i (com a tot arreu) entre els cagallons hi ha gent molt ferma, etc... Ara...

–Ací ve el “caveat”...

–...presos en dissortat grumoll, els cagallons, per llur cultura inferior (inferior de totes totes, car basada en l’agressió, el lladruny, la cobejança i l’escarransiment: ço que provem per llur història d’inquisicions, de “conquestes” i “reconquestes”, i perquè ho sentim cada dia a la pell, una pell amb més nafres i llúpies com més anem, i perquè només cal obrir els ulls i veure’ls actuar pertot arreu, i perquè ho sabem, perquè en veiem els pròdroms, perquè tot ho assenyala, perquè prou som a frec de desaparèixer com a poble gràcies a llur goludam), per llur cultura doncs, i per totes les conseqüències de llur podrida cultura, són anihilables, i com més aviat millor. Hè! No es fan dir espanyaires de l’Espanyar per no res – de castelladres per nom si fa no fot avial, i per cagallons per nom adquirit gràcies al cagalló

que han pres per llur signe més distintiu, s'han anats, aquests darrers dos segles o tres..., s'han anats fent dir pertot arreu, robant a les altres nacions el nom geogràfic que pertanyia a tots, s'han anats fent dir espanyaires, i a petit doncs s'han cregut el nom, i ja n'estem tots plegats fins als collons..., per això a tornajornals en volen l'anihilament; tips i farts; n'estem fins més amunt que vinguin tothora a espanyar'ns portes, finestres i escrinys només per a ocupar-ho, cagar-s'hi, robar-ho... Algun dia o altre calia dir prou.

–No n'hi ha prou dient prou, cavà que no?

–Us dic que no ens robaran el vint-i-u. No ens robaran el vint-i-u. Ens robaren el divuit, el dinou, el vint. No ens robaran el vint-i-u.

–Ja han començat de robar'ns-el.

–No ens el robaran pas tot! Això s'acaba; els lladres tothom comença de conèixer'ls; n'hi ha qui es fan veure i s'anomenen ells mateixos: la vanitat els pot, surten a ràdios i televisions; abans els lladres s'amagaven més. La pocavergonyada s'instal·la al món, això juga a favor nostre. Tard o d'hora tothom se n'haurà adonat: Això (diran), ha estat un gra de massa. Un prohibició de més, una imposició de més, una atzagaiada massa ferotge...

–Els cagalans no sou bons ni per a jugar a coudineta amb els santmarinencs... Els cagalans qui encara parlen en cagalà castigats a mort lenta... Assassinem-los, ataconem-los, vedem-los, ridiculitzem-los. Acabem de fotre'ls-ho

malbé tot. Cada cagalà
serveix de cap de turc, de carn de canó, d'ase dels cops, de barret de rialles..., i au. Tot sia per la "pàtria". I això dels cagalans és un invent... I el cagalà un dialecte repel·lent. Au, i una altra selecció esborrada; au, i un milió més d'hores de cagalló a les escoles. Els cagalans són subhomes, infrapersones, llur cultureta un pet. Què més...? Tot això ens ho diuen i foten cada dia. I res aumon no s'esdevé. Què us fa pensar que hi haurà mai un bri de palla que trencarà l'espinada del camell...?

–Camell vós. Sigueu una mica més optimista, home! Compreu només en català; llegiu, oïu, esguardeu exclusivament en català... Guariu-vos de tanta de grisor... Esdevingueu cosmopolita per la mà única de la nostra cultura major... Que el tren del progrés cap a la llibertat no s'aturi ja a cap estació...

–Ho dieu perquè som dels qui només baixem al terme, vull dir, al tèrminus.

–Oidà.

~o~o~

(Eleuteri Qrim : 2006-01-05 : *Dels trens estant* (4))

Oït als trens (4)

–Fàstic de diari! Catrall, falòrnia camàndula i merdegada. I prou. Res més.

–Ja hi som.

–Vilorda llorda i vil. Escolteu, tots els mitjans cagalans... Els diaris, les televisions, a quin món viuen...?

–Encastelladregotits fins al bessó. Com si ja només hi quedessin cagalans. És a dir, ja m'enteneu, els “catalans” no catalans, els cagalans, els qui són a favor dels cagallons. Com si ja no hi hagués res més, com si naltres ja ni hi fóssim.

–Els catalans no som mai a favor dels cagallons – ho som dels bascs cinquanta milions de vegades abans que no dels cagallons, per molt datspelcul que també siguin... I, en canvi, això, on t'ho trobes...?

–Enlloc. Els periodistes, hom els passa pel garbell abans de donar'ls la feina. El garbell té el riscle capitalista, i té el riscle cagallonista. Si ets esquerrà no passes el riscle capitalista, si ets català no passes el cagallonista. És conegut. Tots els mitjans "cagalans" són en mans dels rics i dels encastelladregotits.

–Doncs sí que fotrem goig. On ens informarem?

–Enlloc, enlloc.

–I què me'n dieu d'en Caguerot i Rovira...? S'ensabateix amb el cleptòman Sabates – el sabates de qui els esclops d'ignorant ecspanyolista trepitgen de continu sangosa merda, merdosa sangota. I s'enpiketeeix pitjor que el feixista cagalà Pikete, s'andaluseix pitjor que el xoriçu Morcilla, s'empujoleix pitjor que en Pujol de la Botifleria (títol nobiliari de nobilitat de datpelcul). El poder corromp corromp. Corrompcollons. Et demanes ja: Qui ens representa?

–Ningú.

–No som al món. No tenim veu. No tenim presència. Ens posen els mots de l'enemic a la boca. Diuen al món

que pensem justament com qui ens ocupa. Com ara si entre el cagaire i la merda que caga i l'indret on ho fa i el qui se n'emparaigüeix perquè la merda no el taqui, no hi hagués cap diferència, tot fos lo mateix.

–Home, naltres i els cagallons, ja se sap. Tot allò que hom escriu en temps de guerra – i 300 anys que dura sense respit – és monçònega agressiva i libel. En l'independència vénen la pau i la veritat. Ah (digué aquell), em vaig morir bo i somrient bajanetament. Car em moria en assolida independència.

–Prou pot. No tindrem pas naltres aqueixa sort.

–Les idees dels idealistes només topen amb l'indiferència de l'home corrent mesell i balb. En l'home del carrer tots els gossos s'hi caguen. L'home del carrer i un rat – el mateix índex o quocient d'intel·ligència: una mentalitat d'infant idiota – idèntic cervell. Escolteu què deia el cínic propietari d'un d'aqueixos diaris merda, diari justament comprat únicament per la massa ignara: "–L'home corrent, com ara el qui compra el nostre diari, déu se'l deu estimar un ou. Si no se l'estimés tant, no n'hauria fets, aclaparadorament, tants."

–La dictadura de la majoria enverinada. Deia Einstein, fa més de cinquanta anys: "–La dictadura de la majoria capdecony és inderrocable i ve

garantida pels segles dels segles. La terror de llur tirania, nogensmenys, ve alleujada per l'inconsistència del que creuen." (Ara es posa de moda una falòrnia, com adés se'n posà una altra, com adés se'n posarà una d'encara més irrisòria i letal encara.) Anem servits.

–Món de merda, doncs! Qüestió de capacitat mental – per què els minyons, de minyons encara semblen prou intel·ligents i llavòrens prou, s'ha acabat; ja no els creix l'intel·lecte, i au, semblen cudols i ximplets per sempre pus. Deu ésser que hi han implicats certs mecanismes de fre al desenvolupament mental – (a part dels naturals, car si tots érem prou intel·ligents qui fotia d'escarràs...?) I llavors s'hi fiquen les eines del poder, els còmplices del crim de l'enruquiment general: les esglésies i les escoles amb llurs històries i falòrnies "revelades", i doncs "veres" per la part del cul... Els governs amb llurs lleis que només afavoreixen els rics brutals i sanguinaris, i els llepapalters fanocs... Els mitjans d'enverinament mental dels diaris i televisions... Les merdes metafísiques...

–Tot això. I és de debò incomprensible. Cal fer un esforç, no pas per a veure el món tal qual, ans per a veure'l a través del vel carrincló i irrisori de les falòrnies que fan córrer els dogmàtics de l'invent atrofia-cervells. Per exemple, collons. Com és possible d'imaginar un món on triomfen les falòrnies dels evangelistes aprovats per la màfia eclesiàstica i ningú no fot cas de l'evangeli d'en Lucreci qui més de 200 anys abans dels ignorants evangelistes de la falòrnia "revelada" digué que tot era matèria mal·leable i a córrer. Demòcrit, Leucip, Epicur, Lucreci – aquests no prediquen merdegades, aquests són els evangelistes antics. Deia als meus fills:
Si mai teniu cap fill, allunyeu-lo com de la pitjor passa

dels catralls infames sobre Jesucrists i Mafumets ineptes, ignars i sanguinaris, i feu-lo aprendre, d'en Lucreci envant, només els clàssics del seny lluminós. Sense guerres ni delers cobejosos d'escarransit abassegador. Que tanta de secta i de màfia escanyadores!

–La gent només vol sentir afalacs, i au. Si els critiques personalment et matarien, si els fos mica factible. Quan els ho és, ho fan. En canvi, si critiques en general, t'escolta ningú? T'escolta ningú...? Si ni crides, et senten...? T'has de fer estrident. I llavors...? En Marat, el periodista bestial, clamant (hipocríticament?) que una cosa és escriure i una altra actuar. Ço que al capdavall és veritat. Pot el verí viatjar en paraules...? Sens dubte, pot. Per què sovint "paga" més el qui escriu que no el qui fa...? El qui escriu denuncia el qui fa. Mes, pel fet que el qui fa va armat, el qui denuncia mor. Car el qui denuncia només va armat amb paraules. La gràcia és descobrir on és la veritat. Té el públic una mentalitat prou lluent per a saber on és la justícia del que és dit...? No. "–Que se'm panseixi la mà que escriu i, escarransida, se m'esbaldregui, si dient que volia que tants de caps no rodessin, em pensava de debò que ningú em faria cas i es posaria a fer'ls rodar." L'assassí, és a dir el qui fa, pren per excusa la paraula. Què hauríem de fer tots? Callar? Qui mata ha de morir. Qui mana ha de desmanar. Qui aixafa ha d'ésser aixafat. Palès. Mes... Qui escriu ha de rebre...? No, però rep. Demanem-li-ho a en Braç i Llac. Els generals i els senyors de l'enemic manen de matar els escriptors. Cap escriptor ni mata ni mana re. Critica, i au.

–Una cosa vaig llegir sobre l'enemic. I es pot ésser més ridícul...? No crec pas! Ha!

–De qui parleu?

–El senyor dels cagallons, aquell maligne coronat franquista, se'n va anar a endreçúries ermes, a Rússia, en indret on torturessin, com en el seu. Molt afeccionat a la tortura, el senyoret.

–Ah, el senyoret de l'enemic també assassinà l'ós. Típica notícia. Sapastre assassí.

–Si els malparits brutals qui manaven en aquell tros de Rússia corrompuda, no haguessin essets tan malparits haurien permès que alguna ànima caritativa es disfressés d'ós i, tantost disparat s'hi pogués tornar, d'on per comptes d'un ós de menys ara tindríem un franquista fastigós de menys. D'on tothom amb dos dits de cervell en refilava profans psalms i benaurances.

–Tothom, vull dir, els brutals malparits qui s'havien apropiat el poder, en veure-li la cara de beneit i la manera de parlar que tenia d'un nen idiota de vuit anys, van dir que de caçar no caçaria re si no li posaven davant un ós embriac, vell, vassall i bona

persona.

–Arnat, menjat de plagues, s'ajup sota el fuet amb foll oblit de la raó que té.

–Hi toqueu. Qui ens en confon...? Sembla que totdéu. Ara, només els cagalans voldrien ésser ós caçat per l'embriac sanguinari. Els catalans no tenim senyor! No tenim ni fe, ni treball, ni amor. Ni déu ni pàtria ni rei. Ens en pairem. Grolleres falòrnies, fora!

–Tot això ens agafa tant a repèl – car si re som els catalans és nets, exactes, equilibrats, acurats – ço és, katholon, completament, exactament, acurada – catalans, acurats – la totalitat, la finalitat, allò que no hi ha – immillorables. Ei.

–Tard o d'hora, amb tanta d'equanimitat, tot es resol.

–Mitrofan.

–Mani?

–Així diu que es deia l'ós volpellament assassinat.

–Mitrofan? Un fan de la mitra...? Mitral...? No, això té a veure amb les artèries del cor. Bisbètic...? No, bisbètic vol dir llunàtic. I els pitjors llunàtics els catalunyàtics, ha-hà.

–Un bisbe ortodox antic qui es feia dir Metrofà, o Metrofanes, en grec – amb meter, metro: volent dir úter, o mare, i fanes, aparició. Un altre carallot qui veia visions. Se li apareixia la mare. La puta mare verge.

–La puta mare verge no mata reis. Massa bona dona, llas! Ara, oh que ho fes! Baldament s'hi hagués ficat d'ençà d'aleshores! Vejats miracle! Allò en fóra. Ara mateix aqueix datpelcul qui
tortura i assassina braus, i tortura i assassina catalans, fóra no-res, una mica més no-res que ja no és ara, tros de merda, führer ninot, führer titella d'un bassiot de merda.

–Tu diries, tenien por que no acabés fotent-los un tret o altre a ells, amb aquella cara de xarnec babau i menjamerda que fot.

–Per comptes li foten davant un ós arnat, captiu,

domèstic, engabiat!

–Un altre pres polític. Un altre català en presó.

–Ah, si no ens disfressàvem tots d’ós.

–Sal vostra honor, i com més pelut més formós.

–Ve el merdegós fotent el mec amb la seua escopeteta de merda, i qui se’l fa espetegar en mil bocins amb un bazooka!

–Barrabum. Deliciós.

–I.F. Stone, digué que governar és un joc d’hipòcrites – hipòcrites sovint molt sanguinaris i brutals – la púrria del món – generals i merda d’aqueixa – que no hi ha govern que no governi mentint – mes pitjor: ah del govern que es cregui les pròpies mentides! – fotrà goig, ja ha begut oli, ja se n’ha anat a la merda.

–Pinteu els castelladres en retrat molt

fidedigne.

–Aquest és el programa de salvament. Destrucció i anihilament de l'infecta minoria cagallona qui tot ho vol – l'avarícia trenca el sac, i tanta d'avarícia els ha trencat el sac de l'ésser; quan el sac de l'ésser es trenca, tot l'ésser se n'enfuig i et quedes buit: ets com ara si mai no haguessis existit: així amb els castelladres: que tanta d'agoludam els faci perdre-ho tot per excel·lent esclat – que les cinc grans nacions peninsulars, Andalusia, Astúries, Catalònia, Euskadi i Portugal, s'uneixin per a dessecar aquell bassiot putrefacte central.

–Cap respecte per la nostra humanitat de catalans. El que ells poden fer ens ho prohibeixen per la força de les armes. Mentrestant, naltres aclaparats pel dol que portem per la mort de la nostra llibertat. Segons Spinoza el dolor i les emocions doloroses (com ara l'odi, l'enveja, la por) sempre són senyals de feblesa, de debilitat, de cos tocat, o conseqüències de la manca de llibertat – la nostra humanitat vilment retallada, oprimida i aixafada, els pulmons afetgegats per un agent exterior – assenyaladament, per un cagalló que algú ens ha cagat damunt i ara no ens deixa respirar – qui respiraria pregonament tanta de metzina enjòlita i a sobre amb aquest pes tan feixuc! – ens inhibeix a mort! – no serem comcals ni felicets fins que serem lliures – parla de necessitat, amic Spinoza, tu per a qui (com per a naltres!) dir castelladres i dir maleïts inquisidors torturaires era dir exactament el mateix.

–Ens morim d'enveja no pas per ésser ecspanyol – car qui voldria ésser la pitjor merda del món, amb la llengua més fastigosa! – ans per tindre el que ells ja tenen – maleïts lladres de merda sense cap mèrit ni raó! – torneu'ns-e el lloc a l'onu, a l'otan, a l'uefa, on sigui! Lladres de merda, ens ho torneu tot ara mateix! S'ha acabat l'anar mamant abjectament!

–La cleptocràcia castelladra només viu del lladruny – només viuen de les lleis que es maneguen (estintolades per les covardes forces armades pagades en part amb els pistrincs dels botiflers de ca nostra), lleis només pensades per a munyir'ns. Féu n'Adam Smith: "–Prohibir que [els catalans] puguin fer tant com puguin de tot allò que produeixen, o de fer servir l'emmagatzemamant i l'indústria de la manera que els sembli més profitosa, és una violació palesa del més sagrat dret posseït per l'humanitat." Qui són els castelladres per a prohibir'ns que tinguem les nostres seleccions, el nostre exèrcit, les nostres representacions a les institucions mundials, el nostre govern independent, únic i totcatalà. Qui són doncs sinó els lladres assassins... a anihilar – car o viuen ells o vivim naltres – les dues coses no es pot – mentre seran vius ens empudegaran, només miren de munyir'ns a sec.

–Féu el senyoret dels molt crèduls ecspanyols, el general Bum-bum: "–Us volia portar glòria (i sobretot portar-me'n) i us duc misèria (mes prou perenne anomenada per a mi mateix; així que, noi, a fotre's)."

–I encara hi som. Els franquistes abassegant cada posició. I els qui no n'eren, com el Caguerot, adonant-se'n que o te'n fas o no fas carrera de còmplice de l'assassí.

–Qualsevol dia d'aquests, ja ho veureu, llegirem (preant-ho molt els botiflers dels mitjans cagalans) que el Caguerot sortia de cacera amb el franquista coronat, a matar bestiar embriac, indefens, traït...

–Prou ens veiem tots al vagó, catric-catrac, molt atapeïts, i naltres fent-los la gara-gara, sense piular, duts a una fi una malafí final, una solució d'allò més definitiva, som-hi, som-hi, com xais, destinats a l'extermini, votats a l'extinció. I au, boranit. Els cagalans fets ecspanyols. L'infern cent per cent victoriós.

–Malament rai, malament rai.

~o~o~

(Eleuteri Qrim : 2006-12-22 : *Hom ho ou als trens*.)

Oït als trens (3)

–“Quantes de pàgines encara a l’escarit llibret de la teua vida...?” “Un grapadet de no re. Afanya’t a enllestir el que feies.” Això em deia aquest matí que celebr el jubileu de la llúpia al nas (gra lleig, com llambresc lluert pujant-me i baixant-me pel penyal, l’obstrucció a proa, l’indret cec davant als ulls o a les ulleres, i jo doncs llofrant a dreta i esquerra com qui ho fa rere un gibraltar qui creix en estatura – 50 anys que ningú no me’l sap treure, ni amb lletovaris ni amb loocs, ni amb punxons de cirurgià, ni estrebant-hi de valent amb enderivells de remeier)... Me n’he anat al supermercadot, a l’inframercadet per a ésser més exacte (hi ha part de terra molta d’escombraria, i molt de moscallam pertot arreu), a comprar-hi quelcom per a esmorzar. He comprada a millor preu una llauna de mongetes ja encetada – la noieta a la caixa hi ha ficat el nas per a veure què era allò, de tal faisó que s’ha tacat el bec del nas i tot – ens en rèiem, car els dos anem ara amb un cassigall mal cosit a la tarota – a l’instant de pagar, me n’adon que a la tarja de crèdit hi ha el nom del meu fill, no pas el meu, com si ja ni per a això no compt.

–Quin esglai no m’he endut jo quan l’aranya verinosa qui viu a un forat del microones m’ha volguda picar – sempre s’amaga quan la màquina s’engega; ara, quan és apagada, cal vigilar-hi molt. Treu el nas i guaita si hi atanses els dits per a fotre-hi mossada. Anit, quan tornava, els lladres m’havien robat el cotxe de davant la casa, tots els llibres que hi guardava, ara eren esbarriats pertot arreu, damunt el fusellatge, entre els pneumàtics, etc. També se m’havien

trencades les claus de la porta. He entrat per la finestra.

–Doncs sí que ens en passen de grosses.

–I parlant de lladres, què romandrà al capdavall?

–N'hi ha pertot arreu. No gran cosa.

–Una merda de gos gratant-se les puces m'esperava quan he sortit cap a l'estació; sort del paraigua: me l'he tret de sobre a bastonades. "Okupes", què collons vol dir això; sona a xarnec, que no...?

–Ocupants són els qui ens prenen per canfelip.

–Els canfelips, els cagallons, ens prenen per canfelip i ens l'ocupen i ens l'omplen de cagallons, hem caiguts avall-avall, collons, això demostra el ruc qui són aquesta gent, els "okupes" de merda, agafant el nom de l'opressor amb cagarrines.

–Els empenyoraires, vetací com s'han de dir. D'una bèstia sense amo se'n diu bèstia penyorada – i qui la pren i se l'apropia fins que no surti l'amo l'empenyora. I si doncs l'amo no surt mai, l'empenyora per sempre, el garneu empenyoraire. El mateix amb una casa – esdevé casa penyorada si és buida i sense ningú que la

reclami – aleshores els pispaires fins de ciutat vénen i l'empenyoren, l'han empenyorada els empenyoraires qui s'hi instal·len (potser perquè no tenen enlloc altre on fotre's?). Hi posen com qui diu la penyora de llur cul; ja ho diu el mot: squatter: s'hi culiven. I segurament hi caguen. Tothom es caga en terreny d'altri.

–Tothom fot tothom. Tothom se'n fot de tothom. Tothom es fot (si pot) tothom.

–Tot el que et diuen – pren-t'ho d'una d'aquestes tres maneres: T'ho diuen bé amb malícia, bé amb ludibri, bé amb indiferència. Amb dolenteria: és quelcom que hom et diu per a fer't mal, maleïts quimeruts. Amb escarn: t'ho diuen per a fotre-se'n de tu, per a demostrar llur superioritat. O ja t'ho diuen secament (o amb compliments glaçats, hipòcrites), per a demostrar llur indiferència, per a treure-se't del damunt. Quan parlis, empra els tres registres ensems – així mai ningú no sap on arrapar's – això és viure entre paraules, entre les palades letals que foten les paraules que hom et diu. Car re no hi ha d'aitan malparit com la gent.

–No hi ha res més ruc que la gent.

–No consumíssim; qui consumeix es consumeix.

–Sempre fidels a la mare. Robespierre digué que la virtut és potestat exclusiva de la minoria; que a la minoria és on hi rau la bonesa de l'home valent.

–La minoria fidel i insurgent – vós i jo – sense naltres, les lleis no canviarien mai. No pas que tinguem raó sempre, mes necessaris rai.

–Aquell Robespierre, molt pur i molt merdur, maleït jacobí xuclapalters, molta de puresa i molta de merdesa, fou ell qui féu eliminar els federalistes qui eren els qui tenien la bona idea d'Europa. Els catalans ens convé una Europa federada on som uns dels capdavanters en tot el que hi és bell, i doncs bo. Començant amb la millor llengua. Us en recordeu d'allò del pobre gallina, allò de l'euroregió mediterrània o qui sap quina altra merdegadeta d'excusa per a no lluitar per la llibertat...? Fa més de dos-cents anys (el 1788) en Lluís Ramon (de Çonsalvaire), darrer intendent del Rosselló, ja ho va dir: "Això tot és u." Després de les inundacions, els ponts i els passos cap a la capital (Barcelona) eren fets malbé. Amb un mes, mes i mig, i amb ajut dels catalans de baix, ho esmena tot; amb grava atapeïda fa fer dics; fa fer nous pous per a poder dur aigua (pagant) a les cases (dels rics) i tot; crea a Perpinyà el primer servei de bombers i el primer servei d'escombraires públics; també una escola de llevadores perquè no es perdessin tants de catalanets i sobretot maretes. Bon intendent, el seu somni era de fer del Rosselló el fulcre d'una regió econòmica que abracés el Llenguadoc i tota Catalònia, sense merdegadetes de ratlles frontereres, i encara menys de llenguatge (car tots hi parlàvem el mateix!); això eliminava els contrabandistes (massa castigats per tot el bé que fotien), car la frontera romania llavors econòmicament eliminada – noves granges i masies exemplars... Tot això destrueixen els bel·licosos merdicosos jacobins...!

–Destrucció dels jacobins!

–Una peudebancada digué en Robespierre: No hi ha revolució sense revolució.

–No sé què esperem. El fulls del llibre a frec de fondre's.

–Esperem perquè som rucs. Mes qui sap...! Qualsevol jorn pot tornar a eixir el Solell de la llibertat. Stendhal féu: "El poble sencer se n'adonà que tot allò que fins ara havia respectat era sobiranament ridícul, i sovint odiós."

–Mort al borborigme.

–Mort als racistes anticatalans.

–Mort als borborigmes i d'altres sorolls de pet. Que rodi el cap de llur merdegós cappare – ningú mai no regna impunement, digué Santjust.

–Poble català, poble sobirà.

–Car tots els castellufes són franquistes. No hi poden fotre altre. Els qui assassinaren mon pare i la revolució republicana catalana. Mon padrí abans de morir em féu jurar odi etern als castellufes.

–Home, etern... Potser amb 300 anys n'hi hauria prou.

–300 anys que fórem massivament envaïts, i d'ençà de llavors botxinejats i botzinats sense descans amb intenció palesa d'anihilar'ns.

–Sents botzinar en xarnec i saps que un enemic està maquinant d'eliminar't.

–300 anys oprimits.

–Mort als opressors, els nostres botxins. Quan dic l'opressió, vull dir, la dels cagallons qui ens volen cagats fins que desapareixéssim sota llur merda, els qui ens volen ofegats de fortor, els qui ens volen amb venes que condueixin merda, no pas sang.

–És clar, mai no atacaríem l'oprimit. Fóra de racista anaticatalà.

–Ningú no reconeix l'autoritat dels opressors, els ocupants, els cagallons... D'ençà d'ara som-hi... "Tot d'una el poble se n'adonà que el donaven sobiranament pel cul, i amb un ganivet enverinat." Com fa la cançó...?

–300 anys seguits que hauríem d'anar a emprenyar per llurs escoles, a bastonejar-hi a mort els infants tantost se'ls escapés de garlar en xarnec – i a bombardejar'ls ara i adés les ciutats amb nazis, covards teutons, i amb feixistes, italians de merda – o des d'alcàssers i ciutadelles i castells damunt les viles, amenaçats de bombardeig instantani a la mínima – i a col·locar'ls pel mig els nostres metges i monges, els nostres sorges i bòfies, els nostres mestres i inspectors, i a no deixar'ls respirar, i a no permetre'ls que existeixin ni al mapa ni enlloc, i cada vegada que vulguin la representació que els pertoca per dret intrínsec d'humà, a aixafar'ls, a aixarfar'ls sense pietat, a enviar-hi els covards armats i a aixafar'ls en escruix.

–Atzagaiades rai, maleïts quimeruts, repel·lents malparits, 300 anys fent's-e la vida impossible. Només la força militar de l'enemic lladre ocupant ens impedeix la llibertat, i doncs l'independència que ens pertoca – que ens pertoca pel simple fet d'haver nascut, dret essencial, inviolable... Per què ells tindrien dret a ocupar'ns i a cagar-se'ns, i naltres no a desocupar'ns i a netejar'ns...? Tot el dret dels humans – (no les lleis lladres) – ens suporta – l'independència fóra nostra si doncs no fos que hi ha qui ens impedeix d'atènyer-la – és a dir, l'enemic a destruir – es fot pel mig – ens n'hem de desempallegar, d'aqueixa merda obstructiva, i pels mitjans que sigui – tots els mitjans són bons per a desembussar el grumoll de merda que ens impedeix de viure, que ens escanya per anihilar'ns – tots els mitjans s'hi valen – no hi ha excusa per a no reeixir en la nostra embranzida cap a la llibertat – ara va de bo. Tanquem les fronteres – ni un cagalló no ens penetra – ja no som un canfelip ocupat. La llibertat guanyarà – més d'hora, ara, que no pas a tard.

–I en acabat només la llibertat por crear un déu bo – tots els déus inventats fins ara no són sinó sanguinaris animalots... Cal fer del Fossar de les Moreres el gran monument a la llibertat i

l'independència eterna dels catalans. Que hi reuneixi les relíquies dels grans herois.

–El panteó de debò, el bo!

–No s'hi sebolleix cap botifler. Cap gallina. Cap ara-això-no-toca. Maleïts status-qüistes de la cua estantissa, del pansiment, del podriment, del mai no fer cap, de l'anorreament, de la mort.

–Fiquem-hi de seguida l'heroic Companys, qui agafà aquell general lladre...

–Goded.

–Ecs!

–Not waiting for Goded indeed. Jamais ça! Aquell Beckett en deia de bones.

–L'arrapà en Companys pels collons i se l'endugué a l'emissora i el féu escagarrinar's per la ràdio, i replevir'ns-e la llibertat qui ens havia volguda prendre barement per les armes, nocturnament i oliosa, com tots els castelladres – fastigós tros de merda, atapeïdament armat fins al budell cec.

–Val a dir-ho, ens cal anar a cercar pertot arreu les cendres de tots els nostres grans campions… On deuen parar…? Com ara… El cos del patriota Canyamars, així esquarterat pels brutals cagallons com esquarteren Catalònia… Catalònia que fou l’orgull del món civilitzat!

–Afegim-hi en Cucurull, n’Artís-Gener, en Pedrolo…

–En Xirinacs.

–En B.L. Gratulls.

–B.L. Gratulls, per descomptat, ni cal dir. Tret que es va fer com se’n diu, dualista…?

–Aquells qui diuen que el món és una merda tan grossa que només l’ha pogut fer un esperit o déu maligne…?

–Sí, els zoroastrians. I, com es va morir, doncs féu com ells. Tingué el cos exposat al cim d’una muntanya i que se’l mengessin les feristeles alades, els aligots, els falcons, els esparvers…

–Ara sí que ens ha ben fotut. El Pedrolo, doncs, rai, tot i que va dir que el seu cos que no fos utilitzat per ningú, com el d'aquell meuca Espriu qui el quica fanoca amb sentors de botifler de Pujol va utilitzar per a "fer merdís" – us en recordeu que sempre "feia merdís"....?

–La quica fanoca Pujol, sí – era la seua dèria de bon preu, "fer merdís"...

–Doncs el Pedrolo rai, els seus romanents al panteó català, cataloni, sense enrenou ni cerimònia, com va dir ell, mes simplement, un trasllat molt comcal, molt deny i circumspecte, exemplar... Mes el Gratulls... Què hauríem de fer? No sabem ni quin predador esvalotat se'l cruspia; no en saben ni un de l'esbart, ni quin corb de les corberes ni quin trencalòs de les trencalosseres...; altrament li n'arrabassàvem el pap, l'hi incineràvem; en sebollíem les cendres, del pap o el grier qui paí o triturà part del cos del gran Gratulls... Llas, vós, ens haurem d'acontentar amb qualque símbol o altre..., per què no en cremem els llibres, alguns dels quatre o cinc que signà si els trobem a preu d'or, i llavors...?

–Res. Amb una plaqueta n'hi hauria prou, no us capfiquéssiu, ca...?

~o~o~

(Eleuteri Qrim : 2006-12-15 : *Enraonies ferroviàries [oït als trens (2)]*)

Oït als trens (2)

–Sóc de l’opinió que un president de la Generalitat qui encontinent no declari
la puta República d’una Catalunya Lliure no és pas més que un pobre cagalló
sense altra substància que el verí – verí contra el qual l’únic populeó, o triaga,
o vaccí, fóra l’oblit instantani i l’anihilament retrospectiu.

–Ni néixer no et mereixies, gaura, nyap, tap, romeguera, gangalla, embalum.

–Xacra, infart, copròlit, boç, embús, engargús.

–Tur, aturall, paparra, morenes, tova, malpàs, escanyall.

–Nosa, emplastre, enfit, ofec, grop, malginy.

–Enjòdol, ennuec, palter impactat, els cucs!

–Flotó, costó, alardó, hipopòtam, malestrugança, pegat.

–Empallec, mamotrecte, impostura.

–Perxellada, estaquirot.

–Grumoll.

–Qui no és per la llibertat, n'és contra.

–Mort als qui endogalen; mort als qui volen ningú endogalat; pitjor mort encara
als qui ens volen encara endogalats.

–Ja n'hi ha prou. 300 anys són 300 anys de massa. Cal esborrar'ls.

–Cap animal no es vol morir.

–Doncs que animals!

–Bèsties.

–Trossos d’ase.

–Estruços.

–Gamarussos.

–Orelluts.

–Gusarapes.

–Samarucs.

–Tòtils.

–Borinots.

–“El foll corrent d’escena a escena: amb això n’hi ha prou per a lligar-ho tot plegat.” (Goethe)

–De tot disseny, exclou-ne els forasters i llurs llepacrestes supurants. No els
incloguis fins que puguis fagocitar’ls sense emmalaltir de mort abassegadora.

–T’has fotut l’enemic exterminador a casa. Ginecòlegs i llevadores qui maten
els cagalans abans no siguin nats. Destrueixen matrius autòctones perquè
això dels cagalans desaparegui d’una puta vegadota.

–Que rodin doncs els caps prou acceleradament. Que hom incrementi el grau
de violència. Un grau tan obtús que migparteixi i ensorri la corba normal de la
reacció. Car si només vas pelant-ne un ara i adés, la corba reaccionària
fastiguejada va pujant, guanyant pes. Si en canvi en cardes al clot (i mentre
clapaven, sortosets d’ells!) una amuntegada, la corba es col·lapsa. La
llibertat passa per l’esclat. Una mort qui treballa amb compta-gotes és
una mort irrisòria.

–Teniu una manera absurda d'atansâ'us al problema.

–Què us diré. Només absurdament es deixa sorprendre.

–Trencareu-vos-hi el crani.

–A crani trencat, crani adobat.

–Han matat Kennedy.

–Massa poc.

–Al templet de no sé quins altres bàrbars, hom hi col el sant cagalló.

–El sant cagalló...! I tant com cagaven i la cagaven els sants. Deu ésser una relíquia única. Bona pensada!

–En canvi, amb els bocins de creu on segons els farsants creuclavaren el falorniós qui féu sorteta, i que ara es desen a les esglésies, es veu que es

podrien poblar trenta mil boscs amazònics. Amb els prepucis que li tallaren
quan el varen escapçar part de carallet, i que ara colen a mil catedrals, diuen
que es podrien embolicar de pell quatre-cents universos, pel cap baix.

–Tant patir!

–No vol dir res.

–Els cagalans a hores d'ara ja som negres – massa hores torrats als forns.

–Qui guaita massa estona els forns, es com qui es guaita, badoc, el Solell.
Amb l'esguard pol·lueix l'ull sagrat de Zeus.

–Que és el forat del cul del cel, va dir aquell.

–"Només als ulls dels humans hi ha nit prou negra." (Hegel)

–Avorreixes la mare qui et va parir. Perds les pistoles i has de fugir a través de

l'hospital. T'hi barrejaves sense que et notin: un altre moribund. I ara passes
cap a fora, per un foradet, cap a l'atzucac fosc on cal pagar el pòtol lleig qui hi
fa guarda.

–L'òbol, l'òbol.

–L'òvul. Som bombolles.

–I tothom qui és n'és.

–Bombolles en tollet. L'existent existeix tant si som com si no som – com si res
és o no és. L'essència és l'accident de l'existència. La substància serva el
tollet de l'ésser. Ésser és ésser al toll – si s'eixuga, s'esborra l'ésser mes no
pas el que hi ha. L'existència sense essència – potser l'essència tornarà a
néixer en l'existent...?

–A mi què m'expliqueu?

–Vida: bombolla d'esclat. Manifestació de la matèria – assaig fútil, provatura, que duu on?

–...?

–La pedra se somia vivent...

–I en acabat?

–Es desperta pedra. Tot torna a la pau de l'improvat. Què tanta de camàndula i
neguit...? L'equilibri es restableix. La matèria ja no pesa figues inútilment.

–Sóc andalús: I estic content que un connacional mani part de Cagalònia –
mes, llas!, per a quan...? Per a quan... Per a quan collons manarem part
d'Andalusia...? Els andalusos som gent seriosa i comcal. Mes aquells maleïts
pallassos cantamerdes, els castelladres, ells i llur flamencada, ens tenen tenallats, buròcrates de
merda.

–Us fregueu molt el nas. No direu pas mentidetes.

–Com em pruu! Hi tinc penellons!

–Això que heu tret el nas a indret impur.

–On treia el nas? Només al fred de l'univers.

–Ficar l'ull a ull de pany prohibit duu conseqüències. Us tornareu orb.

–Us n'aneu a la merda. També em tornaré esquelet.

–Us tornareu de pedra.

–La pedra se somia vivent.

–I en acabat...?

~o~o~

Eleuteri Qrim : 2006-12-14 Oït als trens.

Oït als trens.

–Què explica que els catalans se suïcidin tant?

–La satisfacció de matar, al capdavall, un ecspanyol…?

–Què me’n dieu de les visites “reials”?

–Royal shit.

–Gent del çaplà ponentí, miseriosa, amb mosques als esfínters, acut com mosca safarosa al cul pudent
d’en Marieta Culcagat, de la Paeria.

–Com la merda va al canfelip, enviéssim sempre el canfelip a la merda.

–Si et parla en xarnec, ni te l'escoltes – només vol estrafollar't – i si pot
estifollar't.

–Xarnecs?

–Sí, home, sí, tots els qui parlen en cretí – i se'n vanten – et diuen (en cretí)
"–Parli'm en cretí!" Cretí, la llengua de l'imp-eri, del singlot, de l'impeperi, de l'im, del pep, de l'eri, de l'im, de l'im, de l'impotent, de l'impipí, de
l'imperdible, de l'agulla al cul de la padrina bomba – espetarrec de merda.

–El president dels cagalans és foraster i diu que ni sap què cony vol dir
"ésser de la ceba" – tot i que, això sí, hi té al cap una ceba – una ceba
d'allò més grossa i més podrida – la ceba de creure's peti qui peti que els
cagalans són cagallons.

–Anem ben servits.

–No fa? 300 anys sense suport i encara sirguem!

–Mort als qui s'arrapen durant 300 anys al rot agre del privilegi.

–Cal ésser ignorant, pobre home!

–No trobeu?

–Una cosa és segura: no es necessita saber gaires coses per arribar a president – en deu haver prou sabent de raspallar ans d'estrijolar no pas gens a repèl.

–I d'enllustrar botes, i potser segurament d'enllordar's un senyalet el nas de perfum d'esfínter jussà.

–La deessa del desig estrijola ans pentina l'ultratge.

–Si no t'agrada, no t'hi casis. Vincla't i passa la rella en ziga-zaga fins que tot
sigui molt mòlt. I que rodin els caps.

–Parant compte per ço de fer cap prou lluny. Sobretot no et facis aixafar pels

autobusos. Bo i caminant llargament a ple Solell, sempre trobaràs qualcú,
massa caritatiu, qui t'ajudarà a caure. "–Ocupa't del teu nas!" I passa
ràpid, deixant tothom enrere.

–Escoltant enraonies, vagueries sobre presidents de folles contrades.

–Ja sé que no val gaire la pena. Mes millor això, pap ple, que no pas cercant
restaurant – una certa angoixa s'afegeix a l'esvaïment.

–Deessa del desig. Sempre benvinguda. Obriu-li la porta de bat a bat.
que jegui a lloure, i porteu-li llepolies, xocolatines, afrodisíacs i revistes i
coixins, i que entri el Solell per les finestres, i crideu els seus amants que la
visitin, i que s'hi estiguin tant com calgui, i en privat – a l'espetarrec del Solell
que cardi pels descosits – i espanteu com a mosques malparides la xarnegaó –
cantants de matar't el cuc de l'orella i d'aixafar't el seny – voldries sentir't
pensar – i viure el gaudi sense mosques fastigoses xuclant-te el suc gaudent
del cervell.

– Segons en Llucià, dalt a l'olimp, n'Hera es cagava en tots els déus,

i
assenyaladament en els fills de la deessa Leto: "–Quant a la vostra Artemis,
quin gallimarsot! I assaltant els forasters i cruspint-se'ls de viu en viu! I el
vostre Apol·lo, quin capellanot farcit de falòrnies, venent aire, com tots els
capellanots..." Quan, enmig de l'esclató, va dir: "–Ui, se m'ha escapat!"
Després de l'ui, hi va haver el gran espetarrec pudent – the big bang, vós! – d'on tota la ridícula existència en aquesta vall de balls prové.

–Es va petar la deessa del desig. I això fou principi a tant de desbarat. Qui ho
hagués sospitat...?

–Sospità-ho l'il·lustrat.

–"Certs sentiments i recances o penes poden esdevindre qui-sap-lo generals, mes la raó només pertanyerà sempre a uns pocs avantguardistes.
Tot allò mica important i decisiu és propietat de la minoria." (Goethe)

–"La veritat la duu la minoria, sempre; la minoria és sempre més forta que
la majoria, car la minoria la formen els qui pensen ara, i la majoria els qui
copien el que pensà la minoria d'adés fa anys." (Kierkegaard)

–“La minoria a l’avantguarda sempre té raó.” (Ibsen)

–“Si mai te n’adones que ara pertanys a la majoria, més val que corris a
revisar les teues posicions.” (Twain)

–Deixem’ns-e de figades. Tot el que creu el gros és mentida. “–Els governs
de debò són instituïts per a defensar els rics contra els pobres, per a defensar
els qui tenen propietats contra els qui gens no en tenen.” (Adam Smith)

–“Lleis: codis establerts pels malparits per a controlar els carallots.” (Samuel Beckett)

–“Jesucrist el meu model.” (Hitler)

–“Jesucrist el meu model.” (Franco)

–“Jesucrist el meu model.” (Pinoixé)

–“Jesucrist el meu model.” (Bush)

–Fadassa rascalla. Què collons té aquest hegemònic Jesucrist que s’enduu la

majoria? Que fa el ple entre els més fastigosos sanguinaris terroristes d'estat
del món...?

–En una codina sense neu, oint doncs desvagadament enraonies, vagueries
sobre enlairats titelles de folles contrades...

–L'angoixa s'afegeix a l'esvaïment, i encara cal cercar un restaurant on et
voldran nodrir sense enverinar't.

–No hi ha com menjar a casa.

–Sempre som una minoria de dos.

–El qui escolta i el qui parla.

–O el qui somia.

–Ensems.

–Hum.

–Tot plegat, l'únic missatge és que no hi ha missatge.

–Hum, hum.

–Malaguanyat escorcoll.

~o~o~

(Eleuteri Qrim : 2006-12-07 : *Setè episòdic*.)

Setè d'episodis on l'entrevingut Gaietà tracta de no caure encara al pou.

55. 1986-2006.

Si els benestants senyors s'estimen més les rosses, a tornajornals

se'ls estimen les rosses
gens...? Aquest era l'enigma que plantejava al seu llibre gazofilaci en Burgess – un llibre que abans de
revendre per qüestions de trasllat, en llegir'l, en Gaietà havia anotat discretament amb llapis fluix,
justament a l'article on en Burgess deia de molt de bo del català – llengua que l'eximi escriptor trobava
ésser magnífica i que creia que tota la Mediterrània hauria d'adoptar perquè així ens entenguéssim tots
amb una eina tan eufònica i doncs tan propícia a l'entesa mútua i la tramesa comcal de la
cultura...

Quin goig ara doncs quan en una tauleta de llibres de vell en una altra vila prop l'universitat, en Gaietà
troba i compra per cinquanta cèntims el mateix llibre, amb les mateixes notetes, i, com qui diu, en les
mateixes condicions corpòries: sense haver's esgrogueït, sense haver envellit gens...!

Car els llibres són gent de molta més vitalitat que no pas els qui els serva només un esquelet d'ossots...
Estoic ans heroic, ell ha romàs al prestatge amb tota la paciència del món, el seu llom només ullat
d'esquitllèbit pels amorfs efímers neguitejats per matèries més ventisses i fugisseres, de menys gàlib ni
bon calafat...

Que content tanmateix estava de retrobar en Gaietà: era un llibre filosòficament xiroi... I fet a les coses de
la vida. En acabat veurà fondre's el seu fidel company, i esperarà tant com calgui que un altre Gaietà

gaiament l'anoti... Car les anotacions són osques del viscut. Escares al cos sobrevivent. Grops a l'arbre

del crescut. Proves que ulls s'hi han aturats i han presa estona per a certificar-hi llur presència. Llur
fervor.

----

56. Cua al vent. Aquell abrinat cabrit d'en Gaietà, a qui sovint abelleix de recolzar's, cua al vent,
tantost al cim, per cabal damunt brumes i bromes, als miralls del firmament, on çajús aquell món de
mones s'engelabreix fins a perdre els trets, com salvatgina enastada pels gratacels i desada en pregona
nevera, i ça-sus, com dic, doncs, per cabal, i ulls clucs, li fa goig llavors d'aviar-hi esbiecs
d'esbravaó...

Reeixia,

en tornar entre els mortals,

a sobrar cada ordalia –

davallava tot ert i perpendicular, gens ni mica tort,

les escales d’esglaons prepòsters,

i diria adu en bescunç, col·locats sense solta ni volta –

el de dalt cellut com un gnom,

el de sota gairebé esvaït i grèvol,

i com qui diu de l’amplària i endurança d’un escuradents –

i l’inclinació mateixa dels esglaons

li duia el grau invertit, o negatiu –

li formava, l’esbiaix en /

(i ell dalt de tot guaitant cap a la dreta),

l’hipotenusa d’un triangle equilàter

amb l’angle de noranta graus no pas endins, doncs,

fent caixa d’escala com qui diu,

ans en un davant virtual,

timba avall, a plom, d’esglai,

sense ullar cap baix, no fos cas,

amb la por d’estrompar-s’hi pla.

Obria amb traça i mònita rai la finestra que mai ningú altre no havia
oberta, i sabia coure com el millor coc
els cargolets qui, en badar-la, hom se n’adonà que hi feien niu,
agrumollats, a les fins llavors virginals

fenelles.

Era ell qui assolia de fer el gol amb la pilota minúscula, boterudeta, que no es perd mai per la ratlla, en
camp infinit. Allò tan difícil que fins ara ningú per molt de deler que hi fiqués havia estat capaç de reeixir a
cometre.

I ara amb mestria i desimboltura refutava cada punt de filosofia fit a fit i frec a frec amb els savis més
savis...

I tot, fills meus, era debades.

Car cada punt, com cada ordalia, són ficcions balmades – rere la façana, desig d'embolicar la troca i prou,
de passar l'estonada – de no enfonsar't en l'angoixa de la buidor ubiqua.

----

57. Ja d'indi negre (com tot bon català), en acabat de dues petites

operacions, en Gaietà, encara ha anat
enllà i s'ha fet transsexual, ço és, ha passat per la transsexualitat – d'on d'hom esdevenia dona –
(excel·lent!) – i ara s'ha convertit – d'on d'atea anava a islàmica – (famós!). I doncs, ara, ací el, la tenim.
Transformada i convertida, aprofitant els sots i bonys del terreny... Diu ella mateixa: "–Ja era hora, vós!
Al capdavall, desig antic, puc anar vestida pel carrer de moreta molt fanoca – i ara puc dur el nas tapat
pertot arreu – anònima, com si doncs no hi fos, veig i sent moltes més coses – i port armes amagades – i,
sobre, no agaf cap rofredat!"

----

58. En aquests temps lleigs on el vil castelladre i el molt xemicable infiltrat amic seu ataquen fins a
l'escanyament, li calien a en Gaietà unes quantes píndoles d'urc necessari. Va pensar:
Catalònia, pàtria sencera, estat català...

Catalònia: –Terra promesa. Terra promesa a un esdevenidor singular. On el més eufònic i
intel·ligent dels parlars s'hi manté fins on els horitzons s'estavellen en gloriós, pirotècnic
daltabaix.

Pàtria sencera: –Plató diu a “Crito” que si agredir els pares és un pecat, un pecat molt més
greu és encara agredir la pàtria.

Tots aqueixos traïdors qui, camuflats amb fasset de subnormal, es fan el castelladre i, tantost tenen
l’exèrcit enemic darrere qui els suporta (forques, tridents i esmolats pollegons de la tropa agressora
recolzant-se’ls i burxant-los al cul apozematós), com s’enfunden llavors la disfressa de paisà i amb fua de
botxí fan la feina bruta al brutal uniformat qui, armat a betzef, ens viola sense repòs...!

Serpetes merdetes. Fruits lloca qui més valdria ja llençar al femer ponentí rere el qual tant es
desmengen!

Amb quin esbravament no els voldríem veure enastats com penyores de pelleringa de fera rabiosa i
malcaçada a les llances eixelebrades del nostre més punyent rebuig...! Car ah que cansats no estem de
tanta d’efímera cagarrina, i com ens abelliria ja que es morissin de cop-sobte, o almenys que
s’allunyessin ponent enllà, on diuen, i és veritat, que la gent és lletja, bruta, escarransida i pollosa, i no
han bufat mai cullera, i repel·lent mariscals del malviure, encara besen el cul de llur monarca, i torturen

braus i ballen flamenc!

Ens vol en Foix valents i prenent l'iniciativa. Com ens eixorivim, doncs, prudents gens adormits!
Guerrejant amb tota la dèria fins que no tinguem la terra nostra de brivalls neta!

Contra els castelladres, doncs, i llurs traïdors merdacaners, estiracordetes de la garneua baveta,
falorniaires de merda! El falorniaire fa l'orni si vas armat i la falòrnia li contradius. Si va ell armat i li
contradius la falòrnia, el falorniaire no fa l'orni; el falorniaire, sobre, et mata.

Cal colpir el primer i sense repòs.

I un cop comonida aquesta volpella cuca ponentina, cal prendre nou briu i comonir a tramuntana
l'altra.

Estat Català: –Enjondre i als llunys, en disbarat cacofònic, hi ha una disbauxa de nius en
gratacels – i, nius, murris ocells, tants d'anys nosaltres disfressats en jungla, en sabem un niu. Hi
consirem seriosament i en treiem les conseqüències. Bevres llors construeixen ça-prop llur casetes amb

jardinet dementre que als horitzons neuròtics i nuclearitzats passa per ull cada ull morfòs, en aürt rebut
de copdescuit. Llengua de pagès lluminosa on tothom tard o d'hora tornarà – en astres revelats on clars
rierols solquen el sòl verge.

----

59. Pobre Gaietà, ací se li acabava la corda. Havia anat esperant amb candeletes que es morissin tots
els franquistes de València perquè València tornés a Catalònia en dignitat – no se n'adonava mentrestant
que s'anava tornant tan vell com ells ni de quelcom encara molt més pitjor: que amb llurs cadàvers molt
podrits adobaven un terreny corromput, d'on nous franquistes, com molt virulents plantes satàniques,
n'anaven brollant.

----

60. Perquè no és botifler ni castelladre, el proletari català rep per tots cantons. Rep per part dels botiflers
perquè així, com es troba la cosa, ja el roben prou bé (amb

l’independència no el robarien pas millor, per
això els botiflers no volen l’independència), i rep per part dels ocupants només pel fet que és català – i els
ocupants tot allò que és català ho odien ferotgement.

Després de més trenta anys, tornà a la gola del llop en Gaietà...

...i se n’adonà encontinent que res no havia canviat.

Sota la mateixa bandera franquista, els mateixos franquistes gallinejaven pels fètids barrastrals rere les
finestretes de les oficines. Orxegà de fàstic en Gaietà, volia girar cua tantost. Els mateixos buròcrates
merdilenys hi parlaven exclusivament el mateix xarnec esgarrifós. Ells s’entenien amb ells. Mercadejant
influències. Llagoters. Adeptes al peculat. Àvid, sibil·lí intercanvi de copets a l’esquena, i de propinetes, i
de promeses d’ulteriors guanys de sotamà. Lladronejar-hi rai. Com rates sardòniques venien a demanar
favors els del mateix ram de sempre. “–Que li digui al superior que el meu fill és fill del ministre
plenipotenciari a la capital del Tres-quarts de Volta...” Deia un, qui volia un favor per al seu fill; volia,
és a dir, allò que no pertanyia al vulgar, allò que només s’ateny quan ets rabejant-te dins el bassiot privat
de merda on es banya el boldró dels corromputs.

Revoltant. A en Gaietà li pujaven ois i basques. Quan li tocava de parlar només ho feia en anglès – on el
castelladre se sent ineluctablement inferior.

[Per això en Gaietà aposta per l'ensenyament també en anglès a tots els catalans, no solament els de
les illes; tots els catalans parlarien català entre ells i en anglès a l'invasor.] Si hagués gosat parlar en
català – com és natural que li vingui de parlar a tot negre, indi, o proletari català – l'haurien malmès com el
malmeteren feia més de trenta anys, abans no fotés el camp, totalment fastiguejat.

Mai no arribarà la revolució. Sentir-hi català, a la corcada gola del llop, això és impensable. Els pútrids
franquistes de sempre mai deixaran de conxorxejar-hi. Els catalans (i com més proletaris, millor) només hi
són per a tindre'ls arrapats pels collons per a millor robar'ls i imposar'ls. Qui els tractés com a humans, no
fóra prou franquista, és a dir, prou castelladre, és a dir, prou espanyol; és a dir, no rebria la sinecura
d'anar rastellant prebendes ben assegut al barrastral irrespirable de la gola del llop.

----

61. Certes mates serveixen d'altre que per a fregar't el cul un vespre a l'estiribel, caminant a muntanya,

que cagues a camp ras.

Tothom sap el fàstic que ens fot als catalans sentir algú qui ens xerra en xarnec. És com si sentim merda ploure.

I no cal dir els xarnecs i tots els espanyolitzats, la revulsió i el deler d'agressió descordada que els agafa tantost ningú se'ls adreça en català. Pecat molt mortal! No senten el que els dius: només et volen ipsofacte mort ans remort, i podrit ans trepitjat.

El Mates qui seu a la seu del govern de Mallorca vol imposar l'anglès com a terça llengua obligada.
Magnífic! Això ens resol tots els problemes de comunicació que tenim tots plegats!

Tot català s'adreça en anglès a tot espanyol – l'espanyol ara sí que us farà cas: en tinc quaranta anys d'experiència, us hi puc pujar a qualsevol trona, tron, o cadira, amb braços i sense.

I a tornajornals, que cada espanyol ens xerri en anglès, i llavors veurem què diu, car ara tot el que diu sabem (per tres cents anys d'experiència!) que és franquisme i prou – més o menys edulcorat, mes franquisme nogensmenys.

Aquest Mates serveix també per a això.

----

62. Autodefensa des de la claveguera. S'havia inscrit, dic, en Gaietà a l'Hotel Tortuga.

Si posem per cas t'hi mig morissis – si t'agafés a la nit un atac de feridura o de cor, eren molt
complidorets, a l'Hotel Tortuga. Venia un vailet a burxar't amb un bastonet. Per tal de veure què gaire viu
érets encara. Llavors, depenent bo i del parer del vailet, ja et trametia, la direcció o des del taulell de baix,
un capellà suau "per a companyia o companyonia, o ja consol..." Si això no rutllava, el capellà suau fotia
el camp discretament i t'entrava un drut mig musculat a fer-t'hi, al clítoris, si érets dona, un pessigolleig
lleuger. Si mascle, el massatge era més fi, i es concentrava al sés.

Si entraves mentrestant en ranera agònica, et penjaven cap per avall i t'obrien traqueotomies. Això els
afebleix, els pacients, mes és cert que hom ha conegudes escaiences on el malalt es restableix. I, sobre,
amb la sang et fan una truita de sang que el capellà suau i el drut amatent i el vailet burxaire es

cruspeixen, com a prèmit per llur devoció.

Doncs bé. En acabat de conduir tota la nit – i trobar's al capdavall amb una carretera tallada que
s'acabava en sobtat precipici – en Gaietà, salvat al darrer instant d'estavellar's en penjar's instintivament
a uns fils elèctrics que a l'indret de l'accident s'esqueien de penjar desesperitats ran d'espadat, i llavors,
amb prou baronatge hissant-se i pujant fins a la carretera… S'inscrigué, com dic, a l'Hotel Tortuga. Un
minyó de l'hotel li dugué calomelans i tutia (proto-clorur de mercuri i òxid de zinc) per subvindre a totes
aquelles malalties darrerament contretes.

En Gaietà no tastà re. I tanmateix s'adormí. Enmig de la nit, se n'adonà que qualcú li entrava foscament
pel balcó – i ell paralitzat d'esglai. Cercava la pistola sota el coixí. No trobava re, i el lladre se li atansava
sense remei. "–Fucker!" –s'esgargamellà al capdavall contra l'intrús, bo i guitzes com un
desesperat…

De què li serveix la lluita aferrissada…? De no gran cosa. L'han tret fora – expulsat part darrere de l'Hotel
Tortuga enmig de la nit fosca, despullat, no fotem, sense tovallola ni drapot ni pijamota. I ara es perd per
les basses – perilloses tortugues gegantines hi malviuen, afamegades – amb el bec et tolen els dits del
peu, o pitjor: la titola, o el nas, si hi caus a prop, o per l'atans els caus prou a l'abast…

Els cata alans – els alans de l'altra banda, part davant, bordaven furients... Una sorollada de caldéu. Allò era pitjor que a can Baskerville. Esdevenen, els gossots, tant d'estrebar les cadenes sense seny ni criteri, alans trencats – les ales trencades – llur empenta, desig i deler escapçats. Llur neguit d'ésser quelcom definitiu, llas, borrissol qui es fon. Pleguem, pleguéssim.

Part darrere les tortugues i llurs becs esmoladots, part davant els alans d'ullals com ganivets i forquilles que et volen de ganyip, de badall, de mos i amunt.

Entre anticor i vituperi, roman novament paralitzat l'hoste desvalgut i gens volgut. No sap on fotre's. Es ficà en Gaietà doncs a la gatzoneta i consirà, en un raconet, abrigat pels roldors que com llengües de puput el llepaven asprament i uns tous de fenc fumós i odorós, com escurçar el grop.

Capllevà, lluent com un fiter a la lluna, un cap pelat per un forat de la claveguera. Eren partisans del comitat d'autodefensa. "–Afegeix-te'ns a l'escamot."

–Collons, ara vinc –féu en Gaietà, rellevat.

----

63. Diu, estort, petja-lleuger per horitzons clarosos: “–Tot és casa nova i territori nou – en descoberta
catalana – car tot allò que vaig descobrint ho descobreix un català en català: tot té nom català, novell i
ancià, de trinca i redaurat – l’esdevenidor assolellat, d’herbes altes, en prat groc-verd, vagament còmic, o
millor: exhilarant, entre marjals de molts d’ocells, cadascun dels quals amb nom que conec (i els qui no
veig els reconec pel cant), i els llangardaixos damunt els macs, per llur pell lluent i les colors i la graella
irisada on harmònicament s’escalen...”

~o~o~

(Eleuteri Qrim : 2006-12-01 : *Fortor de palterot*.)

**[“~” means “a turd;” “~~” means
“turds.”]**

[Se n'adonen que ara dic "~" per "cagalló". Dic "~~" per "cagallons". Dic "can ~" on podria haver dit amb més raó i tot, és clar, "canfelip". Els ~~ són els qui parlen ~.]

[Exemple recent: –A Montjuïc, al camp d'en Lluís Companys, el Nàstic, equip català, com indica el seu nom, va guanyar l'altre dia els ~~ del ~, equip molt ~, com el seu nom indica.]

He cercat els mots "cagalló" i "cagallons" esmentats en aquest mateix plec (i en plecs adjacents) de les meues llunyanes joveneses, i ja d'ençà del començ mateix [on, llas, sovint hi sortia massa furient, desaconsellat, amb poc seny] en tinc uns quants que ara puc readaptar amb el signe adient...

a) –Aquell molt repel·lent Ivan Entubau el que trob estrany és que encara duri.
Amb la mania suïcida que l'atenalla no sé pas com encara el tenim empudegant l'ambient. Ara deu fer més de trenta anys s'escau que em veia amb una noia anglesa que vivia a la mateixa dispesa on l'Entubau hi

vegetava
entre brutícia. La seua cambra fotia una pudor de caldéu. Una nit, cap a les
dues de la matinada, que jo era al llit amb la xicota, vaig sentir soroll. Era
l'Entubau, qui tornava trompa, fet una merda, com cada nit... Al cap d'estona,
mig endormiscat, em vaig aixecar per a anar a pixar. Vaig obrir la porta del
canfelip i qui em vaig trobar-hi amorrat a la tassa de la comuna...? L'Entubau
s'hi havia adormit. Devia haver-hi anat a vomitar-hi. En veure'l em va agafar
una basca immensa. El maleït suïcida tenia un cagalló entredents. Hi
xarrupava (en el seu deliri) afeccionadament. Vaig fotre el camp ipsofacte
d'aquella dispesa, l'endemà me'n vaig endur l'angleseta: li vaig trobar un
indret molt més net i sense elements tan indecents i perillosos part la vora. No
volia que hagués d'estar's ni un dia més amb aquell repugnant xarrupa-~~ per
veí. Més tard he comprès que la dèria amorosa de l'Entubau pel ~ (i tot el que
és ~ i doncs anticatalà) li deu vindre d'aquell dia. Ha agafat viciós plaer a
xarrupar ~~. Per això es fa dir Entubau, que en llengua ~ em sembla que vol
dir addicte als tubs encagallonats. Enverinat fins al bessó, l'estrany és que
encara sobrevisqui. Merdeta de serpeta verinosa, en forma de ~ podrit,
empesta el món; tothom el desitgem sebollit, com ~ massa pudent.

b) –Què fem en veure aquell drap pudent de sangassa que enlairen els lladres
(en llur propi bramar els lladres es diuen losskhesspannoless, amb el
simbòlic ~ tort afegit al capdamunt del llur nom, cal ésser imbècil!)... Què fem
en veure aquella merda repugnant onejant al vent com oneja el ~ simbòlic al
capdamunt de llur nom...?

–El ~ ens inspira i ens serveix mnemotècnicament rai. Que què fem? Doncs
ens hi caguem!

–Molt bé. I ara... Minyones i minyons. Som-hi. Com hem de parlar a les forces
d'ocupació lladres...?

–En re, les forces d'ocupació lladres només entenen merda.

–Això de les banderes, és palès que tots els altres estats qui havien patits
règims feixistes, tantost pogueren, es desempallegaren de les

banderes sota
les quals les atrocitats foren comeses: així el Japó es deseixí de la bandera
imperial (aquella mena de mocador amb un Solell tot vermell i multiradiant),
l'Alemanya, no cal dir, es tregué de sobre aquella abominació amb
l'esvàstica… etc. Només els castelladres mantingueren llur ~, i encara el
mantenen. Si això no és signe de la continuació del feixisme!

c) Equip enemic, la merda insuportable on s'arrepleguen els infames
castelladres qui ens prenen la terra i ens enverinen l'esperit. Aquell malastruc
equipet de merda que en diuen (és clar!) ecspannol (i amb això és retraten,
s'autoinsulten amb el pitjor insult que pot rebre un català, aquest d'ecspannol)
hauria de disputar pus tost la copa de canfelip on al triomfador li donen un ~ –
el ~ que posen al capdamunt mateix de llur puta, abjecte, molt odiat nom.

[I un pobre idiota qui es fa dir Serkhi-oh! Figabalba, completament obsedit en
destruir el Barça en nom (fixeu-vos-hi!) de l'equip infiltrat dels criminals
castelladres, el qual merdeta d'equipet duu (damunt!) un nom que el traeix de

mig a mig, car prou és (no es pot ésser pus clar, jotfot!) “ecspannol” (tret que,
sobre, amb el ~ onejant i molt pudent damunt l’en!)]

d) Qui té dret a la proesa. Per natural disposició.

Per natural disposició, només als catalans independentistes ens és llegut
d’endegar proeses.

Cap bord enemic de la llibertat, ço és, enemic de l’independència, pot fer altre
que empudegar pel mig.

Tot el que foten…

u) els traïdors [els del psc = Partit Sucursalista
Contracatalà]

dos) els botiflers [els del ciu = Carrinclons i Umflats del
restrenyiment escarransit]

tres) no cal dir, els criminas falangistes, fastigosos franquistes del
pp [Partit Pheixista de la sangota fètida]...

...és, per definició, merda i espanyol, en un mot: merdanyol,
carronya lladra.

Així que, per a aqueixos podrits xarrupa~ qui fan el tato bavós a
l'enemic...,
cap cas!

e) [Er Morfilla, el molt emborborigmat a la cort, vull dir, la soll
llunyana
ans imperial, i en la llengua de l'imperi ~. (Vull dir, què em sé jo, er
Morfilla del
PSC, partit botifler per xereca i molt roïna i nefanda excel·lència.

Com diu el seu secret reresentit: P: Partit, S: de Sotamà, C:

Castelladre)]

f) Lo castelladre gilós

(pitjor que no cap gos)

se t'amorra, se t'amorra

al parruf de la teua dona.

És tan gilós del que t'ha pres

que de viure s'estimaria més

al parruf, i fins i tot a la bunera,

molt llefec del ~, d'una altra

qui no és la seua.

g) Khosselito pikete d'exekufion (...) és tan ruquet i carrincló, pobret, que s'ha
estimat més ésser cap de ~ (on rep a repèl les lleterades) que no cua de lleó
amb els pujolistes.

h) Encara hi ha gent a la vila (a la Vila-Real, xeic!), prou il·lusos, qui volen

denunciar en catalònic..., i encara n'hi ha qui no saben que cal rebre callant i
prou; i encara hi ha catalònics a Pollença qui no comprenen que cal sempre
parlar a l'autoritat en ~, i encara badaràs les borrades de barrades que reps a
Borriana, i a Maó i a Tamarit, si goses piular en comdéumana..., i tanmateix
hom s'hi encaparra i s'hi manté, maleïts condemnats..., home, fins al
capdamunt..., i com us hi ficaríeu si doncs no vosaltres...? Cal comprendre'ls!

i) Hi havia quatre lladres parlant en ~... Ah, no...! Hi havia un lladre, i els altres
tres eren tres dels robats, qui, parlant en ~ per deferència al cruelíssim lladre
(per armats assassins sempre recolzat), esperaven haver de pagar, il·lusos,
menys.

–Un català qui va al cine en ~, compra un diari o un llibre en ~, compra cap
producte en ~ o ~, no exerceix pas la seua llibertat. No exerceix pas la seua
llibertat (ni tan sols la seua voluntat). Pel fet que viu sota la fèrula d'un poder
enemic, l'únic que fot bo i fotent-li la farina blana és sotmetre's a l'opressió de
qui l'oprimeix: això no és cap exercici de llibertat, car fas la voluntat del qui et
té pels collons i et diu xiula (en ~, és clar) – només segueixes les consignes i
les propagandes de l'estat ocupant: vagi a veure aquesta pel·li en ~,

compri
aquest disc d'aquest cantant ~, adori els ~ al tron de can ~...

–Cal seguretat universal en salut, en lleure i vacances, en igualtat d'oportunitats; cal seguretat en els serveis socials. Mai cap ~ ha d'ésser més
(tenir més drets) que cap català. Catalònia (sencera) i Euskadi (sencera) han
de tindre tant de dret a l'independència com can ~.

j) "Haig de respectar sempre aquells qui déu, en la seua infinita saviesa, ha
mesos damunt meu..." (Més saviesa! Quan sentis el mot "saviesa" fica't
taps a les orelles, perquè t'hi voldran embotir qualque molt infecciós ~.) Allò
del respecte li fan pregar a la minyona a l'obrassa d'en Vonnegut,
Déu us ho pagui, mestre Aigua-ros, 1965. I ja sabeu que tot el que ens
fan pregar és merda, és paper de torcar's – carta blanca, per als privilegiats...

k) kkk = ~~~.

~o~o~

(Eleuteri Qrim : 2006-11-18 : *Entrevinenteses : Cua al vent*.)

Aquell abrinat cabrit d'en Gaietà,

a qui
sovint abelleix de recolzar's,

cua al vent,

tantost al
cim,

per cabal damunt brumes i bromes,

als miralls del
firmament,

on çajús aquell món de mones s'engelabreix fins a perdre
els trets,

com salvatgina enastada pels gratacels i desada en
pregona nevera,

i ça-sus, com dic, doncs, per cabal, i ulls
clucs,

li fa goig llavors d'aviar-hi esbiecs d'esbravaó...

Reeixia, en tornar entre els mortals,

a sobrar cada ordalia
–

davallava tot ert i perpendicular,

gens ni mica
tort,

les escales d'esglaons prepòsters,

i diria adu en
bescunç,

col·locats sense solta ni volta –

el de dalt cellut
com un gnom,

el de sota gairebé esvaït i grèvol, i com qui diu de
l'amplària i endurança d'un escuradents –

i l'inclinació mateixa dels
esglaons li duia el grau invertit,

o negatiu –

li
formava,

l'esbiaix en /

(i ell dalt de tot guaitant cap a la
dreta),

l'hipotenusa d'un triangle equilàter amb l'angle de noranta
graus no pas endins, doncs,

fent caixa d'escala com qui

diu,

ans en un davant virtual,

timba avall, a plom,
d'esglai,

sense ullar cap baix,

no fos cas, amb la por
d'estrompar-s'hi pla.

Obria amb traça i mònita rai la finestra que mai
ningú altre no havia oberta,

i sabia coure com el millor coc els
cargolets qui,

en badar-la,

hom se n'adonà que hi feien niu,
agrumollats, a les fins llavors virginals
fenelles.

Era ell
qui assolia de fer el gol amb la pilota minúscula, boterudeta,

que no
es perd mai per la ratlla,

en camp infinit.

Allò tan difícil que

fins ara

ningú

per molt de deler que hi fiqués

havia
estat capaç de reeixir a
cometre.

I
ara amb mestria i desimboltura refutava cada punt de filosofia

fit a fit
i frec a frec amb els savis més savis...

I tot, fills
meus, era debades.

Car cada punt, com cada ordalia, són ficcions balmades
–
rere la façana,
desig d’embolicar la troca i prou,

de passar la frèvola estonada –
de no enfonsar’t en l’angoixa de la
buidor ubiqua.

~o~o~

(Eleuteri Qrim : 2006-11-14 : *Entrevinenteses (6)*)

Sisè d’episodis dels Gaietans – (Entrevinenteses greus).

46. “–Assistim muts al genocidi.” Va pensar en Gaietà, i no l’entrevenia (molt angoixadament) tant la mort pròpia com la mort de tot el seu pop ple. Un pop ple qui esdevindria en un tres i no res un pop buit, i ja podrit i ja desaparescut de la memòria dels humans. I la parla dels seus avis perduda d’empertostemps. I la lluita de tants de catalans, de més amunt de Perpinyà a més avall d’Alacant, com si no hagués estat mai re... I això davant el seu nas roent de llàgrimes vergonya i davant els nassos balbs i mesells dels de més de la població. Chor eixordador de catalans qui callen.

Va pensar, no pas del tot articulat, ennuegat, bontròs forassenyat,

corroïdament neguitós davant la foscor inaturable de l'impaïble oblit que com buidor eterna de definitiu sebolliment se li atansa (i al seu poble assetjat i condemnat pels covards qui foten la gara-gara als brutals exterminadors): "–I ara què escric...? Escric en la llengua morta d'un poble anihilat. De fet, és com ara si doncs no escric altre que amb boira. El vent malèfic s'enduu cada glif, que no esgrafii pas en pedra tangible ans en la llosa de boira damunt el sepulcre de boira d'un poble inexistent, de lluny enverinat, fet deletèria boira que el vent pudent i malèfic s'enduu..."

Això havia sentit a dir: que l'escaguissada pikhaó dels "Fiudadanos" – partit franquista genocídic – estava disposada a parlar en botxí al parlament. Va pensar en Gaietà: "–Quin esfereïment de pikhaó més ximple, i forassenyada doncs, qui és capaç d'identificar's encara amb el botxí! Qui s'ho creuria, l'il·limitada estupidesa, llepacagallons, bajans de caldéu. Així es fan reconèixer! Si jo fos fill del botxí que altre feia (ni que només fos per dignitat humana) que allunyar'm aitan lluny com puc de la xacra fastigosa dels malvats qui em precediren...! No fos cas que ara – declarat no sols fill de botxins, mes hereu gens penedit de botxins gens penedits, amb coruscant pagella doncs de botxí, i àdhuc il·lús urc de botxí, parlant en botxí on només el botxí ha gosat parlar en botxí en anys on el feixisme assassí tot ho anorreava – no fos cas, doncs, dic, que ara, anomenat, amb el dit i la llum del projector ficats a l'ull, per tothom reconegut, no decideixen d'una puta vegada d'esborrar'm com déu mana..."

––––––––––––––––––––––––––

47. Re-ús. Per als mals dels restrenyuts. És conegut, d'ençà de l'edat mitjana allò de les pedretes d'antimoni per a cagar – es veu que funcionava d'allò millor. T'empasses la pedreta i al paltruu t'hi activa el moviment. En acabat, la rems: furgues una miqueta i la treus del cagalló, la neteges i enlluenteixes i au, tota la família se'n pot servir.

Això és el que fan ara els "Fiudadanos" – agafen la pedreta al cagalló franquista i en reciclen la merda – cada dia més pútrida.

————————————————

48. Per la merda al complot. Parlant de merdosos qui reciclen a llurs budells la merda de llurs predecessors. La banda terrorista P.P. sempre acusa l'Exèrcit Tot-basc d'Alliberament de qui sap les malvestats i atzagaiades.

Deuen haver-ho après del professor gens-basc i molt caragirat n'Esclopaire. A l'illa del Julivert, vull dir a l'illa de Laputa, mestre Swift ens diu que en Gúl·liver va trobar un professor qui li ensenyà un mètode collonut d'allò més per a descobrir complots i

conspiracions contra el govern. “–Calia examinar els costums més íntims de cadascun dels suspectes enxampats. Llur dieta; llur horari de nodriment; a quin cantó s’ajeien al llit; amb quina mà es torcaven el cul; calia sobretot examinar el contingut de llurs palters o deposicions – i llavors, segons el color, l’oloreta, el gust, la consistència, i la cruesa o maduresa del pair..., calia judicar doncs quins pensaments i quines intencions els cagaires de tals testaments o cagallons no amagaven. Car ningú no es posa a fer res de més seriós ni pensiu ni intencionat que quan a cagar es disposa, vós. I això es deduïa de l’experiment fet pel mateix professor Esclopaire. Car, només a tall de prova, havia vist que, tantost, cagant-cagant, imaginava quines foren les millors maneres d’esclafar el rei, la merda que cagava agafava un verdet malaltís, i si pensava de crear qualque avalot d’insurrectes o de cremar qualque metròpolis, llavors la merda agafava colors i atributs diferents. I tot això ho tenia escrit en un tractat molt feixuc, curiós i útil per als polítics...”

––––––––––––––––––––––

49. Es plany l’angelitzat... Centúries fa que no cag. La meua natura angèlica ha presa absoluta possessió de manguis; això fa doncs que tingui enveja dels humans de qui els budells sirguen sense atur, car caguen i la caguen de continu, mentre que eu só perfecte – perfecte, llas! Mes de què em serveix...! Car cagar-la és ésser.

----

50. Dos minyons van escriure a la paret de llur institut: “Death to asspain!” I els del partit del mal al cul els atacaren. I els denunciaren. I llavors, a la més fosca matinada, els esbotzaren la porta i els etzibaren, a cascú, i a cascun dels integrants de llurs famílies, un tret al clatell. I tot perquè els dos minyons volien la mort del mal al cul. El mal de queixals és un mal força dolent també, i no cal dir el mal que fan els mals terminals... Tothom hauria de voler la mort del mal.

----

51. Fent-se el religiós i el devot molt recte (molt mafiós, doncs), es va escridassar en Gaietà: “–No als planetes nus...! Cal de totes totes que els planetes portin faldilles...! A aqueixa tasca tan piadosa s’han d’esmerçar tots els esforços de l’humanitat.” Tot i que aleshores concedí: “–Home, car ficar’ls pantalons ja fóra per aventura massa travessós, vós, ens en veuríem de debò un bull, ah, i, de tota manera, al capdavall això rai, atès que clàssicament les planetes prou també eren femelles, oi...?”

————————————————

52. Carregats d'ostes. Diu mestre Bierce: "–Els cristians són com els camells – s'agenollen perquè els carreguin…" Consirà l'Entrevingut: "–Tret que els camells sovint hom els nolieja ficant-hi seny, i per a dur doncs càrregues si fa no fa fort profitoses (per exemple, remeis, carburants, queviures…) i els cristians en canvi sempre van carregats de carregoses i sovint molt assassines falòrnies – s'agenollen ja carregats de nelets i de rosegadores recances, i llavors, a sobre, hom els castiga i vitupera des de trons i trones amb trons matràfoles i romanços, i reptes carrinclons com si fossin canalla qui no hi és tota, pobrissons."

————————————————

53. NO ENS FOTREU CALLAR. En Plafído Faplana – esgarrifós quisso pompós i golut – quan bordava perquè ningú li donés un mos més, deia "per favor" per a no dir "si us plau". Què hi farem. Se n'esgarrifa cada vegada en Gaietà. Car sap que "favors" vol dir "porcades de dona". Només les dones porques donen favors.

–-------------------------

54. Sempre llépol de pseudònims, car el multiplicaven i li donaven doncs personalitats de fantasia, prengué en Gaietà del seu mestre Llull llibertat de signatura i llibertat de bona feina.

Féu en Llull: “–No és null mester que bo no sia – mes enaixí com tot home pot prendre qual nom o senyal se vulla, enaixí tothom ha elecció de prendre bo mester. E per açò, fill, consell-te que bon mester elegesques.”

Féu durant uns anys en Gaietà de mestre-sala tastamenstrus per a un restaurant de molt de to – i els menstrus que li duien, duien gustets gustosos, i s’hi plaïa doncs fort. Sagaç minyó, havia de donar el veredicte del qual moltes de vides depenien, no fos cas que enverinament massiu se’n seguís. Garanteix sempre doncs de no equivocar’s gens. No defuig els menstrus més difícils, de dones de nacionalitats molt abstruses. Confegeix, en la lluita contra els tastets cofois, panxacontents i establerts de llonga durada, manuals i tractats molt feixucs, útils i curiosos per a les gernacions pòstumes.

Un bon jorn, descobrí, en tastar’l, un menstru didèlfic (eixit de doble vagina…) i, de dòcmic (mig trempat), esdevingué didòcmic

(dos pams). De fet, en Gaietà, qui aquells dies duia el malnom (malnom...?) de Cigalot, pel fet que feia una cigala de caldéu, de didòcmic esdevingué tetradòcmic: de dos pams li pujà, el carallet, a quatre.

Sortós espècimen, cordons! Una feineta així, qui l'atrapés, que deia aquell.

~0~0~

(Eleuteri Qrim : 2006-11-02 : *Només una miqueta més ruc*.)

Cagarrinosa anàlisi de les eleccions catallunàtiques.

Car per què hauria d'ésser l'únic capdecony qui s'estigués d'analitzar-les. No fotem.

Com el meu discrimini ho discrimina, així m'ho estén:

a) els sucursalistes han perduts sis favots – cinc per part dels

sucursalistes “sofialitah”, un per part dels feixistes canfeliparres.

b) tres d’aqueixes verinoses figaflors han passades a l’ultrafeixisme pikho. Tres magnífiques persones han anades a l’ecologisme català.

c) dos estranys personatges han passats de l’independentisme passiu al botiflerisme actiu.

d) així i tot, el no-sucursalisme ha guanyades doncs tres posicions. Això cal celebrar-ho.

e) i ja resumint: els botiflers guanyen dos carallots – tots plegats hem guanyats doncs dos coltells més que tard o d’hora ens acoltellaran part l’esquena. N’estem acostumats. / Els “sofialitah” han perduda una mà torcaculs de carallots – que se’n vagin a la merda. Qui en fot cas? Mai no serveixen per a res. / La força tranquil·la de l’independentisme ha perdudes dues belles persones. / La força agitada, neguitosa, combativa, guerrera, impacient, i tipa fins més amunt de tanta de tranquil·litat eixorca no treu res. Ni al mapa no ix. Fotrem goig, malament rai. Ens morirem i no ens haurem vistes mai les orelles. / La força per la justícia social i un ambient mig sostenible guanya tres elements – no serviran de res, mes són font de joia íntima. / Els feixistes perden un carallot. Baldament perdessin l’eixam, la gossada sencera. I el cap guillotinat. Veurem quan serà l’hora. / Ah, i et pensaves que no es podia pas ésser més feixista que els feixistes, i ara et surten de trascantó els ultrafeixistes racistes ultraanticatalans de la pikhaó – els “fiudadanos” del cagallonisme incrustat: quan ens haurem treta d’una puta vegada aqueixa merda “barfelonina” tan pudentment encastada...? – el Hitler pallasset ballarà una flamencada de penjat,

i tururut, tal dia farà un any – això no pot durar.

~o~o~

(Eleuteri Qrim : 2006-10-31 : *Entrevinenteses (5)*)

Cinquè d'entrevinenteses (d'en Gaietà Entrevingut i el seu soci, fill seu, i seu sòsies, i qui duu el mateix nom si fa no fot).

37. Féu d'hom de la neteja a un institut llunyà d'ensenyament, en Gaietà, i una matinada va veure per la finestra un llum sobtat que feia una llum insistent i insidiosa - guaità per la finestra i se n'adonà que molt secretament els de la bòfia voltaven l'edifici. Era el seu un institut d'aquells gegantins del segle dinou, ara no prou ple - car massa hauria calgut llavors despendre per a pagar els fàmuls qui mantinguessin aquella mena de palau desmesurat.

Hom de la neteja, doncs, i de nits batlliu serva-claus, en Gaietà i família hi dormien. Mes no hi tranuitaven pas ells sols… Pels ruïnosos passadissos i les cambres atrotinades dels maleïts indrets abandonats de l'edifici, xipòtols derelictes i furtius hi feien niu. Així i tot, el primer pensament d'en Gaietà fou que la bòfia hi era per a enxampar'l.

Li diu a la seua dona: "-És clar que vénen per al tit. Per a qui altre, jotfot...?" Tret que potser tothom qui es vegés sobtat de prima matinada per la bòfia bare esveradament s'ho cregués així mateix, que era en contra d'un mateix que els covards escamots d'armats xeringaven. Car ningú aumon no és sense pecat ni culpa, contra les lleis absurdes dels demagogs. Tots vivim amb la consciència de no haver complides prou violències contra la pròpia natura per tal d'haver esdevinguts prou rebregats i arrupits, i merdosets com un paperet ja amb tota mena de text esborrat, o només empastifat amb xafallositats dogmàtiques, que cada llei pugui llavors donar'ns el vistiplau i el tiquet cap al cel de la falòrnia bavosa.

Mes, és clar, quin relleu i quin bleix, en acabat de tant de panteix alhora esbojarradament amagant i destruint cuita-corrents pseudoproves qui sap si gens incriminants, quan vetací que qui escometeren els de la bòfia invasora fou un pobre foll assassí qui vivia en una de les pudents cambres abandonades del sector gairebé mai no visitat pel capatàs nocturn (i assidu hom de neteja) Gaietà - sovint entrevingut per espectres o gent esquelètica, malalta, tocada del bolet, drogada, trompa, moribunda o famèlica, cada camí que amb prou canguelis li calia rondar una micoia per a aquells maleïts verals.

La darrera vegada que s'aventurava pels rònecs passadissos, on certs estudiants d'altres contrades tanmateix han esclarides i fetes habitables certes províncies d'institut ignot, en Gaietà, bo i separant un atuell descartat [li feia efecte que era qualque feixuga màquina de les d'abans (ah, ombres venerades de l'avior, on tot era molt més sòlid!), d'aquelles de projectar diapositives], doncs, en pic volgué treure el gruix de l'andròmina del pas, una aranya molt virulent amagada dins el mecanismes el picà a la mà. Corrent i prou esfereït, es ficà a un recambró on, anys enrere, hi havia hagut un safaretget i,

en endinsar la mà a la pica, i voler engegar l'aixeta tota rovellada i enferritjada, no sols no n'eixí, de líquid, ni raig ni gota, al contrari, noves aranyes molt virulents eixiren dels forats i el fiblaren i refiblaren si fa no fa al mateix indret de la mateixa mà, al tènar i a l'anvers.

No sabia, pobre Gaietà, si morir's allí mateix, o córrer a fer escàndol fins a l'infermeria de la part neta i lluent, alliberada, de l'institut.

Doncs..., aquell dia mateix, passant pels foscs, desballestats passadissos amb les mans umflades de verins letals, va veure un parell d'elements de la bòfia qui li demanen:

-Ets tu l'encarregat...?

-No; de res. -Respongué en Gaietà-. Sóc en Dionís Bac, el qui espluga les esplugues; el qui espolla i espuça i esteranyina; el qui extermina la vermina; el qui rats i serps i fures foragita; el qui tot flagell d'inic animàlcul elimina; el qui qualsevol vector de metzines que t'obrin a la pell nafres i plagues, i a l'ànima xàldigues i boïgues, liqua, anihila i extingeix, ep, per poc que pugui, vós.

-Doncs vés-te'n a la merda. Cerquem l'encarregat. Que ens digui on viu el foll assassí qui de nits mortreix els qui més boigs que ningú de joia pel desglaç que s'atansa festegen pels carrers, fent voleiar joiells de perles i coralls, i abrics de pells de bèsties adés polars i ara tornades mites de memòria foradada.

-D’aquest simpàtic tribulet, la primera notícia que en tinc. No en sé re ni mai n’he sapigut. Só l’ergastre, la formiga, i au. Portant els granets amb la maneta cap al cau, que no ens hi moríssim pas del tot, i sense mai veure ni menys qüestionar molla re de re. Estalviadoret, esgarrapadet, i anar fent.

Els dos grotescs elements de la bòfia (i més en aquella penombra polsegosa), fets, amb els filets enganxosos i filaments esllenegadissos que els rajaven de cada comissura, com qui diu dues teranyines o estiracordetes de les aranyes malignes qui són els filòsofs, els capellans, els jutges i legisladors, i els falorniaires en general que teixeixen l’entrellat tuixegós de la societat on ens ofeguem, se li allunyaren cap a les fondàries dels passadissos ombrívols i malcurats, i en Gaietà eixí a la llum dels passadissos nets.

S’enllagrimí passant per la voreta de qualque noieta qui en qualque raconet llegia qualque lletreta d’amoret i somicava dolçament. “-Totes les penes d’aquesta vida prou valen, ai, aquestes noietes amoroses” - es digué, glatint; esglaiadament ja delirant amb els verins qui urta a urta se li combatien, ells amb ells, en un campi qui pugui vesànic, pels camps de batalla de les seues sangs ara en un xup-xup de mercat de Calaf de les sangs estantisses i sense eixidiu, d’on s’angoixava el cor com esberlat fragment de naufraig baquetejat per la xúrria.

Era en Gaietà doncs per l’àrea neta i higiènica, lluny de les dependències fosques i fetes malbé, territori de bòfies monstruoses i folls assassins, i relliscà per un corredor lluent, i impecablement i magníficament entretingut - per ell mateix, cada matinada i vespre,

on delerosament i amatent hi espolsava de valent, i hi escombrava i encerava.

Els comcals, virils estudiants i les suaus estudiantetes amoroses se li abalançaren a assistir'l. "-Què teniu, bidell...?"

Es despertà aücant; amb pregon desconhort, esticomític [com en el diàleg viu, breu, de dos qui són molt enginyosos i rabents], s'anà confessant lleig i humil emmirallat, i les dues seues rèpliques se li autoacusaren dels pitjors crims, més-dient-se mútuament, per fer's perdonar d'haver gosat viure gens.

-Quin millor instant per a l'acte heroic que quan doncs et mors...?

-El foll assassí nocturn só eu!

-No balafiaré mica de pietat en mi mateix; sia tota pietat per als altres, qui pateixen molt més, car, crèduls, esperen!

Se li gitaren damunt amoroses pàl·lides estudiantetes (adés somicoses davant lletres d'amor que, llas, les desnonaven) perquè callés, per ofegar tanta d'incriminació, car la bòfia se les creu totes: això els aplana encara més la puta feina de putifeina i merdacaner.

Li sucà el front amb trementina un estudiant baronívol qui ara s'enamorava de les desnonadetes - i íntimament, sota la màscara de gàrgola de dolor, en Gaietà devia somriure com un sant de debò, d'aquells qui a llur proïsme fan de bo i el bé - no com tots aquells inquisidors santificats qui l'únic pel que visqueren fou per a putejar a pitjor tortura la parròquia babau.

Li passà pel cervell, amb motos estrepitoses, un xurriburri d'espectres qui al capdavall, la febre esvaïda, demostraren d'ésser xorcs, car no jaquiren descendents. Crani endins, del masec aparentment caòtic de les drassanes del seu consirer, naus d'idees fresques sallaren amb urc. Li pruu el sector popliti, tem que no tingui cap embús fangós a la cama, car fa dues setmanes que rau enllitat. No es vol morir de cap embòlia ara que ha ressuscitat.

Hom n'aplaudeix l'inversemblant parusia: "-Oh, miraculosa refeta, recollons!" -se n'admiren molts. Llambrega girientorn, i ha de somriure, beneit i beneït. Cap-rodós, s'alzina. Sense adonar-se'n, s'erigeix campió de molts de casaments a caire de caure - promesos s'enllacen molt benauradament molts de virils estudiants i ja gens somicoses exverges d'adés afamegades serpetes a les vagines.

I ara es desdiu, procaç; altament es desconfesa. Diu: "-Havia davallat als fonaments, als cellers esguitarrats habitats pels folls assassins. Per osmosi quotidiana, tampoc no cal cremar's les celles, com l'insigne savi Algatzell, per escatir que és palès que bòfies i folls: aranyes i paràsits, acaben (entredevorats al llong de tantes d'entomològiques generacions) amb els mateixos gèns constituents. Ací rau l'adí. Aquell mateix dia on pels foscs budells subterranis els de la bòfia invasora m'assaltaren, havia albirat d'esquitllentes que el foll assassí a la cel·la monacal era de fet un de llurs capitans principals, i assenyaladament el qui els ordenava d'assaltar

regularment i nitament el nostre colt edifici d'alt ensenyament."

El metge Morell s'avançà entre les embadalides estudiantetes. "-Encara desvarieja." Va dir. "-Poc li'n féssiu cas."

Ah, benvolgut metge Morell, abella de pròpolis, ceres i mels de l'utilitat formosa, ah, doncs, abella vital, com tot bon inventor, i constructor i emmillorador. I netejador. Brunziu finament a fi de bé, sempre atuït tanmateix pels brams eixordadors i les estridents bestiades pels malignes enfaldillats impunement bragudes.

I per això encara sóc viu (va pensar ara, guaitant per la finestra una nit fosca que els esgarips de les sirenes entrevenien). Sóc viu i ben lluny per la bondat del metge Morell. Car si desvariejant pots dir la veritat, la veritat sense desvari et duu d'espetec al clot.

----

38. "-Reneix el vit!" - consirà en Gaietà, sacsat o sacsant-se-la amb les batzegades de la llàntia d'acetilè, mentre recacejava la cova pollosa on s'encauava en Lleó, el foll assassí.

Ensumant resclums afrodisíacs de pixums i caguerades al soterrani del claustre on les vàcues intrigues suraven irreparables, pres en el

vòrtex safrà de les veritats obertes com nafres fins al bessó rosegat de l'os de l'esquelet insectoide de tot el que viu, ell, vull dir, la seua rebregada furor testicular, volia oferir homenatge a tant d'estímul foll.

Casat amb la veterinària de qui les diversions sexuals, i ara i adés en la perversa amor a les bèsties, sovint el deixaven tragitós, sovint agafava aquest solc subterrani, on sovint, a qualque tornall sinistre, cuixes se li obrien de les folles, de les assassines, i prou sovint àdhuc de les mudes estudiantetes de contrades prohibides.

Aquell vespre, l'espatllat Lleó, el foll assassí, li sortí, escarritxós i carranquejant, al pas. Se li abraçà, sanglotaire.

"-Aquests dies res no em surt bé, Gaietà!"

"-A plànyer'm vinc, amb tu, perquè el teu dol no t'excedeixi, Lleonet."

Massa brutal, enlloc no el volien de tiró a altre tirocini que al de terrorista religiós, dissortat foll assassí - i de cops se n'adonava, i es fonia, pobrissonet, en plors d'agra recança.

Massa enjovat, entortolligat, al llefiscós entrellat de l'aranya.

En Gaietà li digué: “-Encara que les coses són, no ens existeixen fins que les anomenem. La teua greu condició, company de foscors i no gaires cardades, és diu aragnosis. Ets xagna o víctima doncs de l’aragnosticisme.”

Car així com, a part dels més carallots, els ignòstics (o moros, jueus i cristians), qui són els qui només creuen en el que no es pot conèixer (és a dir, són l’irrisori contrari dels religiosos d’abans, els no menys irrisoris pagans o idòlatres - tot i que cal reconèixer que molts qui es es fan dir cristians, la pràctica totalitat dels practicants a Indoamèrica per exemple, són idòlatres i prou), hi ha A) .... els gnòstics: ço és, els qui coneixen (místics i inspirats, al·lucinats i visionaris, gent carregada d’enderivells rai) - certs zoroastrians d’origen, i en Judes, en Jesús, en Marció, etc. et diran que hi ha un déu, mes (ah, llas, i amb tota la raó) que per força és infinitament maligne: criminal, cruel, sapastre, fastigós i demoníac, només se’n pensa de dolentes, i fa patir a cada ésser viu inferns sens fi; en canvi, per a ells, l’heroi prou prometeic és el qui cerca coneixement (no pas el badoc datpelcul creient qui para dient: fica-me’n tantes com vulguis); i hi ha així mateix B) .... els agnòstics: els qui de debò no coneixen: car només l’aparença és mica copsable, mai el pinyol molt íntim de la cosa. El fons autèntic de la cosa és fora d’abast del coneixement humà; i el fons de l’ésser palesament inaferrable (els escèptics fan: “-Per la reflexió a l’agnosi; o, com més hi penses, més t’emboliques. Pensar (en rucades) fa de rucs.”

Els aragnòstics són els qui coneixen només la bava dels qui els tenen atrapats al pèl fastigós i llefiscós de la teranyina de les falòrnies. Només saben el gust del gargall fastigós de l’aranya verinosa - i l’aranya és l’enfaldillat falorniaire.

“-I això com es guareix...?” -li demanà el foll assassí amb un llambrec d’il·lusió molla.

Féu en Gaietà un foradet a la cova perquè, pel forat, el bosc daurat meravellosament amb l’or vell de la tardaó assolellada li ensenyés com la merla es menjava l’aranya.

No crec pas que en Lleó comprengués res.

----

39. “-Ecs amb els balenfianos!” - féu en Gaietà, excedit.

Ànimes de paperots bruts de greix qui fumen i puden quan crema - aquest és llur esperit. Pusil·lànimes de merda qui s’identifiquen amb els seus explotadors i dadors pel cul. Hom els dóna pel cul i es pensen, il·lusos, que són ells qui donen altri pel cul. Només cal posar’ls un espill davant! Que es guaitin a l’espill i veuran que els donats pel cul són ells. Donats ferotgement pel cul per aquells qui ells tant s’estimen: cal ésser pec i ninot! De fet: cap ésser datpelcul!

----

40. Escrigué en un estat depressiu:

“-lúbric marabut

en desert desert.

gra de sorra

sobrer.

nan balder,

pertot naquis.

borralló llis, il·lamel·lat,

torçudament escobinat,

de neu negra

en profusa nevada

d’intricats joiells

resplendents...

baldament (pregues)

el món entrés

en fosc engolidor.

llera eriçada

de foscor roent,

on es fon

per sempre pus

el tritlleig joiós

de l'aigua."

----

41. Escrigué l'endemà en un estat eufòric:

"-Só gegantí, il·lil·liputenc,

Saltironant com damunt palets de gual

Pels mons arnats,

Escaguitxosos, emboïgats,

Que com parracs polsegosos doncs,

S'esfilagarsen i desfilen-

(I amb els Solells

Jug al trinquet.)"

----

42. Tornà en ple migdia d'un llong i ardu viatge en Gaietà i la nit curta i silent de l'eclipsi, on els ocells i insectes del jorn callaren i els de la nit, sobtats, no s'havien sabuts eixorivir encara a l'esgarip, l'impressionaren bontròs.

"-I ara!" -digué-. "Com ha millorada, vós, la pàtria!"

----

43. La darrera marató que va córrer va arribar desfet. A l'empenta darrera, se li podreix el temps i tota vitalitat se li acolloneix. Va veure caure, corcats, tots els arbres de l'avinguda, i l'avinguda esdevindre el torrent que duu tots els cadàvers i llurs cagarulles.

Li deia l'infermereta qui tractava de fer'l tornar al món dels vius: "-Som-hi, marrec, car allò que compta és el resultat. Habilitéssim ensems el somni estrany de l'existència. Pugéssim plegadets al vaixell qui duu al traspàs tan llunyà com l'horitzó..."

Va maliquejar durant tres mesos - així va púguer llegir i aprendre en pau mantes teories epistemològiques quan tota la família era a estudi o a la feina.

Tard, quan la dona se li adormia, xarrupava del calze al seu cony el sagrament regalimós: les aigualides rerialles de les lleterades dels seus druts. N'eixien en acabat caparrons de dragonets, de talla-robes i de serps tots xirois fins al xiulet, i, prou melòdics, a tall d'ocells canors, li xiulaven, acompanyats amb la tenoreta del clítoris, càntics de bres.

"-Ixen els il·legals de llurs amagatalls amb la pròdiga llavor feraç del cavall llavorer - calda fonteta de bromeres que em guareixen l'ànima que creia sense objecte, fins que me n'adon que l'objecte de cada ànima és banyar's en el brou tebi on fa xup-xup i cou l'univers..." - féu, llavors, en Gaietà, adormint-se amb el mateix somriure il·lès de

cada nit on la seua dona tornava amb el cony molt umflat de druts desmesurats.

----

44. Se li estimava tant els animals la dona que se li havia feta vegetariana.

Li retragué en Gaietà: “-Vegetarià i republicà, això no va ni a l’hora ni alhora. Res més incompatible, ni poques coses tan contràries. Car el republicà vol per definició la guillotina per a aquell gros soc de babau coronat i per al ridícul llarguerut canfelip i la carrinclona marfanta qui arrossega, i per a la gasòfia, i per al lletjam borborigmaire i impaïble de tota la família de retardats encastellufits - i alhora prou són uns animals.”

----

45. La marmanyera també ven plomes exòtiques al mercat dels encants damunt una flassada bruta estesa per terra. “-D’on ve tot això...?” Es va demanar, encara de ben tosset, molt ignorant, molt

marejat, doncs, i ja abís avall, en Gaietà. La bubianesa li va dir que de la jungla.

“-On hi ha certs indoamericans qui es banyen vestits el divendres: en honor a Crist.” Rigué desdentegada. “-Crist - un déu tan impotent que no pot veure cos a través d’esparracat vestit.”

L’endemà la vella marmanyera se l’havia enduta al clot la grip.

Pensiu, se n’anà a caminar en Gaietanet.

Vora la roureda, hi va veure un pagès vinclar’s a rembre un gat qui havia caigut a un pou.

El bon pagès li va dir que això de llençar gats en pous era acció habitual de brutals de tots els indrets i edats. Que era un espectacle típic dels beduïns, per exemple. Ficar gats en pous secs perquè s’hi acabin de morir... Albira’ls enrioladament com s’entredevoren, i au. Fent-la la petar, els empedreïts viatjants dels deserts, a caire de pou una estoneta de lleure i rialles...

“-Em cag en déu, som així.” -Va dir llavors el pagès. I de mantinent li va caure un llamp al cap.

~o~o~

(Eleuteri Qrim : 2006-10-28 : *Entrevinenteses (4)*)

Quart d’entrevinenteses (episodis i episodis d’en Gaietà i en Gaietà).

28. És clar, és clar, tothom se’n fot, dels meus escrits – (la fórmula faceciosa que empr sovint (diu en Gaietà): “—Tothom se’n fot com d’un pià”) – mes, al capdavall... Per què no?

També me’n fotria jo – si ho hagués escrit un altre. I fins i tot si ho he escrit jo mateix, i tinc el cap fixat en qualque altre insecte, de qui m’abelleix sempre l’acte, tan net, de rentar’s la cara amb saliveta... Car...

Els escrits d’una persona són tan ponderosos i perceptibles com qualsevol mosca – només te n’adones quan t’hi fixes.

——————————

29. Melonaire melòman, en Gaietà era al carrer, i si ningú no hi passava o els qui hi passaven l'ignoraven com si ni hi fos, i els seus melons doncs es pansien de melangia, sovint això feia, al·lucinava a fi de bé: es veia projectat a la paret immensa del darrere de l'immens edifici de la comandància de la bòfia, a les dependències del port. Hi era una mena d'Astaire tan llambresc i alat de peus, i alhora de bon costou, de bon llaurar-hi amb les teues llausangeries i peudebancades, amable, doncs, i alhora perspicaç, una miqueta garneu, com qui es diu i diu: "–Home, ja ho sé que el que faig és immensament difícil de fer, i que la facilitat amb què ho faig encara ho fa més agradós, i tanmateix faig veure que no em costa de fer-ho gens, i que la teua admiració no és altre que quelcom que ve amb el paquet del meu viure llis i gens complicat, lleuger, no pas ple de dolors i durícies com el teu, i tanmateix oi que no m'envejaràs, car no pas que no t'ho refrec pas per la cara, només et dic que tu ets com jo, que només et cal sortir a la pista i posar't a ballar."

———————————

30. Imponderable Gaietà, ballant amb la seua pròpia lleugera, elegant i pocavergonyeta imatge, projectada, en un joc d'ombres que es reflecteixen adesiara ecoiques, damunt l'immensa paret de darrere; fa l'efecte que és ell qui amb el seu moviment provoca d'altres imatges d'antics films de fer el que haurien de fer de tota manera (car prou són films antics, gravats a les memòries)... Esclaten les bombolles com ara si ell les dirigeix, i amb un espetegar de dits els ordena que espeteguin; i botzinen les botzines i cremen

les benzines, i s'envola el coet, i s'estavella el patinet, o creixen les civilitzacions o l'univers entra en moviment...

----

31. Pobre Gaietà, no venia gaires melons ni síndries. La seua insignificança i lletjor no l'ajudaven gens. Ja l'havien fet malrebut pertot arreu. Una vegada, no feia gaire, abans no abandonés les dèries del publicar, va anar a presentar els seus relats a un editor de certa anomenada. Quan va donar el seu nom a la secretària del rebedoret i la dona parlà per l'estri telefònic, rebé la contesta que el fessin passar a la saleta. La saleta era molt acollidora. Hi havien penjades a les parets fotos de l'editor amb gent d'upa: polítics i professors. Quan al cap de menys de deu minuts, l'editor féu cap, al personatge li caigué la cara fins als peus; alhora un pèl esverat va dir: "–Vós no sou pas n'Entrevingut...!" Anava a dir en Gaietà que sí que ho era, ell, en Gaietà Entrevingut, mes l'editor important ja havia girada cua, i algú altre el convidava a fotre el camp. Es veu que algú altre ben conegut de l'editor es deia com en Gaietà, i Gaietà doncs usurpava ara el propi nom – un nom que tanmateix portava de naixença i que havia emprat bo i signant mant paper i quan encara doncs ningú altre no es devia dir com ell.

----

32. Malestatger en el contenidor del cos on mal-contingut s'hi mal-tenia, en Gaietà, tanmateix il·lacrimívol, guaitava amb posat de filòsof clàssic la ruïna de la seua vida. Era vora l'aiguamort desolat, i una eruga fosforescent, li esdevenia il·lògica triaga. Una eruga no és cap nimfa, ni cap pilotet d'erugues un estol de paradisíaques nimfes, i tanmateix, amb això, amb l'il·lusió i l'esperança de la fosforescència viva, ell es construeix el seu saborós brou de bruixes.

Hi havia uns bolets vora l'aigua, eren uns bolets blanquinosos, de barret molt ample: dos pams pel cap baix... Es mig ajeien vora de l'aigua estantissa, a la part de baix d'un curt espadat; en Gaietà es posà bocaterrosa i a caire d'espadat, per ço d'atènyer els bolets... Leri-leri, doncs, i hi anava de no res que no caigués. "–Caure-hi no importa – avui fa bo, l'aigua deu ésser-hi tèbia..." – es deia.

I: "–És clar que porta bona sort que la dona et foti banyes...! Cuguç, cucut, vol dir sortós. Guanyaràs, per gaire que hi juguis, la loteria i tot." Sentia aücar el cucut al fons de l'aiguamort, i els insistents aücs li recordaven la sort que faria aviat.

I justament, doncs... Llavors, els bolets qui festejava accediren al seu deler, se li ficaren a la mà.

El brou tèrbol d'allò que cogué es rofredà en flascó esquerdat. En beure'n, es tornà infant savi, d'aspecte cloròtic, surant pels llimbs, brau esbrinador de cada quòdlibet, per embolicat que fos.

Eixí al carrer. Xalest, ara; gens espellifat ni tenebrós, pres arreu per

eximi aede.

“–Només sóc l’acompanyant” – protestà, peudebancaire, fent-se el modest – “–No us he regalat ni el llibre rosa-blau cel de poesies – ni la poesia que dedic a la meua filla i a totes les filles de tothom no és gaire ben redactada, cal reconèixer, car qui só altre que el torsimany força sapastret de la musa…?”

Més tard, hi havia les peripècies dramàtico-còmiques de l’aport de la lletra en un pis guardat per bòfia trapella i codolenca. Calia substituir’n la dolenta (en realitat, calia plantar’n una de falsa i prendre’n la bona) – (la bona on hom no el recomanava per a qualque feina d’agalius de sinecura, i que tanmateix ell a través d’Internet, havia assolit de falsificar i ara volia plantar al despatx de l’home savi).

No crec que li sortís gaire bé l’embriac estratagema. Foren trets de casa, sense molla de caritat, ell i la gitaneta, fallits, descoberts, sense haver pogut substituir la lletra.

———————————

33. Tornant de lluny, se n’havia anat a casa del seu amic Flip Massega. A can Flip, ningú no en fa cap cas, pres per totalment inconegut, gairebé invisible, n’hi ha qui hi ensopeguen i el tracten com un moble… Tot i que hi ha una pila de gent de teatre qui hi

assagen (de fet sembla allò ésser una primera o segona lectura del text, gens establert del tot encara, una mena de preparació o tempteig), que hi llegeixen i rellegeixen, doncs, una adaptació d'una traducció seua del rus, ningú no li ho reconeixerà; peça piratejada ara, amb fines contribucions de totdéu, fins a fer-la diferent; fins el seu amic d'abans, en Flip, el feia lluny i potser mort, en tot cas retirat de les coses d'autors i romanços... "–Què hi farem" – es diu en Gaietà. Ara que, abandonat i doncs enlletgit, ha tornat, la memòria del que fou gens no deu casar amb el que ha esdevingut; qui féu la traducció i ell ja deixaven d'ésser el mateix. S'esmuny fora sense dir res, se'n torna cap cot. Així i tot, escales avall, un sentiment d'estrany alliberament l'embolcalla. Sol tanmateix... Potser sol s'hi està millor, es deia.

––––––––––––––––––––––––––

34. Al llarg del port, de nit, mig a les fosques, caminava deserta carretera amunt, passant part davant ara de l'enorme edifici de la comandància de la policia. Ja sense por. El podien confondre per algú qui anés a ficar'ls una bombeta. "–Em podrien confondre per qui sap què... Mes podria també ésser un d'ells. Tothom al món fot cara de sospitós. I qui més cara de sospitós que no pas la que foten ells...?"

"–Podries passar per un d'ells..." Aquesta pensada li desvetllava el brunzir d'un borinot pels giravolts del cervell. "–Quan reclutin t'hi arribaràs" – es digué.

“–Cercant treball del bo...” – li deia l’endemà a la del taulell.

Una xicotelleta d’uns vuit anyets l’hi acompanyava; era una gitaneta qui en Gaietà feia passar per una filla seua – per compadir’ls, si calgués, i perquè en vegessin l’honestedat seua reflectida a la cara clarosa de l’angelical gitanella; la boca de la precioseta arribava al taulell, hi menjava part darrere una rajola de torrons de pinyons. Prou sabia en Gaietà que la minyoneta els havia oberts d’estranquis, i que hi rosegava de valent, mentre la part intocada de la rajoleta s’acarava a la dona qui feia els papers de la seua sol·licitud de feina d’oficinista a l’enorme edifici de la comandància de la bòfia ambient. Calia dir que totes les dones de can bòfia eren tan amables amb ell, i no solament això, amb torrons o sense de menut obsequi, al cap de tres quarts i els que ragen, ja li oferien feina de pixatinters, o pus tost, a hores d’ara, de pitjatecletes. “–Ah, sí!” – bleixà en Gaietà íntimament i tanmateix audible. Totalment integrat a la societat, què més voldries! Ara podràs continuar escrivint els teus relats onírics sense angoixes monetàries...

––––––––––––––––––––––––––

35. Hi havia un querubí de gitaneta, de qui mare i sorella gran treballaven a la fàbrica de conserves de préssec que hi havia prop ca seua. En Gaietà se l’endugué a demanar feina, fent-la passar per una filleta seua, prou esparracadeta, tot i que molt neteta, per a eixorivir un mòdic de pietat. “–Pobres, mes honests” –deia sovint, enjogassadament, i fingint una rialleta vergonyant, “–Si mai caiem al bertrol ple d’orpiment, de sofre, d’esperit de vi, d’argent viu, de sosa càustica, o de l’oradura que vulgueu, naltres, els pobrets, rai; la

banya al forat: tossuts que tossuts: que aquesta és la mateixa matriu o és el mateix laberint vital on el pobre viu, i que la baga fluixa tard o d'hora apareixerà per on al capdavall ens en podrem esmunyir. Car l'esperança ens serva. I quan fiquem els peus a la galleda, naltres rai, els penellons als dits dels peus ens eixoriveixen a un mòdic de realitat, on l'esperança millor sura, l'esperança del qui té, tiri on tiri, un màxim per a recórrer."

En Gaietà era conscient d'aquella confusió, i ardor, d'aquell neguit merdeta i carrincló – d'aquell qui massa burxa per dir que té raó – per això mateix, segurament no en deu ésser gens segur, de tindre'n, ca…?

Devia encertar-la en Jung si deia que com menys creus en cap concepte, i tanmateix vols esbombar'l com si fos ara la gran veritat, més insisteixes a vestir'l amb paraules de grotesca pompositat, d'intricada agressivitat – allò que no saps ni pots reeixir a fer entendre honestament ho fas deshonesta.

Vet ací que quan deia "pobrets, mes honests", quelcom li sonava a fals i balmat. No, no era gens honest quan totes les seues mancances – un llumí mullat d'artistet de ferro colat, una dona qui ultra ultrajar'l l'abandona, uns fills qui se li esmunyen a més lluny no púguer, un cos gairebé translúcid i qui ningú no reconeix altament que amb una ganyota de fàstic per la catipèn que deu deixar anar, ah, i una butxaca només plena de borra i forats… – quan tanta de maltempsada, doncs, esdevenia entortolligada culpa, no pas d'ell, del seu contenidor ascladot, ans culpa i nelet i maleït producte d'allò o allò altre, i dels castelladres, i dels gavatxs, i dels plutòcrates, i dels religiosos, i de qui sap quin fat més o menys eteri amb un martell nogensmenys d'allò més sòlid i robust bo i martellejant-lo al crani ara pelat.

—---------------------------

36. Dalt l'arbre, guaitant les dones, i sovint llurs filles, treballadores totes a la fàbrica de conserves del costat, qui ara, a l'hora del dinar, descansen jagudes a l'herbei assolellat. I ensumant-ne en acabat les flors de vora el rierol de vora la fàbrica, les grans meravelloses amples molt acolorides flors fetes més espectaculars i magnífiques encara pels pixums de les treballadores de les quals estic enamorat, d'una i de cadascuna; es retiren una mica, s'aixequen les faldilles, s'abaixen les calces i alhora es culiven i ja pixen ressonants raigs de pixats vora el rierol entre les mates, i dalt les mates les flors ben nodrides qui ara ensum amb unció – allò l'omplia de felicitat.

Si el món ja és tan bonic ("senyor" – deia en Maragall), amb flors tan acolorides, flairoses i amples, i amb dones i minyones tan joioses i de cuixes tan fines, per què en voldríem altre... – o d'altres collonades per l'estil?

[Sagrades finor, doncs, i tovor i escalforeta de les dones. El sexe és subsidiari. Només compta el consol, i la pell i el son, i la rialla. (Amb això conclic, vull dir, concloc.)]

~o~o~

(Eleuteri Qrim : 2006-10-26 : *Entrevinenteses (3)*)

Tercer d'episodis i episodis (d'en Gaietà Entrevingut, i l'altre).

19. En acabat que en Gaietà hi ha parlat amicalment, l'aviador davalla entre els gratacels, i tothom n'estaven força esverats: suaven, renegaven, pregaven, s'esfereïen. Esblaïmats, sagnaven. Quan l'aparell guiat per l'hàbil aviador aterra a un terrat, l'heroic dret i recte prohom ve cap als seients on hi eren en Gaietà i son fill, i els diu: "–Abaix a la placeta hi ha un heliport on hi tenen helicòpters de lloguer. Els he trucats i en tenen un per a valtres. Au." En Gaietà li diu que li n'està molt agraït, per l'inesperat favor. Taciturn, l'aviador fa una lleu capcinadeta i llavors tanca la porta. D'ací a no res, amb tots els passatgers encara sacsejats, l'avió s'envola gratacels amunt cap a Seattle.

Els ha deixats a Xicago (on no hi feia pas escala) perquè sabia que els calia anar-hi; la sogra d'en Gaietà hi viu no gaire lluny i els ha convocats per qüestions, es veu, força feixugues. Ara abaix el de la botiga sap que ell i son fill són doncs prou importants perquè un avió que travessa el continent s'aturi només perquè davallin. "–Sempre oferim crèdit a gent de vàlua" – fa el comerciant, amb cara de xarrupar cagallons. En Gaietà i el minyó s'omplen les butxaques. Ara amb el de l'helicòpter exactament igual..., "–Gent tan

important...” – diu; i s’inclina a ensumar’ls els pets.

Tret que l’helicòpter ve sense pilot, i en Gaietà ni puta idea, vós, de pilotar helicòpters. Li diu al seu fill: “–Saps què...? Tanta matràfola. Hi anirem caminant.”

––––––––––––––––––––––

20. El Gaietà petit guaitava per la finestra com, no pas gaire furtivament, de fet pus tost parençosa i barroera, el veí empenyia amb un bastó els gats i sobretot els gatets qui havien fet niu al seu costat de jardí fora del seu territori cap al territori dels Gaietans. En aquell mateix instant el Gaietà gran s’aixecava també del llit per adonar-se’n que hi havia fang pertot arreu la casa: a cada pis, inclosos els de dalt. Les aixetes rajaven fang: les conduccions probablement foradades, d’on que terra s’hi esmunyís – i, amb la terra, les aixetes no es tancaven del tot.

–Gaietà! Gaietà!

Cridà llavors el gran el petit, i no el trobava enlloc, com si no hi fos, o fos ja engolit pel pam de fang ascendent que pujava osmòticament a cada cambra. Les parets i tot rajaven fang, s’escrostonaven, es foradaven, esvorancs grossos com el puny...

El Gaietà gran patia pel petit. El petit patia pels gatets, qui ara s'esmunyien estretament dins la casa, pels nous forats de baix a les parets...

–––––––––––––––––––––––––

21. És cert que tots els desoris del món vénen causats per les dones – si les dones no fossin tan escarransides – si s'aixequessin les faldilles i es vinclessin envant cada cop que hom els ho demana; car això s'estimen més, que hom les en sol·liciti insistentment per a, en acabat, llas, massa, massa sovint, dir "–Nyeclis, fes-te fotre, marrec" – si s'aixequessin, dic, doncs, les faldilles, i es vinclessin envant, i s'abaixessin les calces, i cardessin cadascuna les vint-i-cinc vegades que déu les ha fetes per a cardar diàriament..., els homes en pes estaríem prou pausats i contents per a no fotre'ns putades ni mastegots ni guerres sense ni com va ni com ve..., ens estalviaríem milions i milions de grolleres baralles i esfereïdors anorreaments causats per tocats del bolet exorbitantment reprimits.

––––––––––––––––––––––––––

22. Cosmòleg d'afecció, en Gaietà ja es veu supercà. Ha estudiada la darrera física fosca dels universos múltiples i les còsmiques barcelles d'il·limitades membranes qui es desprenen a tall de tènia als budells del ca calamitós, i se n'adona que a quatre potes i no bordant sinó quan la puça o la paparra t'empoixevoleix en excés és quelcom que et manté més calm, serè i com qui diu de potes

enterra.

–Pleveix-te’n, ca, ca?

El camp magnètic del centre de la terra et permet surar (i adu entre núvols, com l’odiós i burxegós monstre barbut qui espia els cagastrucs enfalorniats), et permet surar, dic, a una mateixa distància constant entre els objectes de l’ensopec, tret que en malregulis el marcador – on la topada amb això, o allò, o aquell altre dallonses de més enllà, o encara pitjor, amb el terra rocós, sempre és una avinentesa gairebé llavors indefugible.

Impel·lir’t amb els braços ací i allà, ajuda així mateix qui-sap-lo, i aleshores, a banda, hi ha les curioses coincidències del repel·lir amb repulsiu petar’s: propulsió que et propel·leix lluny de la bunera definitiva, i en tot cas, en darrer buf, bunera amunt per comptes d’avall.

(La truita que somiava era d’allò més sucosa fins que se n’adonà que un ca de debò li robava múrriament el dinar de la cartera ara que tot esperant l’autobús l’havia deixada a terra.)

----

23. He passat pel món com passa qualsevol altre bocí de merda pel budell jussà, i tot el que deix enrere: una lleu pudor que es confon amb la pudor d'aquest planeta corromput en aquest univers que no és sinó un altre bocí de merda passat pel budell jussà del temps.

–––––––––––––––––––––––––––––––

24. Tant de faldilleta fanoc i carrincló deslligat pel carrer, i a l'autobús i tot, amb ofensives creus (perquè no garrots, i guillotines i forques i cadires elèctriques i cambres de gas i forns crematoris i rodes d'inquisició i palanganes de bòfia feixista, on d'altres han sofert el mateix martiri o pitjor?), i ofensius vels (on amagar la brutícia i la malaltia i la lletjor) i ofensius estels de Daviu o de la mare qui el va cagar..., jo em trec el símbol bla de la meua penjallosa religió i em condemnen de cop descuit perquè ofenc les moralitats i perquè exhibeixc obscenitats...?!

––––––––––––––––––––––––––––

25. Merda d'americans – amb llur puritanisme merdós han emmerdat el món.

——————————————

26. Món alternatiu: manament onzè.

Diu el catecisme: "–Per què porta banyes el diable?

–Evidentment, perquè déu comet adulteri amb la seua dona, vull dir, la dona del diable."

Això en col·legim, doncs. Que en un altre d'aquells milers i milers de manaments "perduts" o en tot cas "escapçats" pels falorniaires del dogma...

Diem-ne doncs, al manament onzè... [I si voleu ésser més primmirats – o (millor) limitats – i us fa cosa d'afegir manaments als dos dits de la mà, diem-ne asterisc a aquell manament que diu si fa no fa que no has de jeure amb dona d'altri...]

Això si fa no fa s'hi deia al manament o a l'asterisc: "–*no jeuràs amb dona d'altri, tret... Tret que sigui la dona de l'enemic, és clar, no fotem, és massa evident! Car l'enemic mana déu que cal fotre'l el màxim, com déu féu i fa amb el diable i el diable foté i fot amb déu."

[Escoli: Aplicant el nou manament o compleció del manament a la situació dels catalans, és palès que és permès a un català cardar's cap castelladra, per lletja que sigui – com en són el cent per cent – ni que només sigui per a fotre una mica més els castelladres nics i pollosos i moribunds.]

----

27. Avui sense entrepà, en Gaietà s'entretenia a entrevindre els safareigs on donotes de safareig estenien plecs i lligalls, i colpien peònies. Pels llamps il·luminat, tornava sota el pontet de la sèquia...

S'atansà al mercat de peix; escoltà de trascantó cantar una cançoneta la musclaire puta; somrigueren tàcitament tant ell com ella, ujats de veure conys més o menys fets malbé, estantissos, pertot arreu. Vastes esteses pudents.

Isnella anada de magí al llogaret on festejaren ara deu fer... Filustrant-hi d'esquitllèbit l'esdevinença on... Recollint, com qui recull borra escobinada que s'envola amb el ventijol, el bocí mig èpic on amb quin perspicu desfici no es defensà de...

–No pujaré pas aquell vessant de llapis al capdamunt massa esmussat, ruïnós –es prometia–. Trempa l'acer del somni vinent i

prou. Com el mussol Filostrat, per amor prostrat, barement fiblat pel cucut al qual feia moixaines, desentén-te'n doncs, dels hams rovellats.

Tornant a l'oficina, obria sense rancúnies la porta al seu predecessor, un home ara vell de setanta-sis anys qui – oh, ja en feia més de vint – li havia endinyades ertes banyes. Aquella porta força feixuga, adés havia estada rompuda per un salvatge qui de furor sexual espetegava pels descosits. Qui sap on deu raure.

~o~o~

(Eleuteri Qrim : 2006-10-24 : *Entrevinenteses (2)*)

Segon d'episodis i episodis
(de penes i entrevinenteses d'en Gaietà o d'en Gaietà).

10. Eleccions...?: No fa pas gaire, durant la guerra anticatalana dels darrers anys trenta, els feixistes, sempre basquejant-se per anorrear'ns, bombardejaren [i sobretot, volpells i nics com sempre, feren bombardejar'ns pels feixistes mussolínics i els nazis hitlerians] - bombardejaren, dic, amb greu esquírria, les nostres ciutats. Bombardejaren les nostres ciutats...! - i ara ve el feixista Pikete (tètric representant del partit confesadament feixista PP: partit pheixista) i, com si no tinguéssim memòria, com si fóssim merdosos

traïdors com ell, vol que hom li doni vots en tost de mastegots.

Els castelladres fa cinc-cents anys que es desficien per anorrear'ns, i ara un representant aliè i amb nom de xoriçu, del partit infiltrat dels castelladres (anomenat ben clarament el PSC: partit sofialitah castelladre) voldria que hom el votés quan només es mereix una sabata al cul.

Els castelladres robaren els noms ara ultrarepugnants d'"espanya" i d'"espanyol", de tal manera que si abans eren noms si fa no fa nobles - [emprats pels romans, per exemple; o pels grans historiadors i cronicaires, i descobridors i conqueridors catalans, per exemple; o per en Llull i tants i tants de científics catalans (Joan de Rocatallada, Ramon Sibiuda, Arnau de Vilanova, Miquel Servet, etc.) dels anys d'abans del verí castelladre portat per l'ocupació castelladra, sí que, si hi hagués hagut premi Nobel aleshores, ens els endúiem, si doncs no tots, bontròs] - de tal manera, dic, que si els noms d'abans de l'inic robatori, eren aplicables a tots els ibèrics: catalans, bascs, asturians, andalusos i portuguesos..., ara només és cosa de cagallons, i doncs inacceptable de totes totes pertot lo món.

I és anacrònic - i no cal dir altament i bavosament i repapiejantment de retardat mental - de veure que, res del que es dit "espanya" i "espanyol" en llibres i inscripcions d'abans que els castelladres en robessin el nom, sigui gens castelladre. Molt sovint és català, o basc, o portuguès, o asturià, o andalús. (Les cinc nacions robades per les armes de l'avariciós castelladre.) I no té doncs res a veure amb els castelladres - que més voldrien els miserables cagallons!

----

11. Mort als balenfianos: Mort als qui ens divideixen perquè aviat no siguem sinó res.

Diu un gènit - és a dir, no pas jo, ans un gènit - n'Albert Einstein (27-XI-1949): "-Si una nació en domina d'altres, poc es podrà estar de posar en pràctica la coneguda divisa Divide et Impera. Ras i curt, això vol dir: -Crearà la rancúnia entre els pobles sotmesos per ço que no s'uneixin - que no s'uneixin - per tal que, desunits, no puguin treure's el jou que els endogala."

----

12. Entre dos anuncis hi ha el ridícul jugador blanc.

Ridícul jugador famós davant les càmeres; hi ha un espetec (quelcom que ha caigut) i alhora, amb el sotrac, li cau al jugador aixarop d'allò que havia a la taula damunt la panxa - es pensa que algú l'ha tocat amb bala - s'aixeca esfereït: "-I've been shot: I'm bleeding!"

***

En Gaietà de jove només és trapezista; té un ocell groguet i una mà de branques a la sala de banys - se'l guaita molt - n'aprèn mètodes de vol.

***

Anunci d'aerosol que enganxa la roba a lloc - accent català de València - el pare, a la mitja part del partit de futbol que guaiten a la tevé ell i un fill seu. Veiem l'escena com qui té els ulls rere la càmera: els nostres ulls són dins el televisor
- el pare a taula - mig a contrallum per la llum que entra del balcó - l'home assegut se sargeix els pantalons - li cauen els calçotets, i per això s'hi aplica l'aerosol serva-roba; la roba se t'encasta al cos quan te'n ruixes l'indret balderot; ara diu que està satisfet, l'home, mentre el fill, qui seu a la seua vora, se li'n riu afeccionadament; és un minyó d'uns catorze anys, qui s'assembla a son pare; els dos se'n riuen, mentre del televisor que guaiten surt la veu catalana amb accent de València que diu que ara tornen al partit de futbol, i pare i fill s'hi posen bé, el pare sense deixar de sargir els pantalons que no porta, car va amb calçotets ara ben collats a la collonada.

Segon anunci: un conegut nan multimilionari hi fa de protagonista: diu la veu del banquer en off: “-Per a nosaltres no hi ha inversors petits; atenem l'inversor petit com atendríem el gros, fins i tot

millor." A l'imatge, llausangers oficinistes qui s'inclinen lleument i reverent davant el petit multimilionari.

----

13. És molt fàcil defensar els drets de qui ens exterminen - costa molt més - i és molt més perillós, sota les armes dels uniformats - defensar els drets dels qui són (som) a frec d'extinció (car, més tard, quins favors n'extreuries, dels morts?)

----

14. Com aquell qui en l'historieta d'en... - (com es deia aquell de qui a "Seinfeld" se'n fotien tant, i qui va escriure una novel·la on el protagonista, fratricida mig místic, qui s'escapa de la presó com un altre català (o quasi), el comte de Montecristo, i duu el nom català (famós a Amèrica) de Farragut...?) - ah, en Cheever.

En Cheever.

Doncs, com aquell qui en l'historieta d'en Cheever, bo i nedant de piscina en piscina, - cada família un estanyol estantís, d'on s'aixeca mefítica boirina de corrupció - sense mai prou estona com qui diu

d'eixugar's amb una bona tovallola, es feia, monomaniàtic, el món - un món limitat a la gairebé il·limitada teranyina suburbial de la burgesia ensopida... - com ell, així naltres, qui ens fèiem la vila de senyera en senyera, clandestins, per camins alternatius i molt sovint subterranis.

Senyeres: les precioses, molt perseguides banderes de les nou barres, cinc grogues quatre vermelles, un estel de l'independència blanc en un triangle blau... qui tanta de gent prohibida tanmateix ensenya bo i desafiant la pena de mort.

----

15. En un gimnàs enterrat xerrem amb els reserves. En Gaietà, sempre amic d'ajudar altri (i més doncs un pobre reserva en un rònec gimnàs subterrani), s'atansa a fer un massatge al peu d'un atleta desmanegat... Orgasme irrisori de l'atleta, alhora xuclant un escuradents com qui xuclaria un vitet. Ridiculitzat, a en Gaietà li cau la cara de vergonya.

----

16. "-Quina vergonya! Prou anar llepant culs. No se'n cansaran mai. Els botiflers de la generalitat no representen els catalans. La generalitat és un apèndix del poder fastigós, moribund, encomanamorts, que ja no podem endurar. Els autèntics representants de Catalònia són els catalans de tot arreu, d'Alacant a

Perpinyà, qui volem l'independència ara mateix i per qualsevol mitjà que ens la dugui. Tots els altres són botiflers - car com pots representar un poble sense abans comprometre't a voler'n la llibertat! - botiflers fastigosos, culpables, sense cap autoritat ni legitimitat, i passables doncs per l'adreçador molt eriçat dels alliberadors.

Això digué un any abans d'exiliar's en Gaietà.

I mentre s'exiliava, la cua escapçada, això: "-Bé, ja us ho fotreu."

----

17. A pagès les sentors fan trempar; el fang nou del rec qui es reenceta; el llim, l'antiga segla; la molsa als còdols del riu; els fruits massa madurs; l'herba i el fenc i el dall; i els fems i les bonyigues; i les herbes dels vessants; i la suor de les haveries.

----

18. La seua camisa de dormir put a florit, la cambra a romàtic, el llit a resclosit - antiga casa desfeta, a cops de maça esbalçada - has amagats a fora els ganivets que tanmateix trobes sense cercar'ls -

què hi fan ací? - res - tothom qui ha anat a la guerra en presumeix arrogantment, però encara en presumeixen amb més fastigosa empesa les fades mullers. Però tu hi has anat i no dius res. Hi fores l'heroi. L'heroi no presumeix. Ni et cal, pujares al més alt i mai no en caigueres, en davallares pausadament, no pas fastiguejat, mes sí buit.

Canal negre: hi ets inacceptable.

Futur acomplert: irreparable.

~o~o~

(Eleuteri Qrim : 2006-10-12 : *Entrevinenteses (1)*)

Les entrevinenteses d'en Gaietà Penós; les penes d'en Gaietà Entrevingut.

[*Episodis i episodis (llargs de vida curta; curts de vida llarga)*]

1. Anava dient... Aquests no són els meus moros...! Llegeixes que pertot arreu a Europa les “autoritats” s’autocensuren acollonides per tal de no “ferir les sensibilitats” dels creients sarraïns, car són creients extremadament fanocs i cagadets. I jo que, d’ençà que en vaig descobrir la literatura, gràcies a en Richard Burton, el millor escriptor del XIX, els creia entre els més avençats en matèries de sexe! Que baixos que han caiguts, pobres musulmans!

Les Mil i Una Nits – allò no era pas les capdeconyades de cap capellanot psicòtic – que es veu que és el que els fan seguir ara, pobres gamarussos.

Al contrari, aleshores els victorians eren els cagadets... D’això no fa tampoc tant...! En canvi, això altre dels sarraïns..., quina pena. Em sembla que, si no es desempalleguen de la merda de la religió, ja han begut oli.

Diu en Burton: Pel que fa al turpiloqui de Les Nits..., convindrem que les ingènues indecències del text són pus tost grolleries divertides que no pas obscenitats, i, lliurades amb bon humor i prou enginy, són el “xerri de la saviesa” més que no pas les llavors que atien a la disbauxa... Són indecents, no pas depravades, i l’escleta naturalitat de llur nuesa gairebé les purifica, demostrant que hom hi tracta més de tarannàs i capteniments que no pas de punts de moralitat.

Així són els llevantins, s’exprimeixen amb un llenguatge ingenu – homes, dones i canalla, tant si són prínceps com pagerols, caramaseres com meuques, enraonen com aquell badoc carrinclonet de francès en digué dels japonesos: “Són tan grollers que no saben

anomenar les coses altre que per llur nom”...

Als qui es queixen d’aqueixos crus vulgarismes i puerils indecències que apareixen a Les Nits, replicaré citant els mots que hom diu que el doctor Johnson digué a una dama que es plangué de les paraulotes del seu diccionari: “Senyora, les hi deu anar cercant...!”

[Als pudibunds qui volen censurar aquestes traduccions] per culpa del que els nostres veïns en diuen “vici contra natura” – com si res pogués ésser contra la natura, quan la natura ho inclou tot! – només puc dic que amagar aqueixes coses només pot ésser contraproduent... Un tema tant interessant per a l’orientalista i l’antropòleg no pot ésser deixat a la foscor. Els qui, per vergonya o fàstic, voldrien que hom en suprimís fins i tot el més mínim esment, perquè diuen que és un perill que cal combatre com a mal creixent i letal contra el grau de natalitat – el plat fort per a la prosperitat nacional – els dic que crec, al contrari, que cal, sobretot, un acurat estudi de la qüestió...

Sí, ves; el cagarrinisme sempre censura, es disfressa ara de moro, ara de cristià, i ataca com un botxí maniàtic, forassenyat. La qüestió emprenyar la gent. Com en deia en Mencken...? Un moralista és aquell qui es desficia si mai a cap indret pensable qualsevol algú pogués potser tindre una bona estona de goig... Quelcom així. O millor: El capellanufisme (el puritanisme) – “és la desficiosa por que no fos cas que mai algú en algun lloc del món podria fer’s que fos feliç...”

———————————————————

2. Caminant sol per la carretera, en Gaietà anava fent – hi feia Sol, la pols que aixecava el ventijol no era gaire densa, el trànsit hi era escàs... De sobte, abans d'un giravolt, hi ha un camió esventat que li arriba part darrere, un camió de soldats, un camió que treu una fumerada blanca... No sap on amagar's... L'han enxampat amb els pixats al ventre, com qui diu. Se li fotran damunt... Mes... Uf. Abans de fer-li cap, se'n desempalleguen, del camió explosiu... El deixen córrer per un camí adjacent cap a l'esquerra, mentre els soldats salten com poden... El camió anirà a esclatar i fer's mil bocins damunt qualque poblet de vora la carretera... Envaïts, els catalans, per desídia, per manca d'armament a mà. És tan evident. Mentrestant, en Gaietà s'ha amagat al remolc d'un altre camió (normal) que hi havia aturat a la vora dreta. El camioner li diu que es posi a l'altre costat, no fos cas que desequilibrés el camió, que amb el pes de tots dos encara el fotessin a la cuneta. "Pugó pugnaç, pertinaç, de l'exèrcit enemic. Com treure'ns-el de sobre...?" Maleeix.

Enigmàtic, el camioner contesta: "Féssim tostemps l'apologia de la reconquesta de les llibertats de la Catalònia sencera, no ens deixem mai atxul·lar pels venuts derrotistes. Les xàldigues al teixit català no són prous per a estripar'n l'estirp. És un teixit totbò, només parasitat per arnes insistents qui hem d'esclafar, i envant. D'arnat a armat – pas decisiu. Car... Un poble armat, guanya el combat. La reconquesta de les nostres llibertats, heus què. I per a reconquerir les nostres llibertats ens cal unir. Car només un poble qui s'uneix, reconquereix. Som petits i bemparits, altament resistents, i els fem escarransits, com els grecs abans la batalla. Com deia en Seferis, els qui els fan més grossos, són els qui abans s'enfonsen. Els botxins, la bòfia, els ben asseguts els fan grossos... Quins collons tenen aquells espantalls qui cal cremar. Mort als cofois, mort al cofoisme."

I van engegar el camió i van tornar enrere.

Al retrovisor, la fumera negra del poblet obliterat no era cap mal presagi, era el rerefons on llur heroïcitat romandria subratllada, en relleu èpic.

–––––––––––––––––––––––––––––––––––

3. Si el simi assassí i malxerrat de la casa merdosa a Washington hagués sabut parlar com déu mana potser no ens trobaríem amb tanta de puta bomba. Sempre ha estat contra la proliferació "nucular" – com en diu, amb mentalitat i accent de mona. Si hagués estat contra la proliferació nuclear potser algú l'hauria escoltat, i ara n'hi hauria menys, de bombes, no pas més i més i en mans més desavesades… Perill rai.

També – és tan malastruc, el pedaç! – si en el seu infame "axis of evil", eix d'avolesa, o àvol eix, o eix dels dolents – on hi havia la Pèrsia i la Corea – si hi hagués inclòs Andorra, ara tindríem (els catalonis) la bomba atòmica, i ni gavatxs ni castelladres ja no gosaven continuar de robar'ns les llibertats.

Catalònia potència nuclear! – ningú ja no ve a robar'ns i prohibir'ns de viure, i amb les nostres seleccions guanyem trofeus – i en acabat cerimònies victorioses, naltres, rai. Feu's-e fotre ara, enemics avials!

----

4. Parlant de gavatxs emprenyadors – merda jacobina, centralista dels collons – si es podien morir tots! Car... Es pot ésser més datpelcul...? Prohibir de negar el “genocidi” armeni...! Les galtes, malparits!I els repetits genocidis gavatxs...? Ben amagats! El genocidi contra occitans – “mateu-los tots plegats, bons i dolents; déu ja es triarà els seus morts en acabat!” – contra els malgaixos, contra els algerians... Què més prohibireu...? Quina vergonya d’ésser gavatx del XXI – quina degeneració!

----

5. Enmig de la foscor d’una nit sense fanals, en Gaietà havia de córrer a ca l’apotecari perquè sa padrina s’ofegava i li calien immediatament les “Asmones”.

“Llas, minyó, totes les màquines espatllades” – li diu el plaent, riallós farmacèutic, engreixant-ne alguna amb un setrillet d’oli de màquina – “per xo, totes les medecines que lliurem, ho fem ben bé a la tum-tum-la-là. Si l’encertes, l’endevines – tot i que tenim bon ull, i nas. Si de tota manera sobreviviu, i trobeu que no us fan gaire de bo, i fins i tot, pitjor – us emmalalteix de valent – encara més, doncs res, això rai, torneu, que amb molt de gust us les canviarem.”

————————————————————

6. Suposi amb mi per un instant que tanta de falòrnia sigui certa, que un home anomenat Pepet hagi viscut a qualsevol indret (diguéssim a un colònia romana) i els romans el torturessin i el creuclavessin (els romans eren bàrbars, i creuclavaven i torturaven per no res o per qualsevol "raó"). Com qualsevol altre home, o persona, aquest Pepet ha patit i ha mort per mà de maleït botxí i ens mereix tota mena de compassió i pena.

Ara, suposi amb mi que aquest Pepet sigui (i ho sàpigui cent per cent) que és fill de déu (no pas d'un déu qualsevol, ep; del déu i prou)..., aleshores què...? No res, que la seua mort i el seu patiment no tenen cap mena de mèrit. Quin mèrit té d'ésser el fill del capità de tot, immortal, infinitament regnant, dut al cel, etc...? Quin mèrit al costat de tots els homes i persones que cada dia són torturats pels armats i les bòfies, i creuclavats i afusellats i bombardejats d'espetec, sense avís, pels cobejosos malparits...? Gent qui no són literalment fills de ningú, que "saben" que si van a qualque lloc després de mort (això per als més crèduls i enfalornits) serà potser un territori de tortura eterna – i en el millor cas d'observació avantatjada de com se la pelen al llur tron el Pepet i el pare barbut qui el va parir per a tota l'eternitat dels collons. Pse!

———————————————

7. Per paisatges assolellats d'eixides i menjadors, hi voleien les

faldilles estampades i tot hi són rialles mentre tots plegats es mengen els enciams i les viandes i, sobre, hi canten cançons – criat entre faldilles, té en Gaietà ànima de faldilleta en colors, de faldilletes pel romanent...

Dones, de ben tosset fins ara, que li n'agrada el tritlleig de la veu, li n'agrada la flor i el gaudi i la joia vital, li n'agrada la sentor...! Dones, llurs cuixes, llurs conys, llurs pits, llurs boques i savieses, llurs faldilles i peus, llur ardida vitalitat – vol rebotre-hi com coixinet de seda joiosament i florejada estampat!

–-------------------------------------

8. Espanya és la carronya que cal deixar enrere d'una puta vegada. Prou arrossegar aqueixa carronya desagraïda. Que s'acabi de podrir sola al seu desert, xauxinant en l'odi bullent que raja. Per què l'hauríem de dur a Europa ni enlloc...? Carregats amb tal carronya molt pudent, quin paperet no hi fotem aumon...? El paperet del carallot, del geperut amb el gep aliè.

Cal saber dir prou. Fora carronya – ja no som geperuts, ja no duem un cos qui es descompon i no pot caminar sol – i, sobre, així ens ho agraeix, ens acoltella de continu per l'esquena. Quin gep més repugnant!

–-----------------------------

9. Què collons castelladruquegen els castelladregots...? Ecs!

I ara surt el xoriçu que els catalans haurien de castelladruquejar com castelladruqueja el xoriçu.

No, home, al contrari! Només els qui enraonen en català han de poder votar a Catalònia. Car, si doncs no enraones en català, en què ets català...? En res. I doncs, què hi véns a fotre el morro i remoure-hi merda, cabàs...?

~o~o~

(Eleuteri Qrim : 2006-10-09 : (*Catalonia means exactly HOPE.*)

Ésser català és viure en l'esperança

Ésser català és

Ésser català és

Viure en català

Ésser català és

Viure en català

I en l’esperança

Ésser català és

Viure en català

I en l’esperança

De dir prou

Ésser català és

Viure en català

I en l’esperança

De dir prou

De dir fora: fora

Amb la carronya

A l’esquena

Ésser català és

Viure en català

I en l’esperança

De desempallegar’ns-en

Ésser català és

Viure en català

I en l’esperança

De desempallegar’ns

Del llast asfixiant

Ultramerdós

Ésser català és

Viure en català

I en l’esperança

De desempallegar’ns

Del llast

Del castelladregot

Ésser català és

Viure en català

I en l'esperança

De veure'ns desempallegats

Al capdavall

Del llast podrit

Llefiscós

Del castelladregot

Qui com carronya

Pudent a l'esquena

Costa tant

De treure'ns.

~o~o~

(Eleuteri Qrim : 2006-10-04 : *Qui vol l'enemic a casa?*)

"No mos fareu balenfianos!"

(*Extret si fa no fa de n'"Herakles"), n'Euripides i en Gratulls hi penquem ensems. (L'u de memòria. El segon traslladat. El tercer tal qual. El quart més llimat.*)

u)

"No mos fareu parlar balenfiano"

De la merda estranya que en diuen "carronya"

ve un estrany

un foraster

a governar'ns.

Àvol estrany

mai no ens senyorejaràs

ni menjaràs del nostre treball.

Torna-te'n, pudent, a la xarnegaó

torna-te'n a la carronya

a la merda estranya

i sigues-hi mitjamerdós

ultracuidat

presumit

proterviós

barralbuit

tifa

petulant

castelladregot

xarnegot

tant com vulguis

allà baix

en aquell desert fastigós.

A casa nostra no ens cal pas

l'afegitó ofegós

de la teua ultramerda.

———————————————————————

segon)

S'enfila el capdebrot del chor
dels qui ja no callen i diu…

Ah, fills de la terra, qui n'Ares un jorn sembrà
amb dents arrencades de la maixella d'un drac,
aixequeu-vos!

Trenqueu d'eix hom el cap impiadós;
no és pas tebà. És un maleït estranger.

"Flagell d'empelt, mai no em senyorejaràs
ni fruiràs del producte del meu treball.
Fot el camp, torna-te'n d'on vingueres

i allí fes-t'hi el valent.

Mentre sóc viu, no anorrearàs pas els fills d'Herakles,
no el tenim sebollit gaire pregonament.

Per la seua terra treballà fort
i tu vingueres a fer-la malbé i a robar-la i a robar-li-la."

(No crec pas que foti el nas on no em demanen
si sóc ací a ajudar uns amics a qui calc.)

Mà dreta, quines ganes d'empunyar la llança!

Mes la carn qui es fa vella va esmussant-ne el desig;
altrament a hores d'ara
ja t'hauria feta bocins la cara
abans de tornar't a sentir'm dir d'esclau.

I a Tebes hi fórem tots comcal...

“Tret queací et tenim, presumint.

Em sembla que estem tocats de mort
si encara aguantem, maligne, per gaires dies
la teua tirania.”

———————————————————————————

3)

– ô gês locheumath’, hous Arês speirei pote
labron drakontos exerêmôsas genun,
ou skêptra, cheiros dexias ereismata,
areite kai toud’ andros anosion kara
kathaimatôseth’, hostis ou Kadmeios ôn
archei kakistos tôn neôn epêlus ôn;

all’ ouk emou ge desposeis chairôn pote.

– oud’ haponêsa poll’ egô kamôn cheri
hexeis. aperrôn d’enthen êlthes enthade,
hubriz’. emou gar zôntos ou kteneis pote
tous Hêrakleious paidas. ou tosonde gês
enerth’ ekeinos kruptetai lipôn tekna.

– epei su men gên tênde diolesas echeis,
ho d’ôphelêsas axiôn ou tunchanei.

– kapeita prassô poll’ egô, philous emous
thanontas eu drôn, hou philôn malista dei;
– ô dexia cheir, hôs potheis labein doru,
en d’astheneiai ton pothon diôlesas.

epei s’epaus’ an doulon enneponta me
kai tasde Thêbas eukleôs ôikêsamen.

en hais su chaireis: ou gar eu phronei polis

stasei nosousa kai kakois bouleumasin.

ou gar pot’ an se despotên ektêsato.

———————————————————————

4)

El drac nostre patró

Fills de n’Otger, drets i forts com els queixals d’un drac,

respongueu ara,

i aixafeu-li el cap i trepitgeu-li el cervell a aquest malparit

qui de fora ve i ens vol manar.

No és pas català,

i així i tot pretén manar'ns amb tota la fastigosa

ultracuidança del merdós.

"–Fot el camp, capdetrons,

mai no em trencaràs l'esquena

ni em robaràs encara més, lladre vergonyós,

el que faig pencant de valent.

A la merda, torna-te'n al canfelip d'on surts

i allí balla-hi com un altre cagalló

mal empassat pel trau irrespirívol

que s'esgargamella en l'ennuec

de la mort pregona de mai no acabar's,

en espirals d'òrbites fètides

de tots els qui són com tu,

en tètric entreensopegament.

No t'haig de permetre pas que anorreïs

definitivament el fills de Catalònia.”

Catalònia, terra qui batega i ens dóna forces
tantost la petgem.

Pertot, culers de l’Hèrcules, del Barça,
de l’Eivissa, del Perpinyà..., s’aixequen
amb força novella.

“–Que robis la terra a Catalònia
no vol dir que l’hi robes per sempre;
l’història i la memòria ens recorden a cada instant
la magnificència d’abans,
quan érem independents,
i la volem retrobada
ara mateix, o com més aviat millor.”

Tots ens recolzem mútuament,
els alacantins fem castell amb els perpinyanesos,

els fragatins amb els tortosins...,
i jo no hauria de fer-hi també pinya?

"–Sóc vell, i l'espasa de l'ilerget no és tan ferma
al meu braç com era adés,
o ja t'hauria esclafat i fet bocins
cada vegada que obres la teua boca
i dius a casa meua, amb llengua de merda,
insultants paraules de foraster.

Si no et treiem, no serem res.

Ens unirem doncs, culers de Catalònia,
per Catalònia,
i t'esborrarem amb odi i per sempre més
(d'un vult que avorrim
amb fàstic immens) la mitjamerdosa crueltat
que tothora hi duus, ecspanyol!"

~o~o~

(Eleuteri Qrim : 2006-09-27 : *Lletraferit independentista*.)

B. L. Gratulls, lletraferit independentista

Veig ACÍ que l'ínclit n'Èric Bertran és un "estudiant independentista".

Independentista? I quin català no en fóra? (Hum. Probablement en deu haver algun..., massa acapdeconyit..., adoctrinat repugnantment pels qui l'esclavitzen...)

(Doncs prou caldria distingir, no fa?)

(I els qui no són independentistes quina merda són? Balenfianos? Gonelles? Botiflers? Bòfies? Capats? Acastelladregotits?)

De tota manera, és una magnífica idea.

Tots ens hi hem d'apuntar.

Les nostre targetes de negoci o de presentació totes ho han de fer constar.

Independentista o res. És a dir, independentista o traïdor.

Ací hi tenen les targetes de certs coneguts...

En Dartanyà Bòlica, escombriare independentista.

Dr. Pepet Puput, metge independentista.

En Tià Perpinyà, vinyòvol independentista.

N'Arquimbau Cuca, entomòleg independentista.

En Maginet Maginot, modista independentista. El qui imposà a la moda “la línia Maginet Maginot” pel que fa l’alçada més elegant de faldilles i brusetes.

En Caïm Pagès, “Vingué, véu, conquerí.” Esportista independentista.

Na Joaneta Martorell, directora independentista de teatre.

I au. Així anar fent...

En Perpetu Dolorets, arquitecte independentista.

En Çaplana Bellplà, periodista independentista.

En Çaplana Cuzmà, pallasso independentista.

En un paisatge assolellat

d’elefants i palmeres

l’expresident

ens dirà dins el cotxe negre

molts de secrets

i per què certs

periodistes

estan acollonits a mort

car abans

col·laboraren

amb l'enemic.

En Tamerlà Borgonya, director independentista del diari "*The Catalonian Independentist*".

En Tirant Lloret, artista independentista – s'engoleix sabres, treu foc per les orelles, a un peu hi té sis dits, a l'altre set i mig.

En Tiberi Gai, capellà independentista – de falòrnies el seu devessall astora totdéu.

L'intrèpid autèntic En Mir Ferrer, venjaire de la raça catalana – independentista, no fotem.

En Pere Cop, En Sanç Bonveure, En Cataloni Smith i En Segrià Desferres – advocats independentistes.

En Pippo Músculs i N'Everett Maimó, asos independentistes de l'aviació.

N'Orenbiaix Xirinacs, presidenta independentista de Catalònia independent.

En Sal·lusti Sul·la, professor de judo independentista.

I ací hi tenen la meua targeta, si els plau:

B. L. Gratulls, lletraferit independentista.

~o~o~

(Eleuteri Qrim : 2006-09-22 : *Ludicrous liberty for the hand-buggered puppet*.)

bromera de la pitjor brutícia

hem anat de la llibertat “no toca”

a la llibertat és “ridícula”.

per a quan la llibertat “és una merda”

per al proper?

i llavors què?

vindran lògicament el “visquin les cadenes”

dels maleïts feixistes?

vindran llurs “visca la mort”
“mori la intel·ligència”
“que inventi altri”
“khab-la la len-güekha de l’imperi-oh”?

per a quan tant d’horror?

per què voldríem feixistes els catalans?
per què ens voldrien feixistes aqueixos
titelles qui, l’un pitjor que no l’altre
van pujant verinosament
com bromera de brutícia?

un poble qui fa tres-cents anys que
lluita contra els feixismes castelladre i gavatx!
hauríem ara de dir: ja ens està bé!
la llibertat: no toca mai, és ridícula, merdosa, bah!
visquin les cadenes
mori l’esperança

a fotre la mà això dels catalans

anihilats, no en parléssim mai més

de què serveix ésser lliure, tan bé que s'està

quan ets un cagalló trepitjat!

(...)

"no toca"?

"ridícul"?

titelles, titelles.

quin ventríloc els fa parlar

i ensems ofendre'ns tots els catalans

tantost belluguen el trau

a llur carota de ninot?

la putada put a truc dels castelladres.

(...)

Perquè llur foc il·lumini

la deessa de la llibertat

cremen l'un darrere l'altre

els titelles i els ninotets

per l'enemic ventríloc

amb mà ensangonada empalats.

en acabat que el tocat del bolet

et digués que "no tocava"

va pujar el ridícul

i et va dir que la llibertat era "ridícula".

doncs sí que fotrem goig.

aquells titelles i tots els qui els venten

part darrere

perquè cremin amb més foc

o potser perquè amb llur nas de

cagalló

ensumin millor

les essències que els ixen del darrere.

els dius: doncs jo vull la llibertat

i per això sempre lluitarem els catalans

per la llibertat, i la unió i la independència

dels catalans.

i els dius: si fossis català, tu què faries...?

o els dius: si fossis català, ho comprendries.

se't sulfuraran molt carrinclonament

a tall de titella

i et retrauran que: si sóc...

si sóc...

si sóc...

si sóc més català que tu!

de debò...? – els diràs amb vasta, solar
cara d'incredulitat.

de debò?
ningú no ho diria!
em deixes amb un pam de nas!

o els dius, més faceciós, enjogassat
ultrat per massa de conya, qui se l'empassa?

els dius: au, au, au!
no em facis riure!
això qui s'ho creu, ninot, estruç!
ets tan ridícul
ets tan tocat
ets tan còmic
ets tan grotesc
ha-ha-hà...
tu català...?

ha-ha-hà...

(...)

two twin puppets with the same turd for a nose
in tandem they talk
one tells you it ain’t the right time
the other one worse: that it would be even laughable
to fight for liberty.

if edgewise you are allowed to come up with a word
and then are able to be heard above the meaningless din
and it’s your turn, stubbornly repeating:
but we’ll fight
we’ll fight
we’ll keep on fighting
for liberty
and then they are listening
and you add, a trifle craftily

you say: were you a Catalonian, then you’d understand
or you say: if you’d be a Catalonian, what else
would you do…?

they jump at it, they answer, in tandem, a double-edged
shrillness: I am more of a Catalonian
than you, surely!

and, of course, here is where you burst out laughing.

you a Catalonian?
where? when? how?
don’t make me laugh!
is your pot that cracked?
are you hallucinating?
you a Catalonian!
that takes the cake!
‘tis totally unbelievable!
won’t fall for this one!

a silly prank

no way, José

get thee to a fucking sty for crazies, you creep…

ha… ha… ha…

and there you leave them

dangling furiously

irrelevant, paltry scum

simmering also in their own shit.

~0~0~

(Eleuteri Qrim : 2006-09-06 : *Balafi d'estoneta, bah - [Fet amb recança]*)

És tan cansat

Oh que cansat estic – d'estar cansat

El rei Quan Cago primer

Va cagar un cagalló – molt llarg

Era un cagalló molt merdanyol

Es deia “Carles”, “Xavi”, “Pau” – o whoever the fuck

Tota cagarrineta qui rimi amb merdanyol...?

Es deia “Puyol”, es deia “Gasol”

Es deia “Gasofiol”, es deia “Punyol”

Es deia “Orinol”, es deia “Purgacionol”

Era un cagalló molt reconsagrat

Molt reconsagradament caragirat

I massa tort de coll – llarg

Era un cagalló caragirat, colltort – entortolligat

Pudia a merdayol – mal evaginat, enverinat

Sortit pel canó – equivocat

Pudia a merdanyol

Fugim-ne doncs tots – no el toquéssim pas

No en féssim mai més cap cas!

“Que diu que qui...?” – fa ara tothom

I fa ara tothom: “Qui n’ha sentit a parlar!”

És clar, ja som a fa quatre o cinc anys envant

I ningú no n'ha sentit mai més a parlar
No en canta mica ni el gall ni la gallina
De coll torçut – tan caragirats, pobrissons
Massa entortolligats – tant guaitar enrere
Al reial cul qui els havia posts o cagats
Enyor de cul – com tornar-hi, com cargolar-s'hi
Endins – com cuc molt cargolat
Cagalló entortolligat – i llarg
Deliciós resultat: han acabats
Amb el coll espetegat.

Havien fet doncs l'ànec, i ningú ja no en sap...
És com si eren sebollits en territori enemic
Com si es perderen lluny ha
"Per horts desconeguts" – com diríem a tall d'alemany.

Per horts desconeguts – de fems aprofitats...?
L'enemic els aprofità a tall de fems per a femar's
L'hort...?

Tant se val…

Qui es capficaria ja en merdetes tals?

Bah, prou

Car…

Que cansat n'estic – d'estar'n cansat.

~o~o~

(Eleuteri Qrim : 2006-08-29 : *Se'n fan càrrec, cavà?*)

Se n'adonen…

[Se n'adonen que ara dic "~" per "cagalló". Dic "~~" per "cagallons". Dic can ~ on podria haver dit amb tanta de raó, és clar, canfelip. Els ~~ són els qui parlen ~. A Montjuïc, al camp d'en Lluís Companys, el Nàstic, equip català, com indica el seu nom, va guanyar l'altre dia els ~~ del ~, equip molt ~, com el seu nom indica.]

[“~” means “a turd,” “~~” means “turds.”]

He cercat els mots “cagalló” i “cagallons” esmentats en aquest mateix plec de les meues joveneses, i ja d’ençà del començ mateix en surten uns quants que ara puc readaptar amb el signe adient...

a) Equip enemic, la merda insuportable on s’arropleguen els infames castelladres qui ens prenen la terra i ens enverinen l’esperit. Aquell malastruc equipet de merda que en diuen (és clar!) ecspannol (i amb això és retraten, s’autoinsulten amb el pitjor insult que pot rebre un català, aquest d’ecspannol) hauria de disputar pus tost la copa de canfelip on al triomfador li donen un ~ - el ~ que posen al capdamunt mateix de llur puta, abjecte, molt odiat nom.

[I un pobre idiota qui es fa dir Serkhío Figabalba, completament obsedit en destruir el Barça en nom (fixeu-vos-hi!) de l’equip infiltrat dels criminals castelladres, el qual merdeta d’equipet duu (damunt!) un nom que el traeix de mig a mig, car prou és (no es pot ésser pus clar, jotfot!) “ecspannol” (tret que, sobre, amb el ~ onejant i molt pudent damunt l’en!)]

b) Qui té dret a la proesa. Per natural disposició.

Per natural disposició, només als catalans independentistes ens és llegut d’endegar proeses.

Cap bord enemic de la llibertat, ço és, enemic de l'independència, pot fer altre que empudegar pel mig.

Tot el que foten...

u) els traïdors [els del psc = Partit Sucursalista Contracatalà]

dos) els botiflers [els del ciu = Carrinclons i Umflats del restrenyiment escarransit]

tres) no cal dir, els criminas falangistes, fastigosos franquistes del pp [Partit Pheixista de la sangota fètida]...

...és, per definició, merda i espanyol, en un mot: merdanyol, carronya lladra.

Així que, per a aqueixos podrits xarrupa~ qui fan el tato bavós a l'enemic..., cap cas!

c) -Què fem en veure aquell drap pudent de sangassa que enlairen els lladres (en llur propi bramar els lladres es diuen losskhesspannoless, amb el simbòlic ~ tort afegit al capdamunt del

llur nom, cal ésser imbècil!)... Què fem en veure aquella merda repugnant onejant al vent com oneja el ~ simbòlic al capdamunt de llur nom...?

-El ~ ens inspira i ens serveix mnemotècnicament rai. Que què fem? Doncs ens hi caguem!

-Molt bé. I ara... Minyones i minyons. Som-hi. Com hem de parlar a les forces d'ocupació lladres...?

-En re, les forces d'ocupació lladres només entenen merda.

d) [Er Morfilla, el molt emborborigmat a la cort, vull dir, la soll llunyana ans imperial, i en la llengua de l'imperi ~. (Vull dir, què em sé jo, er Morfilla del PSC, partit botifler per xereca i molt roïna i nefanda excel·lència.

Com diu el seu secret reresentit: P: Partit, S: de Sotamà, C: Castelladre)]

e)

Lo castelladre gilós

(pitjor que no cap gos)

se t'amorra, se t'amorra

al parruf de la teua dona.

És tan gilós del que t'ha pres

que de viure s'estimaria més

al parruf, i fins i tot a la bunera,

molt llefec del ~, d'una altra

qui no és la seua.

f) Això de les banderes, és palès que tots els altres estats qui havien patits règims feixistes, tantost pogueren, es desempallegaren de les banderes sota les quals les atrocitats foren comeses: així el Japó es deseixí de la bandera imperial (aquella mena de mocador amb un Solell tot vermell i multiradiant), l'Alemanya, no cal dir, es tregué de sobre aquella abominació amb l'esvàstica... etc. Només els castelladres mantinguern llur ~, i encara el mantenen. Si això no és signe de la continuació del feixisme!

g) Khosselito pikete d'exekufion ? és tan ruquet i carrincló, pobret, que s'ha estimat més ésser cap de ~ (on rep a repèl les lleterades) que no cua de lleó amb els pujolistes.

h) Encara hi ha gent a la vila (a la Vila-Real, xeic!), prou il·lusos, qui

volen denunciar en catalònic..., i encara n'hi ha qui no saben que cal rebre callant i prou; i encara hi ha catalònics a Pollença qui no comprenen que cal sempre parlar a l'autoritat en ~, i encara badaràs les borrades de barrades que reps a Borriana, i a Maó i a Tamarit, si goses piular en comdéumana..., i tanmateix hom s'hi encaparra i s'hi manté, maleïts condemants..., home, fins al capdamunt..., i com us hi ficaríeu si doncs no vosaltres...? Cal comprendre'ls!

i) Hi havia quatre lladres parlant en ~... Ah, no...! Hi havia un lladre, i els altres tres eren tres dels robats, qui, parlant en ~ per deferència al cruelíssim lladre (per armats assassins sempre recolzat), esperaven haver de pagar, il·lusos, menys.

j) "Haig de respectar sempre aquells qui déu, en la seua infinita saviesa, ha mesos damunt meu..." (Més saviesa! Quan sentis el mot "saviesa" fica't taps a les orelles, perquè t'hi voldran embotir qualque molt infecciós ~.) Allò del respecte li fan pregar a la minyona a l'obrassa d'en Vonnegut, Déu us ho pagui, mestre Aiguaros, 1965. I ja sabeu que tot el que ens fan pregar és merda, és paper de torcar's - carta blanca, per als privilegiats...

k) kkk = ~~~.

~o~o~

(Eleuteri Qrim : 2006-08-13 : *Gallina de la vertebració, ço és,*

sense espinada.)

Cloqueja en Gallina que belleu li abelliria un boldronet a can ~.

Gallina, ara que els “murcians” t’han fotut fora del partit per a fotre-hi al teu lloc un xoriçu i ara que dius que ets tan poc “murcià” i en canvi tan català que fins voldries un boldró “català” ar congrefo de disputarros, per què no et fas d’Esquerra pseudo-republicana...? Al capdavall volen el mateix que tu, ésser un boldronet ar congrefo de disputarros al merdís de llurs amors.

El projecte de la pseudo-Esquerra i el teu és el mateix, o en tot cas si fa no fot. La “vertebració” dels cagats i sense espinada a l’esquelet gangrenós del ~.

És la pseudoEsquerra pseudo-republicana de pseudoCatalònia al capdavall qui desarmà Terra Lliure, l’únic exèrcit qui teníem, i qui volgué desarmar l’exèrcit basc, i sobre encara van rebre perquè qui volia desarma’ls, il·lusos de merda, eren els feixistes dar congrefo de disputarros o com se’n diguin aquella merdegada del ~.

De tota manera, merda per al vostre galliner. Ja us ho fotreu. Catalònia ni ha ops de traïdors ni de desarmadors.

Els catalans ens anirem desempallegant de tanta de gallinassa de barrastral de congrefo de disputarros fins al jorn ineludible de la llibertat. I qui no n'estigui content que es foti, és clar, com ara et fas fotre tu, foragitat pels "murcians" i esdevingut a la història (molt petita) un altre Pujol qui només serví per a anar xuclant ~~.

Au que us bombin tots plegats. De veure-us o de sentir-vos ens en tapem nas i ulls, traïdors qui feu el joc amb ar congrefo dels disputarros i tota la merda del can ~.

~0~0~

(Eleuteri Qrim : 2006-08-07 : (*Escataineigs d'estiu. Tres poemes de l'agost, com les gallines ens octubrim.*))

A!

Letzer Avatar
Schreiben ist Scheisse
Leben ist Sterben
Dasein ist Zeit-Sein
Was ist DA, DA IST
Mehr Raum, mehr Raum...!

B!

Fer no fent
Qui no fa res fa més
Qui no diu res diu més
Qui no va enlloc va arreu
Wei wu wei
Ningú no tindrà mai més res a redir-hi.

C!

Prou calia
Silenci, exili, mònita
Has some devasting upheaval just occurred which…
I'm not going to croak…
Filled with murderous feelings for the miraculously heeled
He abominates his sanity not a whit
What you looked in vain for for so long is pure fantasy cunt
Sitting in a train station or an airport
Much gibberish about the well-being of insects
We wade through appearances of deathbed conversions
He became a hermit
There were ants in his crotch
Car l'eix del món és la magnificència
I l'espasa no es comparteix
Per un excés de pegats de ronya
The paths before him diving into crutches
The toads singing lest life should initially be baffled
By their compulsive epigraphs back into its original setting
L'enviat adreça la seua tirallonga lamentable
A les oldanes granotes hirsutes de l'estany
Vae victis, diu, vae victis, and so on
Peuades de cavall d'apocalipsi

Al rerefons, al rerefons, al rerefons...
Més em valia mai no haver-m'hi bellugat
Qui no es belluga, cariàtide, atlant, telamó
Tota la professó més o menys carallot
Li passa part davant
Mes cert és oipús que qui sobrevola l'escena
Ho veu tot a llambregada d'ocell
Ah, nervi!
Branca d'arbre em vull.

Bassa negra, cel rabiós

Petits sabotatges

a cal senador

fiques al mal calaix cada rucadeta o document que treies

de cap altre indret

aixafaves el pebrot a la porta de la nevera

als prestatges els potets oberts cap per avall

i doncs

tantes d'equivocacions, manoi, creen intranquil·litat.

Al jardí, la bassa negra
a la vora, arbre majestàtic tallat
arbre majestàtic
arbre majestàtic traïdorencament arranat per un escamot
desvergonyit.

Pas subterrani
oblitera'n els senyals
oblitera'n
oblitera'n els senyals
banderes, insígnies, commemoracions
falòrnies massa bigarrades.

Boca nova de metro ben a prop
i doncs, prou podem
tot avança, cada dia vivim millor
i entenem més coses
només morint deixarem d'entendre més i millor.

Bassa negra
bassa negra

bassa negra que ara emmiralla

escletament i nítida, diàfana

un cel rabiós

un cel rabiós

que l’arbre majestàtic adés apaivagava.

----

decàleg o endecàleg del soldat

u. mataràs. matar és el teu deure número u.

dos. et cagaràs en déu cada cop que la mort et fregui, li donaràs gràcies un cop et comprovis il·lès.

tres. adoraràs les noves màquines mortíferes, els helicòpters, els canons, els avions, els tancs, els vagarros, les bombes..., tot el que et permeti de matar més i millor i més estalvi, a una distància inviolable.

quatre. violaràs canalla i dones, mules, qui fos; ets un soldat, tens la llicència i el perdó per a violar a tort i a dret.

cinc. a tothom robaràs, faràs tort, causaràs destret. per a això existeixes.

sis. seràs valent, per força, atès que ets l'únic i en tot cas el millor armat. el desarmat és el teu enemic més oïble, mai no li donaràs quarter. això et fa valent.

set. ba... ba...

vuit. ba...

nou. ba...

deu. ba... ba...?

onze. fi de repapieig. tens a la mà l'arma del suïcidi.

~o~o~

(Eleuteri Qrim : 2006-07-25 : *El sant pare Ubú això fot: se'n va enlloc*.)

Sobre el sant pare Ubú qui vingué suara de visita a enlloc.

Patapum, patapum... Quin enrenou de pelegrinatge suïcida...! La marxa dels titelles antipolonesos...!

Mes...

On anava l'altre dia, a pas d'ànec ranc, la fanoca marabunta castelladra...?

Com gossos a la buidarada o mosques al palter, es pensaven que anaven a Balenfia a veure-hi el pah-pah i (fent abstracció dels quatre pagerols qui hi parlarien amb la L per a ells lletja i esgarrifosa, L – ah, anatema! – de polonès) es pensaven que hi anaven a sentir-hi parlar en canvi, com sempre, llur balenfiano, aquell balenfiano provincià, balenfiano amb F, tan repel·lent arreu.

El Nabarro-Bals, l'opusdeïsta amb cara de franquista [harmonia monstruosa de l'espai interplanetari i extrapatagònic!], ja havia avisat el pah-pah que a Balenfia si mai parlava en alemany comprengués que parlava en "Valencianisch". Els balenfianos són així: tot el que s'hi parli ha de dur, peti qui peti, el nom provincial.

Tant se val. La qüestió és que fet i fet els adelerats titelles no anaven enlloc.

Adés, el tètric cruel polonès filocastelladre ja ho havia copsat, que no érem ni vivíem enlloc – els castelladres li deien que parlàvem polonès, i, mentider, feia veure que amb el polonès que parlava ell ja en devíem tindrem prou i massa. Au.

Ara, per què del provincial dir'n "valencià", i no pas, molt més dignament, "alacantí"...? No ho he entès mai. De fet, crec que ni la primera ciutat a Migjorn, ni la segona..., la tercera doncs fóra la bona, i que del provincial doncs caldria dir'n "il·licità", si més no pel que suggereix d'il·lícit.

Tant se val. El sant pare Ubú a l'altra Polònia, la Polònia d'ara, ací volia arribar...

Donant pel cul el caciquet Kamps de la Mort [diuen els texts dogmàtics ans epistemologitzats i indexitzats rai que ambdós s'hi plauen qui-sap-lo!]... I irrumint-lo, doncs, i alhora aspergint amb merda beneita els merdilenys amb un xuclador desembussa-tasses de canfelip... – ecs, espectacle atroç que, a sobre, cal pagar bitllo-bitllo pels xuclacagallons qui el votaren – despesa astronòmica, enjòlita pels èters i flogists.

"–Pel que fa a l'acció, s'esdevé a Polònia, és a dir enlloc." Així estipula aquella gran autoritat geogràfica, n'Alfred Jarry, al seu tractat de deontologia, molt assenyat i dens, apellat: Ubú rei (1896).

Ara, que, dic jo, pobre del tit, més val no ésser enlloc que no pas en aquell cau provincià envaït per la marabunta lladra. Tota aquella pudent fanoqueria merdilenya venint a ensumar els pets de llur nou ídol, el setzè beneit – verge o verga dels desemparats, empareu's-en!

Cert és que no és pas tan beneit com l'altre. Em sembla que [vejats miracle!] distingeix entre Catalònia i Polònia.

Hi va haver un camí un pah-pah català qui volgué partir mig món i lliurar'l al rei català. No pas al rei polonès, no fotem.

Era un pah-pah qui [com tothom fins molt recentment, quan els avariciosíssims lladres ho han falsificat tot], qui doncs quan deia "Espanya" parlava en termes geogràfics. I quan deia "espanyol" podia ésser i sovint era que es referís al català. Conta en Baldesar Castiglione a Il Cortigiano (1528). "–Quan Proto da Luca, qui, com sabeu, és un home molt de la brometa, demanà el bisbat de Cagli, el pah-pah va dir: "Que no sap que en "espanyol" si dic caglio vull dir que no dic res...? Pel fet que la vostra senyoria és molt bocamolla, crec que poc fóra gens bo enlloc un bisbe que no es pogués estar d'afegir al seu nom qualque indiscreció, i més val doncs que la vostra senyoria cagli..., calli."

Tot i que sempre hi ha hagut certa confusió, el gran expert en tot n'Alfred Jarry, al seu tractat immens que es diu: El rei es banya, ens ho demostra pla.

Bany d’Ubú

(d’Alfred Jarry) (1903)

Rampant drac fluid, d’argent en verd d’agror,
Pandicula al Sol el Vístula mandrós.
El rei de Polònia, abans de l’Aragó,
Molt nu s’afanya cap al bany, gras merdós.

Dotze pars hi són, i ell sense parió.
Si, anant-hi, li trem el llard eczematós,
Trem la terra amb el seu bleix d’erupció.
En esclop cada trepig la sorra ha fos.

El seu ventrell és un pavès, i l’il·lustre
Redundància del seu culàs desenllustra
L’importància dels seus calçotets vulgars,

On hi han els retrats, en or i au naturel,

Part darrere, un indi a cavall, bordegàs

Molt pugnaç i, part davant, la torre Eiffel.

—————————————————————————

I ara això, mutatis mutandis...

Diu en Mirabeau a darrers del set-cents: “Polònia, tot i que sense fronteres, dividida a l’interior, enlloc present com a cos, tanmateix es conserva. En un mot, tot i que no vull dir que sigui la millor manera de fer-ho, existeix!” “Doneu-me Polònia i els polonesos tan degenerats com els tenim avui, i tanmateix no crec pas impossible d’oferir’ls el desig de lleis i felicitat que els convé. Hom oposa sempre, com qualque obstacle insobrable, les passions a les reformes, i ensems hom deixa d’adonar-se’n que, ben combinades, són els millors mitjans fins i tot per a destruir-les. Si mai hi ha hagut enlloc cap estoic autèntic, el seu estoïcisme és obra de les passions mateixes.”

Diu n'Apollinaire a comencs del nou-cents:

"Sóc la filla d'en Joan Mornerski... La furor patriòtica ha actuat sobre els meus senys de tal manera que, si abans era piadosa com una santa, ara Messalina i Caterina foren com anyells al meu costat."

Amb quin calfred sentí ell les declaracions d'aquella exquisida marcolfa. Volia llavors, fos com fos, llepar-li el cul en honor a Polònia, i li revelà de quina manera s'havia embolicat, d'esbiaix, en aquella conspiració que costà la vida, a Belgrad, a n'Alexandre Obrènovitx.

Ella l'escoltà amb admiració: "Ah, si qualque jorn podia veure també el tsar defenestrat!"

"Teniu tota la meua admiració" – li va dir a la polonesa – "mes, si fos el tsar, això faria, anorrearia els polonesos. Sapastres pitofs, contínuament fabricant bombes i fent el planeta inhabitable. A París mateix, tots aqueixos sàdics qui entrevenen miserablement tant els jutjats com l'assistència pública...!"

"Cert" – féu la polonesa – "que els meus compatriotes són gent poc enjogassada, mes només cal que hom els repleveixi la pàtria, que hom els permeti d'enraonar llur llengua..., i Polònia, ja hi som: tornarà a ésser l'indret on senyoregen l'honor cavalleresca, el luxe i

les dones més collonudes.”

“Raó que tens” – s’exclamà ell, i estengué la bonica ambulanciaire damunt una llitotxa i, cardant-cardant sense pressa, ensems es posaren a imaginar episodis galants i llunyans…

Diu en Çontiberi a començs del nou mil·lenni:

“Cardant sense pressa i ensems somiant truites d’una Catalònia lliure… D’una nova Polònia adés sense fronteres pròpies, dividida a l’interior, enlloc present com a cos, qui tanmateix reneix sencera, independent, lliure i solidària…? Hum, bon programa, tu!”

~o~o~

(Eleuteri Qrim : 2006-07-18 : *Salut, Mont i Illa!*)

Mestre Mont i Illa, salut, salut!

Carallot qui sóc, no sé pas per què em pensava que el nostre proper, imminent salvador de la pàtria es deia Morcilla. Morcilla, que en

l'idioma andalús vol dir xoliç – i àdhuc pitjor: xoriçu! Llas, i prou sabem qui són els xoriçus.

Per això no me n'ensumava res de bo. I, a més, el veies merdacaner rai, aquell sicari Morfilla (així és com l'insultaven els xoriçus, i ell aquiescent i rient-los les gracietes)... "Morf-", sí, en l'algaraví lladre, i ell a sobre petonejant el cul dels guillotinables del merdís. I pensava: "ràpid, rabent morfisme cap al monstre, sí..." Se'ns torna xoriçu definitivament, és com si ja el vèiem penjat al ganxo d'un carnisser de l'alta burocràcia, regalimant sangassa i greix, ecs! Un altre xoriçu professional, decretant execucions sumàries contra els catalans.

Però no, tot devia ésser mònita i argúcia, murrieria i traça de polític, garneuesa i entrecuidament i guineueria del polític més ambiciós..., de qui cal suposar que podrem esperar les pitjors bestiades tost rai. Els tenia ben enganyats i infiltrats, maleïts lladres xoriçus qui tant andalusos com catalans odiem amb odi perenne, que no...?

Tot camí per arribar a cap de la Generalitat era bo... Recordem com terrorització el lamentable Carrot i Pastanaga a penedir's molt abjectament, ploricós i desconfit, com una puta Magdalena de repetició... Car això de penedir's de res és només per a putes desnonades, ja massa lletges, i ara convertides en darrer consol al capellanumfisme infecte. Quina merdegada ínfima d'individu és qui mai es penedeix dels seus actes...?

[PP: (Pastanaga, el Penedit). Millor que el PP, PPPP (Pastanaga, el patètic putrefacte penedit). PPPPP (Pastanaga, el penedit, patèticament perdut per a la política...)]

Mes ara hi veig clar. Veig que es diu Montilla – Mont, Illa – Mont i

Illa. Perfecte. El nostre Hitler (Hil·la), el nostre Franco (kheneralíssim-oh), el nostre Stalin (pare: "pop", "atiets"), el nostre Nap (Napoleó)... Un altre perifèric de les antigues colònies. Hil·la el bordet austríac, Franco el quasiportuguès, Stalin el georgià, Nap el cors...

Què s'han de fer perdonar, que no són prou genuïns...? Es tornen més papistes que el sant pare Ubú...!

I mestre Mont, doncs, l'andalús. Andalusia, la nostra colònia. Foren els sanguinaris catalans qui la conqueriren als pagerols de sarraïns. Mitja Andalusia que a poc a poc s'estableix més tard a Catalònia, tots tornant al poder colonial – típic; s'hi troben com a casa; fira d'Abril, castanyoles... I pronuncien la C com els hem ensenyats. No pas com els xoriçus.

Mont i Illa – bon presagi per a l'aitan anhelada per tothom total unió de Mallorques i Catalunya – cap al ràpid assoliment d'una Catalònia triomfant, única, independent, lliure i solidària, capdavantera a Europa i on fos.

I ara doncs, fet: anirem lluny!

Del Mont Canigó a l'Illa d'Eivissa...? El que vulguem. Una sola Generalitat de la Catalònia Sencera!

Aquest home providencial.... Quina sorteta no hem feta! El nostre Hil·la! El nostre Nap! El votarem en massa...! "Que tremoli l'enemic!"

Salut, salut! – esgaripem aixecant les urpes dretanes (plenes

d'antigues boïgues els palmipèdics integuments, i portant-hi, de polseres, esperons, i, als anells, arsènics; tota la parafernàlia nacional-socialista catalònica), maleit trampós, heroic, que amagadet s'ho portava! Superhome Mont i Illa al rescat!

Ara el veiem bé, ens n'adonem, la puteria excelsa, sublim, d'aquest exemplar home de destí. El nostre salvador. L'obscena nuesa de l'urçol a l'ull esquerrà – excusa per a la guerxina del "qui s'ho creu, quin gamarús s'ho creu...?" No pas nosaltres...! Ens n'adonem que tot era ficte, tot estratagema molt idoni per a fer's amb el poder. Ara tenim els ulls ben oberts! Oital. Tot hi era política d'alta volada, maquiavel·lisme i merdisme dissimulat – ai, malparit, com els tenies tots engalipats – al pot – al sac – a l'orinal!

Bon polític a collons – la mà trencada (l'ull trencat, la boca, la llengua trencades) en l'art d'ensarronar la gent. Malèfic, així et volem, que ara toqui de rebre als nostre enemics, ausades, jo gos, notfot, i tant, i tant! I no els planyessis pas, gens! Exèrcits imperials... Pas d'oca... Som-hi, som-hi... Barrabum, barrabam.

Mestre Mont i Illa, el nostre estel conductor. L'estel de l'estelada al cel... Ja hem trobat el quest, el sest, el rumb, el nord... Al zenit ens atraça...! Aquest serà el mil·lenni català...! Ara venim, prests, amb la bragueta ja descordada. Donarem pel cul el món. "Ara és hora, catalans...!" – profecia complerta. Mont i Illa, el nostre Hil·la, el nostre Nap, hi podem pujar dempeus!

~o~o~

(Eleuteri Qrim : 2006-07-09 : *L'altre Antelm Turmeda gairebé*

guanya el mundial [de futbol])

L'altre Antelm Turmeda gairebé guanya el mundial [de futbol].

O: Els del l'Alguer baten els del Rosselló... [Només els catalans som prou ubics per poder fer-ho!]

O: Europa u, Àfrica zero. [Tots els africans anàvem per l'Àfrica...]

O: Ramonet, fes-te fotre de moment!

-No pas que el Ramonet ho hagués fet malament..., mes hauria fet un millor paper encara n'Antelm Turmeda...? Un altre català qui mestreja africans i els emmena cap al bon indret de l'assoliment feliç...!

-Hauries, Ramonet Domènec, pogut esdevindre un altre Roger de Flor, un altre Ramonet Muntaner...; encara més: un altre Antelm Turmeda! Grans almugatens catalans qui, davant estols de moros, sicilians, grecs - tot és si fa no fa - gent qui són miracles de la natura, africans o mig africans, forces vitals, de qui la mateixa flaire baronívola diu: potença, vull dir, potència! - assoleixen fites heroiques d'allò pus!

-No és culpa teua; tu rai; encara et fiquem al panteó dels grans capitans catalans sebollits a cal veí. En Francesc Aragó, N'Arístides Maillol, En Claudi Simon, N'Albertet Camús, En Sibiuda, En

Vilanova, N'Orfila...

-"Frare Antelm, oh fill car! Oh, de les tres lletres mestre! Lo morisc vos és tot clar, en l'hebraic sóts molt destre... [I no cal dir en català! Les tres lletres que calen (i afegim-hi, en aquestes dates d'ara el xinès, l'anglès, l'alemany...)]"

-"Aquest llibre jo he dictat en català, per ço que si et demanaves d'algun fet, sies informat de la resposta. I no l'he dictat en llatí, perquè lo vell, i lo fadrí, l'estranger i lo cosí entendre'l puguen."

-"Un eximpli us en vull dar: tres llances ensems lligades, a tard se podran trencar, mentre sien ajustades; i si són desseparades, rompran-se lleugerament; mentre hi haja uniment, jamai no seran trencades." [En Muntaner en va dir mata de jonc. Pi de les tres branques. Tres llances ensems lligades. Som-hi. Ja ho sabem. Qui ens vol deslligar, és el nostre enemic jurat qui cal anorrear.] "-Mai no fou tal unió, de migjorn a tramuntana."

-Això és un savi, n'Antelm, i en Ramonet i tot i - i no pas aquell betzol datpelcul de l'hort de les cols podrides amb qui els lladres gallinejaven.

-Havia n'Antelm predita la desfeta del gall davant els milanesos, vull dir, els milans...?

-"És cosa vera que els llagosts fan gran gam i damnatge a blats i fruits, i així mateix molts d'altres ocells, com ara cornelles i gralles. Fan damnatge oimés els rats a tant de recapte com es mengen, i a la roba i vestiments, i els milans en fan als pollastres, i cans i moixos roben viandes. I el llop i moltes d'altres bèsties viuen de rapinya i assalt; i les guineus rapten les gallines..."

-Àdhuc l’errada del penal? "-L’error darrera que la primera serà pus mala; cell de la Scala dins Llombardia, i en aquell dia, amb sa potença, farà valença... Ai, rei de França...!"

-Cal dir tot passant que lleu la nostra selecció nacional farà forrolla als mundials. ”-Gent Catalana, amb gran potença, faent valença, alçant bandera, rompent l’esquera..." Rompent l’esquera – l’azzurra, la rokhija, la bleue... – tant se val! "Serà constreta gent Catalana, veu de campana, per tota terra..." Vint anys seguit guanyarà el Barça la lliga de campions. "-Tu Barcelona, qui ets corona de la gran pompa, a so de trompa, ballant, fas festa, portant en testa, de joia, garlanda, segons comanda la profecia, ta alegria ara comença..." "-Per ta potença seràs temuda... De la batllia tendràs la maça. Lo cel percaça amb providença ta convinença sota la lluna, faent fortuna tornar bonança; menaràs dansa de gran noblesa.Prenent l’empresa del sant passatge seràs guiatge de l’armada. I despatxada la venjança, sota ta llança serà la terra (si ja no erra la meua cienca) sense fallença...!"

-Ramonet, els encanteris et sortiren bords o se t’espatllava al darrer instant la gens astruga astrologia...? "-Quan la lluna, del seu llum aminvant, creix per son nombre, ell ordenà un perfum sots un arbre, en l’ombra. De semença de cogombre, ungles d’hom, sang menstrual, paparres, fulles d’orval...”

-Mes, llas, no li serví de res...!

-”-Així me’n pren com al gall, qui, per por, de l’hom s’estriça..." El gall fot lo camp.

-"Et la France avec!" I plorarem tots plegats clàssicament: Ah, per la

gallina al pit adés daurada qui l'afamegat dídac pollós s'ha cruspida fins a l'os més escarransit. A la Rimbaud: "Oh, merde donc pour les os de la geline jadis dorée et pimpante sur ma poitrine et qui le rital friand et affamé a mangée com du rôti savoureux."

-N'Antelm, millor entrenador de bells africans, tot ho sabia. "-Temps de fugir, temps d'encalçar... Savi és l'hom qui pot trempar la sua ira." Li diu al Zizú. I: "-L'hom fa cosa quan és irat; pus se'n pinet quan és tornat en lo seu seny."

-I: "-Lo dolç parlar creix los amics; llengotejar fa enemics."

-Encara: "-Lo parlar no és sinó vent; per ço, fill, tin bé esment; si vols tractar amb la gent, no els girs la popa." "Fill meu, sies obedient, no faces desplaer a la gent; i pren per bon ensenyament lo bon respondre." "De poca brasa, certament se fa gran foc, i molt ardent; així d'un mal parlament n'ixen grans bregues..."

-Quantes de vegades t'ho haurem de dir, Zizunet...?

-Zizú [de tots els idiomes peninsulars, només el català i el portuguès saben pronunciar-li el nom com déu mana: Zizú; en el conegut idioma andalús, fa: Sissú, en l'arronsat algaraví lladre: Fifú...!]), ai Zizú...!

-Fifú, doncs, ja sé per què ets tan brut. Has viscut massa a la merdanya [al merdís per a pus pis!]. I, segons n'Antelm: "-Amb lladres no vulles usar, ni res d'ells vulles comprar: mal ne pories conquistar, en alta forca." En alta forca, o pitjor. Pels hipòcrites i covards mitjans de comunicagació insultat sense solta ni volta. Mes ja et dic que et deu vindre de l'infecció cagallona. Guaitant braus torturats per marietes vestits de llufes, entre "la munió dels crits, i

trons, i de les infernals confusions", massa ofès, t'has cregut (un instant de mareig passatger) torturat brau valent, i banyarriqueges...!

-Bornes i ricabanyes ferotge. Massa anys insultat per vils ignorants a les graderies!

-En Matterazzi malparit ho sap, sap les susceptibilitats del qui és de raça agredida, i tot i que n'Antelm ens diu "-i mai per malenconia no vulles dir vilania", i que "-malparlar no és cortesia ni bona usança...", ho fa per burxar't, com el vil marieta torer hostilitza el brau drogat. I dius al matto Matterazzi: "-Au, doncs, entoma, mena d'aranya; i si ara et fot al pit la banya, no és pas perquè em diguis banyut, mes merdanyol qui put...!" Quin se'n pot estar; és comprensible!

-I ara, per a la propera, Ramonet, millors eixarms! Ambtant... "-No mengis gallina ni capó, menja llegum, i bon peixó; a las festes carn de moltó ton menjar sia. Si tens fretura, i gran dany; si tens pèrdua, i no guany..., record-te, que bé, i afany, i tot, se trasmuda... Aprés fortuna, bon temps fa: aprés de núvol, bell Sol fa; quan hom se pensa que plourá, lo Sol traspunta."

~o~o~

(Eleuteri Qrim : 2006-07-04 : *Un polsim d'en Marcial i un altre d'en Howard Zinn*.

Un polsim d'en Marcial i un altre d'en Howard Zinn.

Diu en Marcial:

“Els rics saben per què els cal la ràbia.
Perquè odiar surt més a compte que donar.”

(...)

Feixisme (no tan) tou dels americans.

“Per què no us deseu les banderes?” – diu en Zinn, i continua:

-En aquest 4 de juliol, faríem comcal si rebutjàvem el nacionalisme i tots els símbols que arrossega: les banderes, els pletges de lleialtat, els himnes, els càntics insistents que déu ha d’afavorir’ns i beneir’ns per força part dessobre tot altre boldró de gent.

Nacionalisme – oi?, aquella ferotge devoció a una bandera, un himne, i unes ratlles fronthereres, tan ferotge que genera tota mena de matances generalitzades [mass murder] – no és doncs pas els nacionalisme, junt amb el racisme i l’odi religiós, una de les pitjors dolenteries del nostre temps?

Aqueixes tres dolenteries hom ens les inocula al cervell d’ençà de menuts, hom ens les conrea, ens les nodreix, ens n’endoctrina d’ençà de néixer, car són molt útils per als qui manen, però

esdevenen letals per als allunyats del poder.

En una contrada prou petita i, amb un exèrcit condigne, gens afamegada per estendre's territorialment (Suïssa, Noruega, Costa Rica, i pler d'altres), això de l'idea nacional pot ésser benigne. Mes en un estat com el nostre – enorme, atapeït d'armes de destrucció massiva – allò que podria haver estat un urc innocu, es torna ultracuidat nacionalisme, perillós per a tothom, tant per a altri com per a nosaltres mateixos.

Els nostres ciutadans hom els ha pujats amb l'idea que la nostra nació era diferent de les altres, quelcom d'allò com no hi ha altre al món, molt més forta moralment, amb dret doncs d'estendre's a terra d'altri per tal de dur-hi la civilització, la llibertat, la democràcia.

Aquest enganyar's tot sol comença tost rai.

Com els primers colonitzadors anglesos feren cap a la badia de Massachusetts i s'endinsaren en terra índia, hom els presentà resistència, i tot seguit la violència escalà en guerra contra els indis pequot. La matança d'indis, hom la veia com aprovada directament per déu, i el robatori de les terres com manada per la bíblia. Els puritans adduïen un dels salms, el que diu: "Demana'm i et donaré, ço dels heretges serà herència teua, i els indrets més allunyats damunt la terra seran possessió teua."

Com els anglesos calaren foc a un poble pequot i hi mortriren

tothom, homes, dones, infants, el teòleg purità Cotton Mather va dir: “Hom afigurà que pel cap baix sis-centes ànimes pequot foren trameses a l’infern en aquell dia.”

En començar la guerra contra els mexicans, un periodista americà declarà que era “el nostre destí manifest d’ocupar totalment el continent que la providència prou ens ha ofert.” En acabat que comencés l’invasió del territori mexicà, el diari The New York Herald anuncià: “Creiem que és part del nostre destí la tasca de civilitzar aqueixa formosa contrada.”

Sempre deien que la nostra contrada anava a la guerra per raons benignes.

Envaírem Cuba el 1898 per tal d’alliberar els cubans, i poc després férem la guerra a les Filipines per tal “civilitzar i cristianitzar” els filipins, segons paraules del president McKinley.

Mentre els nostres exèrcits anaven perpetrant tota mena de matances a les Filipines (600,000 filipins si més no periren en els pocs anys que durà el conflicte), el nostre ministre de la guerra, Elihu Root, deia: “El soldat americà és diferent de tots els altres del món. És a l’avantguarda de la llibertat i la justícia, la llei i l’ordre, la pau i la felicitat.” Ara veiem que a l’Iraq els nostres soldats no són gens diferents. Potser a repèl, potser lluitant contra la pròpia natura, però el fet és que igualment han matats milers de ciutadans de l’Iraq. I alguns dels soldats s’han mostrats prou capaços d’entaferrar tota mena de brutalitats i tortures.

I tanmateix també ells són víctimes, víctimes de les mentides del nostre govern.

Quantes de vegades hem sentit el president Bush i el secretari de defensa Rumsfeld dir a les tropes que, si hi deixen la pell, o si tornen esguerrats o orbs, tot ha estat per la “llibertat” i per la “democràcia”?

Un dels efectes del pensament enverinat pel nacionalisme és la pèrdua del sentit de la proporció. 2,300 persones mortes a Pearl Harbor esdevenen la justificació per a matar’n 240,000 a Hiroixima i a Nagasaki. La matança de 3,000 persones l’onze de setembre esdevé la justificació per a matar’n desenes i desenes de milers a l’Afghanistan i a l’Iraq.

I encara el nacionalisme guanya en virulència com hom li afegeix la benedicció de la providència. Aquests dies tenim un president qui envaeix dues contrades en quatre anys i que l’any passat, durant la campanya per a la seua reelecció, va dir que déu parlava per la seua boca.

Hem de refutar l’idea que el nostre poble és diferent i moralment superior als altres poders imperials de l’història del món.

Hem d’afermar el pletge a la lleialtat que devem a tota la raça humana i no pas a cap nació en particular.

~o~o~

(Eleuteri Qrim : 2006-07-03 : *Paladí Valentí, l'Anna el contradiu.*)

Diàleg sonat. La meua dona Anna rep el paladí Valentí, mestretites bestial.

Sovint em disfrès de dona com ixc d'aventura. Tothom sap que les dones, no solament en saben més (de tot); com enraonen, en revelen bon tros pus (de tot, de tot), que no pas els histèrics dissortats tostemps per la testosteronota emboirinats, i qui només parlen de rucades, com ara de guerres i futbol.

Tant se val. Em feia doncs llavis i celles davant el mirall com vaig sentir la meua dona renegar de ferm. Es veu que havia vist per la finestra atansar's el vergonyós paladí Valentí.

-Nein, aber was für eines schmutziges Schwul... De quoi je me mêle...? Mais encore toi par ici, connard...? Lluís, hier ist der blöde Komplex Gefolgsmann... (em sembla que va dir, car quan remuga ni sa mare no l'entén).

-Qui...?

-Aquell carallot qui a Catalònia ha de defensar els castelladres perquè no hi tenen prou defensa, es veu...!

-Ah, aquell santimoniós, nasal, capellanufós, missós i pudent home de seny, de qui els vímets o nervis són tan trempats i el vit no gens. Com érem escolanets ens la pelàvem als morros de l'hostiari, ens tocàvem la pera mentre tocàvem la campaneta.

-Deixa't d'ostietes; què li dic?

-Envia'l a pastar cols. Merda, li dius que estic netejant els fusells i que sovint se'm disparen sense avisar; no, li dius que tornc a ser al manicomi; no, que me n'he tornat a la Xina; no, que no hi sóc, o que tinc el piu enferritjat a mal trau; si em veu més tard, li dius que sóc la teua cosina Semprònia-la-mateixa-enrònia..., i, si em diu re, em pensaré que m'ofén i que se'm tiraria de cop-descuit, violaire, i doncs li fotré un batzac amb la bossa que duc sorrada de sorra que li asclaré la cassola on s'hi amaga la nou eixuta del cervell, pobre betzol.

-Que hi ha el senyor Lluís...?

-Es tut mir leid, gnädiger Herr, aber gestern in der Nacht er

verschwindet...

-No kheibla span-i-oli...?

-Keine ahnung, ich versteh keine wort...

-Span-i-oli! Togos! Flamencou! Viva franco!

-Malaguanyat, on t'has perdut! Ja pots fotre el camp; no ens fem pas amb gent tan destralera. Li tanco la porta. Som catalans.

-Ah, català; uf, escolti!

-Du bist doch der Bulle, oder?

-Mani?

-Que fots cara d'ésser de la bòfia. Et penses que no t'he clissat.

-No, no, escolti, sóc molt català, i ja sap que català i bòfia no

s’adiuen… gens!

-“Sensing large schemata, the hoary wise man saw the world as simple-minded geometry a baby could comprehend, and yet nobody but the birds understood the simplicity of everything,” són mots molt pregons d’en Lluís, el filòsof.

-Oi que escriu estrany, amb un present d’indicatiu sense terminació, vull dir, amb terminació zero, i amb un subjunctius, i uns mots obscurs…

-Sap què li dic, que fa el que vol; potser és un ruc (ell); potser li agrada així; qui cony és vostè per a criticar això? On són les seues lletres de crèdit? Vull dir, qui se’l creu…? Té (ell) un estil barrejat, on tot el que val s’hi val, tot sigui que sigui prou català, de dalt a baix i d’esquerra a dreta de la geografia d’on la nostra cultura, urcosa rai, ix. I què? No li agrada (a vostè), doncs faci’s fotre; diu (ell) que vol un vocabulari total, amb un gammat tan ample com pot, que abasta tots els clàssics del territori, d’ençà de les beceroles de fa dos mil anys fins ara mateix, tot sigui que no sigui, com li dic, enverinat…

-No, si no dic…

-Si que diu, i massa.

-No vol deixebles? Podria (jo) voler ésser un deixeble del gran filòsof...

-No em foti riure!

-I ell què? Molt filòsof, però obsedit, obsedit malaltissament, per exemple en els veïns...

-Vostè en diu obsessions, i ell en diu passions, i una de les seues passions és veure la seua contrada lliure d'una puta vegada, da, i tak kharoixe, ribiònok!

-Eh...? I tot el que diu, molt viat amb trets feixistes i fanàtics – fanàtics d'aquells com aquell qui amb poc que el tret li surti guerxat ja es "canvien la camisa..." D'això volia parlar-li.

-Poc el coneixeu. Sempre va en samarreta i a córrer, l'home, i esparracada, déu meu, un filòsof distret a collons, si sap què vull dir. Camisa, cap. No el puc dur enlloc, cregui'm.

-Era figurat. I allò dels "xarnecs", quin tufet ètnic, no digui!

-No sé què entén vostè per xarnec. (Ell) no s'entén gens amb els xarnecs, no, li fan fàstic, de fora vénen i pretendrien treure't de casa,

amb els peus per endavant, per a més anticor; t'anorrearien amb esquírria, home, i quin paper els has de fer...? Festetes? Si es captinguessin, encara com aquell; aleshores probablement cap tap, comprèn? Tothom qui va a d'altres bandes respecta on hom li dóna aixopluc i tec. I cal pensar que molt de xarnec (els de més, sens dubte i de bon tros) són autòctons enverinats. Els addictes a l'autoodi, capeix? Ara, les xarneguetes és diferent, veu? Amb les xarneguetes es fa d'allò milloret. Som com el Sartre i la Bevre, cavà que ho veu...? Units i cardant cascú pel seu costat, si pot (i triant-s'hi, això sí; res d'arroplegats), i mai amagant-ho, per poc que l'altre se'n volgués assabentar: pebret a la relació altrament massa fada, hi copsa...? Ara, no es faci idees, ca? Altrament, ja veig que vostè és molt "estranyet"... Poc l'emprenyaré pas gens. Ara, parlant d'epítets "ètnics", no s'ha sentit mai a dir "polonès", posem per cas...?

-Sóc molt ample de màniga; si es pensa...

-Moixoni, cavaller estrenu. Sap el conte del geni dels desigs...? Tres marrecs de per 'qui prop, a la Florida, passejaven per la platja i troben un geni de dins una ampolla que de casualitat desclouen i qui diu: Galifardeus de mon cor, els atorgo un desig a cascú, i diu el primer dels marrecs, home, doncs que es morin tots els "niggers" (greu insult per a dir negre), i diu el segon marrec: doncs que morin tots els "hispanics" (greu insult per a dir indi sudamericà), i diu el tercer dels marrecs: home, geni, no cal ésser cap geni, sense niggers ni hispanics, en tinc prou si em pagues una cerveseta...! El filòsof Lluís en féu una variació perquè us n'adoneu si les seues "obsessions" són amples de gamma. El déu dels cristians, el dels moros, el dels jueus, els tres captaires esparracats, enverinats de religió, déus sapastres, sanguinaris, rancuniosos de caldéu, es passejaven cascú pel seu cantó per una costa pedregosa i rònega. Va aparèixer molt senyor un déu molt més poderós – Buda? – qui prèviament havia colgades innombrables claus a l'aspra sorra. "He perduda la clau del cotxe", els va dir. "Qui la trobo, li allleraré el

desig que vulgo. Sabeu que sóc com qui diu cap de la màfia local i puc fer el que em roto. Sóc allà baix, repenjat a la barra de la guingueta, flautejant una orxateta.” El déu dels cristians havia trobada una claueta i havia anat cap a la guingueta, “voldria que em matéssiu, car així pujava a contemplar’m jo mateix, i què millor imaginable que contemplar’s un mateix per l’eternitat més eterna, vós...!” – féu el cristià, sempre fastiguejat d’elleix. Va vindre aleshores el déu dels moros: “Feu-me màrtir ara mateix, així podré gaudir en oasi paradisíac de verges i ventijol a betzef.” Arribà més tard i mandrós el déu dels jueus: “Què demanaven els altres...?” – demanà, murri ell. “Que els pelés...” – respongué el déu més poderós. “Home, si els pelàveu, amb un refresc com el vostre en tinc prou.”

-No me’n riuré perquè no sóc antijueu, i perquè no s’ha de mancar mai el respecte en coses de la religió ni de re.

-Eh, aixanta la mui, predicador. Deixa’m dir’t allò de les xarneguetes. El duen de bòlit, pobre Lluís...

-Mes crec haver sentit a dir que és tan lleig...

-Home, no és re de l’altre món; ara, a lleig el guanyeu...

-Mes crec haver llegit en els seus articles..., o li diré una contesta molt ploramicosa seua a una de les meues corrosives crítiques on deia que es “volia morir lliure”, “i viure independent; que bonic fóra poder gambar pel món en termes d’igualtat. No sap vostè

l'esfereïment de sentir's dir de castelladre pel món...! Hom ens identifica justament a qui ens tortura. Quina gràcia. És com si teníeu polls al cap i us deien que el vostre cap era el d'un poll...!" I després encara se sulfurava i alçurava bon tros. "Caguendéu, xeic, ets tu? Quit pulling the leg of this model citizen, shit. Pep, si ets tu, escriu-me a l'adreça del costat, and forget the fucking charade. Tinc d'altra feina, saps? Senyor dandi patorrat qui pot (té lleure a lloure i li és lícit i adu concebible de) canviar de camisa! Quan ho entendràs! Tot el que ens allunya de l'independència és dolent; tot el que ens hi apropa és bo. Cavaller Valentí, paladí del pobre castelladre, el pobre molt armat castelladre qui, amb gossos d'atac feixistes com jo ganyolant-li per les faldilles, no pot anihilar'ns en pau...! L'odi em ve de la lletjor, paladí Valentí; no voldries pas que em suïcidés, per lleig... I qui sap, potser tu ets tant geperut com jo; no tant estrenu ans equànime, i formós d'escreix, com et veus, cofoiet corcadet. És clar! El cavaller Valentí no tingué la llengua arrencada de petit, i els modèlics castelladres no li arranaren cap braç ni l'escamaren ni li buidaren cap ull. Ell és un bell espècimen pujolista molt comprensiu i va a missa cada dia i, com veu la cagadora ambulant, es treu el capell pollós i regracia els déus borbònics dels dalts."

-Tot això és literatura. I es diu de lleig per guanyar simpaties. Us espanteu debades, gamarús.

-"Main Kàmfora" també era un llibre i les desgràcies que va portar...!

-Parlant d'arnat, les vostres idees de menfotisme davant l'anihilament de la cultura catalana...

-No, no; en dic “desacomplexat”, jo...

-Was für ein Wort ist Komplex...? Bist du ein arschleckende Verfolger von der Jung...?

-Nein, ich... Escolti, ja sap què vull dir... Desacomplexat...

-Gens encomplexit...?

-Sense manies, estrenu ans equànime...

-És clar, sense les manies dels qui lluitaren i lluiten per la llibertat i l’independència... Tots els qui la bòfia occeix i tortura cada dia perquè tenen la dèria molt carallot de voler ésser lliures... Sense manies, a l’inrevés dels maniàtics de la llibertat i l’independència qui lluitaren i lluiten contra l’invasor, tots els esguerrats per la bòfia, tots els qui al capdarrer fugien de les cambres de tortura, tots els martiritzats, tots els tractats a puta baqueta només perquè voldrien ésser ciutadans amb tots els drets. Ja sap què va dir en Carbonell. Va dir la prudència, però volia dir el pujolisme imperant (tots aquells anys perduts de botiflerisme oficial, de col·laboració amb l’enemic, de llepaculisme monàrquic i fofialita)... Que la complacència, la passivitat, el “desacomplexament” no ens faci traïdors, va dir...!

-Cal viure la realitat catalana com si no res...

-Com si no res, com si et donen pel cul amb un atiador roent i fas veure que només et toquen el voraviu una miqueta amb una plometa d'estruç, estruç, així...?

-Jo el que dic que no cal emprar el llenguatge de guerra que empren ells, perquè van millor armats i el que volen és una guerra per a acabar més de pressa...

-Car acabar acabaran, oi? Acabaran amb nosaltres a poc a poc, i voldrien fer-ho de pressa, i aquesta és l'excusa per a no piular...

-Piular sí, però amb criteri.

-Criteri...! I això de què fa tuf...?

-Allò de maltractar els... De dir'ls de castelladre, de xarnec, de merdanyol..., és feixista, com qui diu. Paraules perilloses.

-Ah, sou el Wittgenstein bis! El Wittgenstein de reserva, setanta anys endarrerit. "Què fotre'n d'una filosofia que, tant d'estudiar'n, i l'únic que et permet és d'enraonar amb una mica de gràcia sobre qüestions si fa no fa abstractes de lògica..., i en canvi no et serveix

per a millorar't com a persona i, davant per davant de les qüestions quotidianes, no et fa consirar-les amb més serenor..., i al capdavall no t'afegeix pes a la consciència, ni t'aixeca doncs part damunt cap periodista qui empra paraules perilloses només per assolir els seus fins miserables...”

-Això va dir? Doncs tenia raó.

-També va dir moltes de bestiades. I va dir sobretot que si ens volem entendre hem de definir les paraules que fem servir. Si vós voleu diu per “feixista” un malparit, l'encerteu de mig a mig. En Lluís és un malparit com una rata disfressada de mamut, com dieu. Home, malparit ho havia d'ésser; no hauria sobreviscut a cap guerra sense ésser malparit; mes, com dic, abans d'entendre'ns en re, d'antuvi cal definir què volem dir. Si en Lluís diu que feixisme és nacionalisme d'estat, qui collons és vostè per a dir-li que no ho és... Si doncs no n'esteu content, aneu a fer volar milotxes, com diem a la Lluisianna. En Barthes va dir que escriure mateix era feixista, que parlar mateix era feixista, pel fet que el llenguatge mateix és tot entreteixit de verins dretans. “Ordre en detriment de la justícia i la llibertat”, això vol dir dretà. I el llenguatge és de dretes, enverinat per l'ideologia de l'escarransiment. Parlar és dir pare i mare i emocionar-se'n sense solta ni volta, i imaginar tot de lligams mafiosos familiars; és dir amor al propi predi (per merdós que sigui) pensat com a pàtria; és violència contra el nou; és predicació i evangeli i encarcarament dogmàtic; és odi a l'estrany i, per extensió, a l'“estranyet” (vostè se n'hauria de doldre més que ningú); és ignoràcia arnada que a través de les dites tradicionals es disfressa grotescament de “saviesa”. Si tot fos “feixista”, més valdria doncs no dir res – deixar els missaires dir missa, mentre als bancs del darrere els joves simis ens la pelem – i als del davant, ridículs, xarons, carrinclons, mudats amb samitells i farbalans, els simis vells foten la mona... Més val viure com bèsties, car dir re ni lluitar per re bo és “feixista”. Això voldríeu els qui definiu malament la paraulota. No, home, no; el llenguatge

és elàstic i es pot afaiçonar. Nacionalisme d'estat i s'ha acabat. Això és feixisme. I xarnec... Hum, us he dit la seua feblesa, debilitat, per les xarneguetes...? I que l'atracció és mútua...? La dona d'un el va convidar l'altre dia al magatzem. Deia que volia triar's roba interior i que preuava molt l'opinió d'en Lluís, un home de tantes d'idees, i bones... Se li emprova davant per davant tota mena de calcetes i sostenidors... Què volíeu que fes...? Se la cardà allí mateix... I l'altra, a l'hora del berenar, que li plantifica el peu sense sabata a la carranxa, part davall la taula, com en Lluís és al meu costat, i ella és al costat del seu home...! Se la feia espetegar aquella nit! I sabeu l'hipocondríac que és... Per això és tan escatològic (ell en diu "escagatològic", és clar!), perquè sempre es pensa que no caga prou bé. I érem plegats jugant a pòker, i tot de sobte es va aixecar, groc com l'ull d'un gall i se'n va anar a trucar l'ambulància. A l'hospital hi correguérem tots. Es pensava que havia tingut un atac de feridura. I no havia tingut res. Es veu que l'endemà privadament el visita la dona qui tenia a la vora jugant a pòker, i li ensenya la cuixa tota pessigada... Es pensava que es pessigava la pròpia cuixa i no sentia res, i per això es creia que estava ferit, i de fet estava pessigant la dona de la vora, i ella rogeta, i patint, i escalfadeta, i ja fent-li l'aleta i l'ullet, pensant-se que cardarien més tard, quan ell s'esventa cap a l'hospital, carallot! No li ho direu a ningú, però no fa gaire es va fer amb un extremenyeta de catorze o quinze anys qui no sabia un borrall de català i ara, del moixó, la minyona en diu virot, xil·la, matràs i, què em sé jo, viu pipiripip..., i, de la cuca, fufa, xona, parruf, taboll... (tret que taboll és moro per al fruit morè), i ningú no li empata la basa en el coneixement de les variants comarcals de tota Catalònia pel que fa a les apel·lacions de la cardància i els instruments adients, si veieu què vull dir...

-Sí, ja se li veu pels escrits que és molt brut...

-"Brut, lleig, malgirbat, i "estima amb desesperat dolor aquesta terra", "que voldria veure lliure i independent abans no es morís",

cosa que vostè, el desacomplexat, poc pot dir gens, content de veure com les “circumstàncies” la roseguen fins a fer’n no-res... I tan a frec de llibertat com ens l’han ficada els qui caigueren i cauen defensant-la...; no podem trair els qui ens llegaren aquest present perquè l’acabéssim d’esmenar d’una puta vegada... Ah, tant se val, parlant ningú no s’entén; ah, guaiti, la tieta Semprònia, la meua cosineta...

-Que elegant...ah! Vol discutir de modes...?

-Deixi’m estar, viciós, que una és casta d’allò pus, i, a més, és tard i cauen gotes...

-Tinc mitjà de locomoció...

-I jo què et penses que tinc, bleda...? Au, a pastar fang, i no tornis, que ja et conec.

-Quina família més brusca!

-Verge, ximplet, quin emprenyador més gros!

~o~o~

(Eleuteri Qrim : 2006-06-27 : *Catalonian coach beats the crap out of the worthless fascist spaniards*)

Mercès, Ramonet Domènec, per desfer aquell vòmit massa fètid.

Gràcies, RAMONET!!!

[All Catalonia rejoices with the defeat of the shitty spaniards (asspainers, dirty spics, scumbags always homesick for the worst of fascism, francoists most repugnant all of them).

Alacant, Menorca, Eivissa, València..., all the Catalonian cities are grateful to the great Catalonian coach Ramon Domènec, director of those ailing stunt frogs he has as a meager sideshow. Nonetheless, one must lift in homage one's hat...! For what class has Ramon Domènec -- specially seen side by side with that racist asshole Aragones, the spic fascist taskmaster of those buggered monkeys of him, shouting and shitting himself like the fucking filthy fascist he is.

Ramon Domènec, great Catalonian personality, defeats single-handedly the fascists..., and now let's hope he allows Brasil to put things right. The frogs don't deserve more than they've already got.

If Domènec beat the spics nine to nil, as of today, let's hope, as I say,

that come Saturday, the Brasilians beat the crap out of the frogs. For the frogs are as inimical to Catalonian independence as the cowardly turdlicking spics are.

Anyway, no fear, for... Come Saturday Catalonia shall be a feast again.]

Aquest Ramonet Català és un paio bemparit d'allò pus! Com ha ataconat aquella merda xarnega qui representa el feixisme castelladre!

Nou a zero els ha fotut...! Nou a zero! (...ep, o això sembla; car diuen que el resultat final ha estat alterat per la merda d'àrbitre qui ha regalat un gol als desgraciats, i n'ha anul·lats pel cap baix una dotzena als caducs gavatxs).

Tant se val. La qüestió: que la merdegada ha perduda miserablement, i per un taconot de déu-lo-pare, i la puyola cap de merda, i el fesc i el txabbbi, i totes les víctimes mentals dels terrorisme d'estat castelladre, tota la merda caragirada, ha fotut el ridícul com sempre -- i sobre s'han retratat davant els catalans. Quina vergonya de deixar el fetge i la freixura defensant l'enemic! Caldria fotre'ls mastegots pertot arreu on passen. Que se'n vagin a la pàtria llur, traïdors de merda, a empestar a la merdanya dels fàstics impotents.

Els catalonis de tota Catalònia, de moment, festa rai. I que s'allargassi fins al jorn molt gloriós de l'independència, on amb el

nostre equip tornarem a ésser campions universals!

~o~o~

(Eleuteri Qrim : 2006-06-25 : *Terrorisme castelladre; ja ho veieu quins monstres no pareix.*)

Víctimes del terrorisme d'estat castelladre: (Dos contes d'horror)

1.

Traïdors merdanyolistes qui ens condemnaríeu a 20 anys més de...

"contitufion epannola", "selefion nafionah",

"gasòfia", "quan cardo", "canfelip",

i tota la merdegada merdanyola...,

Maleïts ja sou pels segles dels segles!

No, en Raimon Çontiberi contempla l'esdevenidor de l'estataüt putrefacte i esgaripa de bell nou i sempre que: "-Nosaltres NO som merdanyols!"

Amb gasòfies qui es llencen per terra tantost hi veuen cap cagalló a empassar's, a això ens identificarien descominalment, ço és, arbitrària, per estupiditat intrínseca, els qui han votat l'estataüt merdanyol - i a què ens endogalaven llavors, a tota la merdanyolitat. Prou els veiem. A l'inquisició i el genocidi, a la llengua cagallona, la tortura de braus, el flamenc, la bòfia criminal, els buròcrates castelladres, a això ens volen sorrats, i amb el pedrot al coll de la molt repel·lent contitufion epannola per a una altra generació d'ofec i d'odi.

Maleïts botiflers. A això ens volen condemnats, a la gasòfia i el quan cardo, pares del cagalló allargat, dit molt adientment canfelip (...i com es pot ésser tan ninot curt de gambals d'anomenar el fill, per molt fastigós que et neixi, amb el nom de la cagadora...?), parella pestilent fotent el ridícul pel món...

Caguem'ns-hi tots...! Pitjor: a la selefion nafionah empestant la vida... Vint anys més d'analfabets anant rere la boleta amb la puta llengua fora, llençant-s'hi com els castelladres es llencen rere el ral més rovellat sempre que sigui a la butxaca dels altres.

I els cagalans a l'equip de l'enemic què hi foten...? Si allò fos un esport, home, encara com aquell. Mes no és ja cap esport, és un negoci brut (a nivell de club) i és política molt més llorda (a nivell d'estat), i doncs s'ha de parlar en termes bèl·lics quan un nacional català lluita a favor d'un exèrcit enemic (-i qui no ho vegi, què

collons sap...?, no re.)

Els cagalans venuts qui s'hi fiquen són uns traïdors. Suen i treballen per l'enemic, per un govern enderiat a fer'ns desaparèixer en tots els sentits, esfetgegant-se a anihilar'ns - ens prohibeix d'existir al món; ens entrebanca en tot; fa totes les patotes que pot perquè no tinguem cap mena de representació al món; ens han esborrats de tot arreu; no som ningú en esports, en política, en diplomàcia, en res. No solament ens sabotegen cada projecte que tenim com a poble, a sobre ens roben, ens espellen; no saben com fer-s'ho per a esborrar'ns del tot. Per a un govern així treballen els traïdors..., perquè, si mai guanyessin [!], la victòria legitimés i justifiqués l'atac constant contra nosaltres. Això volen els règims feixistes - recordem Argentina i els militars - amagar rere una victòria esportiva la tirania contra la gent. En el nostre cas encara és més greu: els traïdors ajuden els botxins qui són a frec d'eliminar'ns definitivament.

Tot és la mateixa merda franquista, cap canvi, la mateixa bandera franquista, el mateix himne franquista, el mateix rei franquista, la mateixa constitució franquista, la mateixa propaganda asfixiant del castelladrisme, el mateix fàstic impaïble de la merdanyolitat... Això representen els cagalans traïdors qui lluiten a favor de l'enemic.

2.

Rafe (d'on?) Nabidaff, ridícul traïdoret

En esdevinença de qualque guany obtingut a París, un al·lotell de Mallorques renega àdhuc del nom i s'estima més anar pel món amb el pseudònim horrorós de Rafe Nabidaf...

["-Rafe...?", direu, escandalitzats, "-no sap el pobre pampaneta què vol dir rafe...? Ningú té pel costat amb prou bona voluntat que li digui què vol dir rafe...? I rafe d'on, al capdavall...? Els rafes més coneguts són els del perineu, i els de la collonada... Tot massa a la voreta del forat de cagar perquè tot això no sigui altre que el fet maliciós de qualcú qui l'odia, i doncs li dóna aquest nom fastigós per ço d'humiliar'l pertot arreu..."]

En acabat d'haver bellugats molt els musculets de senyoreta qui fa gimnàstica i d'haver bufat i fet qui-sap-les carotes i dit "uf-uf" com qui buidaria els budells i "no pot-no pot" cada caminet que vol tocar molt fortet la piloteta..., volen doncs donar-li la copeta i plora llagrimetes franquistes quan oeix la marxa militar franquista de sempre i ulla la bandereta dels franquistes qui tant assassinaren i assassinen, collons, malament rai, i ara, pobrissonet carallotet, què fotrà doncs...?

Doncs això fot, el Rafe (del perineu) Nabidaf, es torca les llagrimetes i discurseja en franquista, en perfecte molt vomitiu merdileny, i tothom: "-Merdeta provincià...!", veus que escopinen, i ningú no l'entén, "-Silly asshole, couldn't anybody have told the shitface that spic is NOT spoken here...?"

Redéu, quin espècimen insobrat del feixisme illenc! Fascism is alive and well in the Balearics, indeed nowadays is thriving like crazy.

En un joc de semes, somes damisel·les carrinclones, l'al·lotell efímer hi excel·leix, i ara po-pom, po-pom, aixeca la copeta i... Tothom s'esfereeix, els agafa vomitera..., i és que es pot ésser carrincló - però tant, redéu, redéu, pobrissó...!

Ai - diem tothom, molt entristits - ja ho veieu: Una altra víctima del terrorisme d'estat castelladre!

~o~o~

(Eleuteri Qrim : 2006-05-12 : *A la merda els qui volen una Catalònia prostituïda*.)

Puta sucursalista

La Mara Gallina, corcada

puta sucursalista,

practica l’apartheid;

diu que tanca botiga — i taboll podrit —

a tothom qui s’escaigui

de tindre els ous a lloc,

tothom qui tingui prous ous,

i trempi prou, i sigui prou trempat

i sigui doncs capaç de defensar’s.

Diu que li fa por la gent comcal,

tothom qui sàpigui doncs

dir no a l’enemic,

i sàpigui tornar-se’n

amb el roc al puny i tot si cal.

Diu que prefereix

donar el seu cony putrefacte

al macarró putrefacte

i infectat,

flasc i cagat i traïdor,

i qui clava el ganivet per l’esquena.

I diu la puta Gallina que és clar,
que ella és molt pacífica
i que la putrefacció estova
i que per això ella és tova,
i que doncs que la deixeu en pau,
que es vol, pobrissona,
acabar de podrir en pau,
i que en conseqüència decreta
que d’ençà d’ara mateix
el seu cotxó supurant
ans gangrenós
només serà bo
per als damnats eunucs,
per als bacius i els xorcs,
els impotents, els anorcs,
els xisclons, els rancalls,
els colluts i els crestons...,

els del tot sense pebrots, en fi,

i renegats esvortons;

en un mot i prou:

per als escotiflats

lacais molt llepaculs

de l'enemic fastigós.

Entre tots s'ho fan tot.

Sucursalistes,

botiflers

i enemics,

en grumoll llefiscós.

Tot sigui, diuen, per espanya-

portes com som, l'anar robant el client.

Tot sigui, diuen, per castella-

dres com som, i que

qui pagui, pagui,

i pagui, i pagui,

i pagui i repagui
sense que em tasti
el cony.

(...)

Respon el chor dels bemparits i collonuts:

[Gallina, encara t'agraïm
que ens bandegis
lluny de la teua xona
bullent de letals microbis.
Ara sí que, únics
no pas infectats a mort,
surarem ensems!
La pàtria: rai salvat,
i nosaltres damunt —
no pas el rai de la Medusa,

doncs, ans el rai que

irreversible

davalla

fins a l'oceà inevitable

de la llibertat,

dum-dum-dum-dum!]

(...)

I ara, amenitzant la vesprada, vet ací el "Blues" de la "Chicken Whore" — escrit ans cantat per la molt anomenada cantant d'òpera na Pippa Puttanetta.

Mara, the chicken whore,

full of lewd ploys, and yet so bogus,

and syrupy and magoo;

she wouldn't dare put her cunt on the line.

her blinking cunt

would only blink to the blind.

She was such a fucking schemer,

if you wanted to cream her

she would just grin, coy as a goon;

such a quandary you put her in,

her crests would fall, her beaks likewise,

like some turds, color maroon…,

her unrisen hackles would farther falter,

her cunts would be all burs,

all burns her nipples,

her noses all snorts,

her teasing simpers, all spoons;

all fizzes and fizzles were her assholes,

verminous nests

where the shrunken toadies,

namely her dear treasonous friends,

would veer to, not to skewer her,

but to croak therein once and for all;

their craven simpers, all spoons.

All spoons, all spoons,
of treacle and the clap,
and of soft and gooey
and bad and poisoned crap.

She would roam on all-fours,
her lambent ass swathed in lousy furs,
the honcho pimp’s henchmen
come straight from some private slayings of their own
would gather around as shoals of dicks
and would spawn and spawn,
and spawn and spawn,
until they had her and her ratty furs
filled with foams and stinking jizzms
and plenty discoloring gunk.

Plenty discoloring gunk,
her unrisen hackles all stained,
her crest snarling shaggy,

looking like a chicken insane,
while the honcho pimp’s henchmen’s victims were slain,
and she’s howling for more and more.

Fucking contemptible hen.
Cheap loathsome chicken whore.

She spurns the brave,
but the iniquitous lures;
she’s standoffish with the decent folks,
but hellbent, and ass-over-head, hailing
and honoring the murderers,
the weaponry-ridden crooks
always eagerly in the hunt for further payoff.

Looming creeps with plodding limbs
spiky-grown with guns,
cancerous excrescences
that, with a rattle, thud.

And thud, and thud,
rotten to the core;
the gunk suppurates
and, with the swallowing, all crop-full
becomes the whore.

She’s a heartfelt ass-licker,
her lips are sure sore,
her sloppy laps provoke
an accursed uproar
into the ears of the just.
She spurns the brave
and the iniquitous lures;
she fucks with nobody,
but she’s fucked galore.

She’s Mara, the chicken whore,
verily a plotting worm
in the crappy whorled flesh.

For nothing in the world

would she put her cunt on the line.

Her blinking cunt

would only blink to the blind.

(...)

[I ara... Me'n vaig al cine. Ja sortint, veig que s'ha fet fosc; per l'espectacular avinguda vora el riu, a Filadèlfia, una dona grassa se m'adossa; comencem de garlar amicalment; m'ensenya, damunt taules i cadires del passeig, anuncis on hom l'anuncia com a soprano molt reconeguda; la felicit somrient; diu que aquells dies, pel més pintoresc de Filadèlfia, ha estat oferint concerts a l'aire lliure, de franc per a tota la població — cada funció immensament reeïxida, massivament concorreguda... Que em perdoni, mes que no me n'entenc de musica gaire, que li dic. Em tusta enjogassadament, em repta una miqueta, i m'esmenta un enfilall de noms de grans dives de l'òpera; no en reconec cap, tot i que li faig que sí, que sí, amb el cap... A poc a poc transpira la noció que ella i jo hem tinguda qualque cosa de diguem-ne romàntica en el passat llunyà. De debò que no la record de re; potser perquè s'ha engreixada, perquè s'ha anada carregant d'excessos...? Qui sap. Haig tanmateix de dissimular i dir que hò, i tant, que me'n record, tot i que tot el que dic és prou fluixet i vague... Al capdavall, en una raconada més fosca i menys concorreguda pels caminants tocatardans, se m'abraça i em petoneja passionalment; m'ha estimat tots aquest anys; m'ha cercat pertot arreu; per això ha volguda ésser mundialment famosa, per

això ha excel·lida tant en l'òpera, de tal manera que és la soprano més coneguda del món, per tal de contrarestar la meua anonimitat fonamental. Si jo doncs no apareixia enlloc, almenys ella apareixeria pertot — i llavòrens, si doncs jo era viu, sabria com trobar-la. Li dic que em perdoni, però que ves, sóc tan distret... Allow me to shrug it off as another of my many shortcomings, alas, another bastard scion of my intense intellectual life... "I quite understand, my pet, my love; you were always so especial, anyhow!" — respon na Pippa Puttanetta, soprano immortal. [No, el nom no em diu re, mes faig ah...! com ara si el nom em fes o em fos de debò re.] Tot ho tens perdonat — rebla — ara que t'he tornat a trobar..., laputa, Tiberi, i en quin paradís no visc! — i se m'enganxa com greix a l'os. Per la nit a Filadèlfia, amb la cèlebre cantant d'òpera, doncs, el tit qui no se n'entenc gaire de cançons, fotrà goig rai... Vora el riu calm, fosca suau, magnífics edificis vetllant a l'altra banda, i ella qui se m'enllaça aitan adeleradament... Què havíem tingut junts de joves...? Estic passant l'aspre rasclet de la memòria pels solcs i caramulls del cervell... No en trec petroli ni re. Ens havíem entesos gaire; havíem anats gaire lluny...? A quants de gastaments s'havia plegats — afollava, vull dir, de quants de balbs embrions vermiformes...? Hum, hum, i tanmateix, quin enamorament més sem i lleuger i doncs gens pregon no havia doncs estat (si més no per al tit) si en acabat l'oblidava totalment...? La setmana darrera, els seus discs, pertot el món, venuts com qui els regala, o els llença per la barana. El blues de la Chicken Whore, un èxit constel·lat, vull dir, ubic i ressonant per les més remotes constel·lacions; diu que fins a Sírius i tot se'n parla bon tros. És clar, en acabat de tanta d'exposició popular! Una munió de gales públiques ofertes; tothom, i tot el món, la coneix; de primer, això nostre és una conversa casual, entre dos qui es passegen tranquil·lament anant cap a casa, mes de seguida allò deriva cap a dominis molt emocionals i íntims. Boja amor em declara... I ara com me'n desempallegaré...? Com puc tocar el dos si se m'adossa, com dic, tan a frec...? Ep, no pas que sigui gens antisoprano (i menys antidona, ni antiPippa, ni antiPuttanetta, ni antiputaneta, ni antiputa i prou), mes prou tinc ja una dona a casa, i em sembla que si transpira la cosa, rebré de valent pels dos cantons...! La grassa em fotrà calent ans, si em trepitja, m'esclafarà a tesa, ni bo per a pàmpol de llum, una pell

massa emboïgada; la prima — ço és, la meua dona, atlètica i musculada a collons — a mastegots em xemicarà sense remei... Doncs malament rai. Això de les dones, fillets...!]

~o~o~

(Eleuteri Qrim : 2006-05-10 : *3 o 4 capítols o poemes*.)

Tres o quatre poemes de la vida escrits per n'Arquimbau Cuca per a anar remugant durant un viatge interior de tres o quatre jornades.

A què treuria cap d'insistir-hi?

No em demaneu qui sóc,

cuca de forat massa pretensiosa

i qui podé s'afigura que,

pel fet que l'aclapara cada esdeveniment,

cada esdeveniment és aclaparador

— (i doncs prou deny de merèixer’s

reportat).

Borinot estàtic

de qui la contumeliosa ultracuidança

és tothora patent

— (i sobretot quan es vol filosop!)

Escarbat casolà

de qui la dona fóra qualque

si fa no fa poixèvola mosca tàvec

de les qui viatgen

tot a l’ample del món

en vaixells furiosament noliejats

per a estibar-hi atapeïdament

exòtiques mercaderies

com ara bananes i ananassos,

i ella posant-s’hi tranquil·lament

en enjòlita borinor

i tinguent-hi en acabat,

trajecte envant,

tota mena de sucoses

aventures de mig tram

i costaneres.

Això dic, que:

picat i doncs prenys amb la seua contarella,

n’esclataria, amb pèmfig massa agut,

i com arribat a les tres pedretes

de l’esbufec darrer,

si doncs no ho podia pas escriure

tantost.

(Dic amb pèmfig i llufa-embutllofat,

mes, cuirassat de quitina,

sóc en part imputrescible;

no pas putrescent en tot cas

com tants qui em recacejarien,

m’escorcollarien fins al centre

gemmat, infeliços,

veient-me preciós mineral que cal xisquejar,

no fos cas que dessota,

per les traces,

encar no aparegués

teixit de pedreries.)

(De fet, no amag res, ni gens m’amag.

M’abelleix al contrari

d’estendre ales i èlitres,

i potes i abdomen,

i antenes i palps, cul enlaire,

en curt vol prou espectacular,

o encar millor,

com ara punxat per agulla de cap

amb cabota de maragde

al suro expositor.)

D’esmorteït estroncany a esplendor fàl·lica,

qui escriu fa això:

rep amb la consciència cony-badada

una experiència,

un bocí de viscut,

i llavors ho perllonga ans estireganya

fins que no pren

(mi-te'l, miracle!)

un gàlib encara més enllepolidor.

Sóc com l'home qui es cagà en l'olla.

"—Així és com se m'acaba la tinta!"

s'escridassà,

bo i espolsant-ne de la plometa el darrer gargot,

i llavors, pel fet que no sabia

com encabir-ho al tinter,

vell calamars murriet,

es cagà a l'olla,

d'on que ara,

escrigui el que escrigui,

ho escrigui

en merda

— i tot el seu material

al capdavall sinó això no sigui.

Merda que gens no nou

l’escarbat merdisser;

ans al contrari: on hi xipolleja

i sura i s’hi rabeja.

Sufús, sofòs, de calda felicitat,

titella foll,

qui evoca, com qui va amb meretriu,

vull dir, vicariàment,

la fosca estarrufera

del viure enlluernat;

simbiosi del qui jau a l'esquena

de l'esqual i en neteja les deixalles.

No planyis ni estalviïs les freixures,

reïx a respirar-hi —

s'hi veu tan clar a la cova

com al defora — (o més).

Ombres de la xitxarel·la frutescent

esdeven figures palpables

de qui el tast és limfàticament

prou sucós; m'hi engrescava:

aquest món es pobla,

populós, es farceix

d'espècimens si fa no fa copsables

ans prou eixarmants adu.

(...)

De qui te n'enfuigs, escarser?

Per al mugró impactat,

o l’esbojarrat tumor malrellogat,

o per a la doble imatge,

tèrbols se li atansen trinxeraires cirurgians,

de qui l’art trinxaire i atomitzaire

a ningú no inspira gaire confiança,

i a ell gens,

d’on que se li desnuï l’emoció

i potser tracti d’anar-se’n isnell

abans no el trepitgin en escruix,

amb l’afegitó esfereïdor llavors

d’aquell lleig espetec d’èlitres.

Desconfit, es lleixa anar:

de cua d’ull, els veia remoure’s;

ara li cauran com una llau i l’acusaran,

com els grills,

d’assassinat i martiri.

Enfonsa el crani a l’entreví del seu

germà bessó i s’hi subtilitza,

com el ratolí entre la palla

i els cagarros de l’establia.

Al cap de poca estona,

ou molt a prop la remor de les veus;

es coneix que de primer i de llunyet el confonien

pel màgic atot d'un monstruós capoll,

car ec que aquells dos

resultaven d'ésser al capdavall

un parell de veterinaris,

entomòlegs d'afecció,

ocupats en recacejar tota mena

de cuquetes, i cabalment els espiadimoniets

qui en aquesta època tornaven l'herba blava...?

Llur curiositat de pàmfil borinot

es veu molt sovint desenganyada,

mes de camins el fat els guardona

amb la singulareta troballa.

“—Ospa, l’espècimen, tu!

Obre’ns pel mig el manual i cerca’ns-hi,

pel laberint d’ordres

i subordres, la gran capçalera COPROBI,

asterisc (què ho sé jo) estercorari,

o detrívor, o detritòfag, o potser sapròfit…?”

On ell es demana si seran gaire devots

i si caurien de cul

si de cop i volta no es feia el ressuscitat,

criptoinsecte porprat qui s’esquinça,

glorioset,

amunt d’aquella sepulcral exúvia
o despulla,

com el cuc incoatiu qui desclou

d’una llúpia lútia

i et diu bon jorn, com anem,

amb accent insegur de nounat.

És a dir, tothom neix com pot,

i cal jugar-s’hi que el més

llefec i delicat

allò que primer tastava

en aquest món

era la gamma cridanera

de merda i sang;

omnívors, a glops calds,

aquell jorn u tot ho heu trobat bo;

exigus, inics i bares, relliscàveu,

gànguils, per la morca rància

d’un ventre esversat,

d’un paracolpi destrenyudament mòlt,

d’un perineu cagat;

(us rejoveneix l’imatge viva

del record desenterrat…?)

Ara que s’adonen de llur error,

tot i que no pas exactament filantròpics

(mes filentòmics),

es pairen de bescantar la troballa;

amb bon to estosseguen i comenten

que quin mort, oi, més complicat,

on l’hoste,

serè com una gralla qui sura en el quitrà encetat,

amb una darrera glopada d’ultracuidança

extreu el crani malserrat

i exclama que cal distingir que ell no és aquí

aqueix mort,

que ell és ací aquest!

On els dos nans de geps, ei, molt suspectes,

fan que prou, que prou, on l’hoste se n’adona

llavors

d’un dels aparells que els penja coll avall:

(és allò un altre d’aquells molt redubtívols

rectoscopis...?)

Malament, rai; fotrem goig,

ja l’han tornat a pescar!

“—Metges, eh?”, demana ell també

molt arronsat.

“—No; veterinaris, animal”, li contesten

rient els dos elfs qui amb elms d’espeleòleg

donen un rampeu als escarbats abissals.

“...animal, o canibal?”, afegeixen

enjogassadament, esdevinguts xarons

pregadéus qui es fan recíprocament

laxes mamballetes.

“—Escolteu, és el cas que afligit

per un flagell de caire endocrinològic

esdevenia no gaire temps ha, llas,

cama-ranc, vull dir, ranccamat,

on, per ço que pogués amblar

per aqueixes tendres catifes de granit,

hom em fornia,

tot i que antanyasses era estat molt gelós

dels meus esclops,

llas, no pas d'hèlixs atlètiques,

mes d'aquesta pròtesi si fa no fa ortopèdica,

veieu...?"

On ja els dos barrufets

són ben a trenc de desempallegar's

no pas de les feres ales sinó dels sòlids embalums

de les motxilles.

“—Curiós androide, doncs, collons”, apunta un

amb el sac encar clos.

“—Hò, ves”, reprèn ell,
molt aprensiu d’allò que en treuran.

I es disculpa com pot:

“—Aitambé una mica massa orgànica, la pròtesi,

cavà vós? Car prou em fallia i se’m tornava tota fràcida,

estantissa, adu corrompuda com carúncula

o abscés bonyegut on poc s’hi han de valdre pomadetes

(i flixa’t també de mètodes casolans

que escarneixen els quirúrgics,

com ara fóra de rostar-te'l o escurar'l

amb qualque instrument

de punxegària o fiçança manifesta,

com ara una llima de tallaüngles,

ves, com si fos un simple barb

que has d'esborrar a tots ops,

si us plau per força, abans del balleret;

no, no, això és molt més pelut i...)

No! On aneu, pobrissonet de manguis, amb

aqueixos descominals ganivets...!"

(...)

Gossa desnonada

Anc no els hec, ni,

és clar,

mai no els haig d'heure,

ni que els encalcés tot al voltant del globus…

Se m'han fosos com els cuquets qui amb

la nit s'entaforen per ço que no se'ls mengin

de viu en viu, i sense rentar,

els cucs més grossos

qui ixen aleshores.

En acabat? En acabat, llas,

sóc sens quest per aqueixes endreçúries

de desolat escarransiment, prou ho deia,

bandarra amb dring-drings de turmellereta

bufoneta, ves, i carrinclona.

I em morfonc com es morfon

als cadolls la neu si el fogony,

el xaloc,

ix del cau a fondre'm,

infagocitable mort.

Infagocitable mort

qui haig de distreure

amb mossadetes nàquisses,

d'entreteniment...,

queixalant i queixalant

sempre una miqueta lluny

dels esvalotats nius vitals.

La nafra nova sempre cal que faci curt,

no pas del tot mai exactament

a l'ull del fitó.

Havia estada suareta

l’hora on les orenetes anaven a desar’s…

Abruptament orfe, salvat tanmateix com ara
d’un naufraig damunt la platja seca,
jaquia enrere la xúrria espectral de pujamar
de claveguera que l’atenallava, i llavors
es netejava a corre-cuita adu
amb les dents; voldria sobretot esdevenir
gosset dels dos caçadors qui es perdien
en la fosca incipient; era palès tanmateix
que als caçadors de papallones i voliols
els venia tràgicament balder; abans

no se li n’anessin nogensmenys

definitivament

els demanava que com em trobeu…?

Simptomàticament,

ets pell — li deien,

llangardaix bicèfal, sense tombar’s;

li havien xisquejat l’os de la cama

del mort adjacent amb forts ganivets

i llavors

n’havien escapçat el peu i esmunyit l’os repelat

per l’altra anella de les manilles, les quals

ell febreix adu treient-ne espurnes, fins que

en fa qualque turmellereta lluent i atractívola

que arrossega polidament, adu bufonament

i carrinclonament, com una puteta congènita

i, llas, sense gaires esperances;

potser si els esdevens mastí

fàcilment atiable

contra qui sap quin enemic sobtat...?

— això consira i per xò avia un bram ferotge

i es torna tot d'una nyèbit enjòlit,

ocellet rejovenit qui deslloriga

els golfos florits ans corcats de la porteta

de la gàbia, o esberla ras les brèndoles

del nou cenotafi, i s'esbotza forcegudament

envant i enllà,

devers la doble silueta

minúscula, minúscula, minúscula...

(...)

Gran espectacle

Se n'era un creador mediocre qui
casat amb una dona enderiada
tenia doncs tema per a l'eternitat.

El que contava era prou adotzenat
mes llarg i bigarrat
rai.

Pel fet que la seua dona era incansable,
ell podia descansar el dia sencer,
alhora escrivint a lleure les peripècies
a lloure patides (o millor escunçades)
per l'entusiasta dona durant

sos múltiples accidentats viatges

(allò que ella escunça ell ho acunça

i envant).

Totes aquelles

anades i vingudes singulars,

aquells esdeveniments

abracadabrants, ah, i les relacions

(sovint així mateix sexuals)

més o menys estràmbotiques

adu

amb certa gent

d’upa.

Sense moure’s de la cadira,

o del llit mateix,

repenjat en deu o dotze

galters de tovors i colors

diverses,

ell rai,

va relatant.

Qui es distreu

distreu la mort.

Hum, hum, gran espectacle,

mormolen el distret i l’esbalandrada empaitaire,

bo i guaitant-ho,

nutants i roborants, damunt

el mercat de Calaf de les rosegades mútues,

de lluny,

de prop, tocant de colzes,

per l’acció doncs

suaument bressats.

El tema sempre li aterra

(o com pols de bon costou i agrera,

assaonada amb palletes i pinyols

d’engrescaire teca literària,

se li atorniola) a casa, als peus com qui diu,

duts pel vent fresc de l’enderiada dona

quan torna aritjolada pels periples

mundials.

Mediocre creadoret,

creadorastre en un mot,

que si veu per la finestra

una parella de plaïbles

tudons espicossant entre els secs

terrossos

els afegeix al poema.

Cadàver ungulat t'arriba

en taüt historiat

i l'obres com gàbia

de garlaires papagais,

i te n'advé, com vol esglaiat de tudons,

l'hemorràgia dels fets escunçats.

Fred bes a la boca de dos

virons detrívors qui emergeixen

un instant de diferents carnussos.

Dementre que tu has romàs tan finet,

i com qui diu full verge,

no pas gens palimpsèstic doncs,

és el cos de la morta

semblant al de l'apicultor

qui comet el tort de perdre el coneixement

i esfondrar's damunt els ruscs, i ara

les letàlides se li ericen

com qui es torna

a la mort

llangardaix verinós.

Gripau pres,

de profilàctiques secrecions,

i a qui grates la pell rosta

amb la xàvega

(i a qui excaves les llúpies

amb la gúbia)

dels mots.

Ets més que valent,

ets ambivalent.

Oi que és lucratiu

d'ésser mig prudent?

L’experiència esdevé pròpia;

som dues meitats,

l’activa i la passiva,

l’actriu i la lectriu,

la factiua i la pensiua,

que es rosteixen al caliu

dels oldans, estranys, estrangers,

lletovaris varis

pel magí incendiats.
Les butllofes es rebufen

com si fossin amaniments

per a pirotècnies, qui sap,

qui-sap-lo imminents.

Les cerimònies agres,

les escorces incandescents,

els trets dels muribunds

fotografiats pels pudibunds,

i els gotzos qui molt caritatius

s'asseuen damunt els prims,

les trompades epistemològiques,

les idiosincràsies molt anecdòtiques

dels qui per als agomfis

forneixen els escuradents;

roms i esmolats, carots i baratets,

només ho sabràs com n’obriràs la caixa...

Ah les mil-i-una molt novel·lístiques

escunçades

pels grans exploradors o salvadors

d’alienes pàtries,

pels oficials molt oficials

de les oficines internacionals...!

Això s’ha tornat una mica una oda

als qui vestits de ruc

mengen userda

i al que caguen pel cul tanmateix

tampoc no poden dir-ne merda.

Tant se val. Qui molt acunça, dic,

molt escunça (per procuració).

Qui molt acunça les experiències d'altri

té l'experiència afegida

de re-sentir-les

més la d'endreçar-les

en justificació i juxtaposició

més entenedores, raonables,

falsament enfeixuguides

amb ulterior intenció,
amb significats més o menys
prenys amb conseqüències
d’abast, qui sap,
més o menys significatiu.

El qui el conta se situa part damunt
(munta) qui protagonitza l’espectacle
més o menys esfereïdor en la seua
gratuïtat, incoherència.

El qui guaita (yes!) i ho reoderna
(se’n recrea en recrear-ho,

recreadorastre bastant sapastre),

esdevé tanmateix director

de tot el barreig

orquestrat.

I ara em tancaré al taüt

car, amb l'hàbit,

m'he anat tornant

sarcòfag...

Tard o d'hora, en eixir, si mai pots dir

que d'enlloc n'eixiràs mica viu,

potser n'escriuré una altra.

(...)

O som branc de novel·la...? Així:

Capítol x.

Ves també, a què treuria cap d'insistir-hi? No; no em demanéssiu pas qui sóc, els dic, cuca de forat massa pretensiosa i qui podé s'afigura que, pel fet que l'aclapara cada esdeveniment, cada esdeveniment és aclaparador — (i doncs prou deny de merèixer's reportat). Borinot estàtic (fantasiejaré), de qui la contumeliosa ultracuidança és tothora patent — (i sobretot quan es vol filosop!) Escarbat casolà, de qui la dona fóra qualque si fa no fa poixèvola mosca tàvec de les qui viatgen tot a l'ample del món en vaixells furiosament noliejats per a estibar-hi atapeïdament exòtiques mercaderies com ara bananes i ananassos — i ella reposant-s'hi tranquil·lament, en enjòlita borinor, i tinguent-hi en acabat, trajecte envant, tota mena de sucoses aventures tant de mig tram com costaneres.

Això dic, que: picat i doncs prenys amb la seua novella contarella, n'esclataria, com ara afligit amb pèmfig massa agut, i com ara esbufegadament arribat a les tres pedretes, si doncs, llas, no ho podia pas escriure aitantost.

(Dic: amb pèmfig i llufa-embutllofat, mes, somewhat cuirassat de quitina, sóc en part imputrescible; no pas putrescent en tot cas com tants qui em recacejarien, m'escorcollarien fins al centre gemmat, infeliços ells, veient-me preciós mineral que cal xisquejar, no fos cas que dessota, per les traces, encar no aparegués teixit de pedreries.)

(De fet, res no amag, ni gens no m'amag. Sovint, sobretot de bell nou eixit de depressió, m'abelleix ben al contrari d'estendre ales i èlitres, i potes i abdomen, i antenes i palps, cul enlaire com qui diu, en curt vol prou espectacular, o encar millor, com ara punxat per agulla de cap amb cabota de maragde al suro expositor.)

D'esmorteït estroncany a esplendor fàl·lica, qui escriu això fa: rep amb la consciència cony-badada una experiència, un bocí de viscut, i llavors ho perllonga ans estireganya fins que no pren (mi-te'l, miracle!) un gàlib i embalum encara més enllepolidors.

Sóc com l'home qui es cagà en l'olla. "—Així és com se m'acaba la tinta!" — s'escridassà, bo i espolsant-ne de la plometa el darrer gargot, i llavors, pel fet que no sabia com encabir-ho al tinter, vell calamars murriet, es cagà doncs a l'olla, d'on que ara, ves, fos el fos

el que escrigués, ho fes, és clar, en merda — i llavors tots els seus escrits al capdavall en això s'havien d'haver convertits, en merda. Copròfags lectors seus, qui no els hauria de plànyer — (si mai fos llegit).

Tret que al tit, escarbat merdisser, la merda gens no el nou. Al contrari, doncs. En merda sura; i hi xipolleja prou i prou s'hi rabeja. Per ací baixa, per grataculs suaus, sufús, sofòs, de calda felicitat, titella foll, qui evoca, com qui va amb meretriu — vull dir, vicariàment — la fosca estarrufera del viure enlluernat; benaurada simbiosi del qui jau a l'esquena de l'esqual i en neteja les nodridores deixalles.

No planyis ni estalviïs les freixures (em dic), reïx a respirar-hi — s'hi veu tan clar a la cova com al defora — (o millor). Ombres de la xitxarel·la frutescent esdeven figures palpables, de qui el tast és limfàticament prou sucós.

M'hi engrescava: aquest món es pobla; populós, es farceix d'espècimens si fa no fa copsables ans prou eixarmants adu.

(...)

Capítol xx.

Estàtic, amb l'imaginació es fa lluny. I es demana de qui se n'enfuig, inaferrable, escarser.

Tenallat per l'insomni i els dos cossos de mort qui arrossega (un de més d'ençà que l'hi emmanillaren amb manilles d'acer d'on prou força poc ha de romandre-li per a anc no deslligâ's-en), colca cap enllà enfora, encalçat per les àvoles seqüeles...

Ara, per al mugró impactat, o l'esbojarrat tumor malrellogat, o per a la doble imatge, tèrbols se li atansaven trinxeraires cirurgians, de qui l'art trinxaire i atomitzaire a ningú no inspirava mai gaire confiança — i a ell ara doncs no gens, d'on que se li desnuï l'emoció i potser tracti d'anar-se'n isnell abans no el trepitgin en escruix, amb l'afegitó esfereïdor llavors d'aquell lleig espetec d'èlitres.

Desconfit, es lleixa anar: de cua d'ull, els veia remoure's; ara li cauran com una llau i l'acusaran, com els grills grinyolaires, d'assassinat i martiri. Per potser escapolir's, enfonsa el crani a

l'entreví del seu germà bessó, i s'hi subtilitza, com el ratolí entre la palla i els cagarros de l'establia.

Al cap de poca estona, ou molt a prop la remor de les veus, de qui la punxària l'esborrona tot; es coneix que de primer i de llunyet el confonien pel màgic atot d'un monstruós capoll, car ec que aquells dos resultaven d'ésser al capdavall un parell de veterinaris, entomòlegs d'afecció, ocupats en recacejar tota mena de cuquetes, i cabalment els espiadimoniets qui en aquesta època tornaven l'herba blava...?

Llur curiositat de pàmfil borinot es veu molt sovint desenganyada, mes de camins l'orb fat els guardona amb la singulareta troballa.

—Ospa, l'espècimen, tu! Obre'ns pel mig el manual i ens hi cerques, pel laberint d'ordres i subordres, la gran capçalera “COPROBI”, asterisc (què ho sé jo) “estercorari”, o “detrívor”, o “detritòfag”, o potser “sapròfit”...?

On ell es demana si seran gaire fanocs i devots, i si doncs caurien de cul si de cop i volta no es feia el ressuscitat, criptoinsecte porprat qui s'esquinça, glorioset, amunt d'aquella sepulcral exúvia o

despulla, com el cuc incoatiu qui desclou d'una llúpia lútia i et diu bon jorn, com anem, amb accent insegur de nounat.

És a dir (consira amb prou estona), tothom neix com pot, i cal jugar-s'hi que el més llefec i delicat allò que primer tastava en aquest món era la gamma cridanera de merda i sang; omnívors, a glops calds, aquell jorn u tot ho heu trobat bo; exigus, inics i bares, relliscàveu, gànguils, per la morca rància d'un ventre esversat, d'un paracolpi destrenyudament mòlt, d'un perineu cagat — (us rejoveneix doncs ara l'imatge viva del record desenterrat...?)

Ara que s'adonen de llur error, tot i que no pas exactament filantròpics (mes filentòmics), es pairen de bescantar la troballa; amb bon to estosseguen i comenten que quin mort, oi, més complicat, on l'hoste, serè com una gralla qui sura en el quitrà encetat, amb una darrera glopada d'ultracuidança, extreu el crani malserrat i exclama que cal distingir que ep, que ell no és aquí aqueix mort, que ell és ací aquest!

On els dos nans de geps, ei, molt suspectes, fan que prou, que prou, on l'hoste se n'adona llavors d'un dels aparells que els penja coll avall — (és allò un altre d'aquells molt redubtívols rectoscopis...?) Malament, rai; fotrem goig, ja l'han tornat doncs a enxampar!

—Metges, eh? — demana ell també molt arronsat.

—No; veterinaris, animal — li contesten bo i rient els dos elfs qui amb elms d'espeleòleg donen un rampeu als escarbats abissals. I —: ...animal, o canibal? — afegeixen enjogassadament, esdevinguts xarons pregadéus qui es fan recíprocament laxes mamballetes.

—Escolteu, és el cas que afligit per un flagell de caire endocrinològic esdevenia no gaire temps ha, llas, cama-ranc, vull dir, ranccamat, on, per ço que pogués amblar per aqueixes tendres catifes de granit, hom em fornia, tot i que antanyasses era estat molt gelós dels meus esclops, llas, no pas d'hèlixs atlètiques, mes d'aquesta pròtesi si fa no fa ortopèdica, veieu...?

On ja els dos barrufets són ben a trenc de desempallegar's, no pas de les feres ales sinó dels sòlids embalums de les motxilles.

—Curiós androide, doncs, collons, no fa...? — apunta un amb el sac encar clos.

—Hò, ves — reprèn ell, molt aprensiu d'allò que en treuran. I es disculpa com pot —: Aitambé una mica massa orgànica, la pròtesi, cavà vós? Car prou em fallia i se'm tornava tota fràcida, estantissa, adu corrompuda com carúncula o abscés bonyegut on poc s'hi han de valdre pomadetes (i flixa't també de mètodes casolans que escarneixen els quirúrgics, com ara fóra de rostar-te'l o escurar'l amb qualque esturment de punxegària o fiçança manifesta, com fóra ara una llima de tallaüngles, ves, com si fos un simple barb que has d'esborrar a tots ops, si us plau per força, abans del balleret; no, no, això és molt més pelut i...) No, no! On aneu, pobrissonet de manguis ara, amb aqueixos descominals ganivets...!

(...)

Capítol xxx.

Em fa l'efecte d'ésser gossa desnonada, a un cantonet, gens conspícua, ganyolant feblement, tot i que sé que ningú no em farà

cas.

Anc no els hec, ni, és clar, mai no els haig d'heure, ni que els encalcés tot al voltant del globus... Se m'han fosos com els cuquets qui amb la nit s'entaforen per ço que no se'ls mengin de viu en viu, i sense rentar, els cucs més grossos qui ixen aleshores.

Tot fet i debatut, esporret. I doncs, en acabat? En acabat, res; llas, sóc sens quest per aqueixes endreçúries de desolat escarransiment, prou ho deia, bandarra amb dring-drings de turmellereta bufoneta, ves, i carrinclona.

I em morfonc com es morfon als cadolls la neu si el fogony, el xaloc, ix del cau a fondre'm, infagocitable mort. Infagocitable mort qui haig de distreure amb mossadetes nàquisses, d'entreteniment..., fora d'osques, queixalant i queixalant sempre una miqueta lluny dels esvalotats nius vitals. La nafra novella sempre cal que faci curt, no pas del tot mai exactament a l'ull del fitó — no vull el virató rosegador clavat entre els dos ulls.

Havia estada suareta l'hora on les orenetes anaven a desar's... Abruptament orfe, salvat tanmateix com ara d'un naufraig damunt

la platja seca, jaquia enrere la xúrria espectral de pujamar de claveguera que l'atenallava, i llavors es netejava a corre-cuita adu amb les dents; voldria sobretot esdevenir gosset dels dos caçadors qui es perdien en la fosca incipient; era palès tanmateix que als caçadors de papallones i voliols els venia tràgicament balder; abans no se li n'anessin nogensmenys definitivament els demanava que com em trobeu...?

—Simptomàticament, ets pell — li deien, llangardaix bicèfal, sense tombar's; li havien xisquejat l'os de la cama del mort adjacent amb forts ganivets i llavors n'havien escapçat el peu (del mort) i esmunyit l'os repelat per l'altra anella de les manilles, les quals ell febreix adu treient-ne espurnes, fins que en fa qualque turmellereta lluent i atractívola que arrossega polidament, adu bufonament i carrinclonament, com una puteta congènita i, llas, sense gaires esperances de reeixir en el subtil ofici.

Potser si els esdevens mastí fàcilment atiable contra qui sap quin enemic sobtat...? — això consira, i per xò avia un bram ferotge i es torna tot d'una nyèbit enjòlit, ocellet rejovenit qui deslloriga els golfos florits ans corcats de la porteta de la gàbia, o esberla ras les brèndoles del nou cenotafi, i s'esbotza forcegudament envant i enllà, devers la doble silueta minúscula, minúscula, minúscula...

(...)

Capítol xxxx.

Se n’era després un creador mediocre qui, casat amb una dona enderiada, tenia doncs tema per a l’eternitat. El que contava era prou adotzenat, mes llarg i bigarrat rai. Pel fet que la seua dona era incansable (talment tàvec embriac), ell podia descansar el dia sencer, alhora escrivint a lleure les peripècies a lloure patides (o millor escunçades) per l’entusiasta dona durant sos múltiples accidentats viatges (allò que ella escunça, ell ho acunça i envant).

Totes aquelles anades i vingudes singulars, aquells esdeveniments abracadabrants, ah, i les relacions (sovint així mateix sexuals) més o menys estràmbotiques adu amb certa gent d’upa.

Sense moure’s de la cadira, o del llit mateix, repenjat en deu o dotze galters de tovors i colors diverses, ell rai, va relatant.

Qui es distreu, distreu la mort. “Hum, hum, gran espectacle”, mormolen el distret i l’esbalandrada empaitaire (força eixuta, quaix una bossa d’ossos, embolcallada amb foscs vestits balders rai) bo i guaitant-ho, nutants i roborants, capcinant reflexivament, damunt

el mercat de Calaf de les rosegades mútues — crancs en guerres guerrejades de coreografies sovint astoradores rai — de lluny, de prop, tocant de colzes, per l'acció doncs suaument bressats.

El tema sempre li aterra (o com pols de bon costou i agrera, assaonada amb palletes i pinyols d'engrescaire teca literària, se li atorniola) a casa, als peus com qui diu, duts pel vent fresc de l'enderiada dona quan torna aritjolada pels periples mundials.

Mediocre creadoret, doncs, creadorastre en un mot, que si veu per la finestra una parella de plaïbles tudons espicossant entre els secs terrossos els afegeix a la narració.

Cadàver ungulat t'arriba en taüt d'anecdòtics relleus, i l'obres com gàbia de garlaires papagais, i te n'advé, com vol esglaiat de tudons, l'hemorràgia dels fets escunçats.

Fred bes a la boca de dos virons detrívors qui emergeixen un instant de diferents carnussos. Dementre que tu has romàs tan finet, i com qui diu full verge, no pas gens palimpsèstic doncs, és el cos de la morta semblant al de l'apicultor qui comet el tort de perdre el coneixement i esfondrar's damunt els ruscs, i ara les letàlides se li

ericen com qui es torna, a la mort, llangardaix verinós. Mena de gripau pres, ric de profilàctiques secrecions, i a qui grates la pell aspra i rosta amb la xàvega (i a qui excaves les llúpies amb la gúbia) dels mots.

Ets més que valent, ets ambivalent. Oi que és lucratiu d'ésser mig prudent? L'experiència esdevé pròpia; som dues meitats, l'activa i la passiva, l'actriu i la lectriu — com se'n diu? — la factiua i la pensiua, que es rosteixen doncs al caliu dels oldans, estranys, estrangers, lletovaris varis pel magí incendiats.

Les butllofes es rebufen com si fossin amaniments per a pirotècnies, qui sap, qui-sap-lo imminents. Les cerimònies agres, les escorces incandescents, els murmuris dels ominosos eixams, i ara clic, els trets dels muribunds fotografiats pels pudibunds, i els gotzos qui molt caritatius s'asseuen damunt els prims, i totes les trompades epistemològiques, les idiosincràsies molt denyes de reportatge dels qui per als agomfis forneixen els molt delejats escuradents — si roms o esmolats, o carots o baratets, això només ho sabràs com n'obriràs la caixa…

Ah les mil-i-una molt novel·lístiques escunçades pels grans exploradors o salvadors d'alienes pàtries, pels oficials molt oficials de les oficines internacionals…!

Això s’ha tornat una mica una oda als qui vestits de ruc mengen userda i al que caguen pel cul tanmateix tampoc no poden dir-ne merda. Tant se val. Qui molt acunça, dic, molt escunça (per procuració). Qui molt acunça les experiències d’altri té l’experiència afegida de re-sentir-les més la d’endreçar-les en justificació i juxtaposició més entenedores, raonables, falsament enfeixuguides amb ulterior intenció, amb significats més o menys prenys amb conseqüències d’abast, qui sap, més o menys significatiu. I tant. El qui el conta se situa part damunt (munta) qui protagonitza l’espectacle més o menys esfereïdor en la seua gratuïtat, incoherència. El qui guaita (mi-te’ls, yes!) i ho reoderna (s’hi recrea a recrear-ho, recreadorastre bastant sapastre), esdevé tanmateix director de tot el barreig orquestrat.

Som-hi. I ara em tancaré al taüt car, amb l’hàbit, m’he anat tornant sarcòfag… Tard o d’hora, en eixir, si mai pots dir que d’enlloc n’eixiràs mica viu, potser n’escriuré una altra d’aitan collonuda. Reverència, gràcies.

~o~o~